

Det næste punkt på dagsordenen er:

37) Forespørgsel nr. F 25:

Forespørgsel til velfærdsministeren:

Hvilke initiativer vil regeringen tage for at nedbringe uligheden i Danmark?

Af Mette Frederiksen (S), Özlem Sara Cekic (SF), Marianne Jelved (RV) og Line Barfod (EL).
(Anmeldelse 10.04.2008. Fremme 16.04.2008).

Kl. 13:46

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg skal med det samme give ordet til ordføreren for forespørgerne, fru Mette Frederiksen

Kl. 13:46

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Mette Frederiksen (S):

Vi lever i et samfund, hvor uligheden stiger, desværre. Selv om Danmark er et af verdens rigeste lande, selv om vi har lav arbejdsløshed, høj beskæftigelse og gode konjunkturer, ja, selv om det aldrig har været lettere at komme uligheden til livs end netop nu, får uligheden lov til at stige. Det er derfor, vi har rejst den her forespørgsel i dag.

Som opposition vil vi ikke passivt se til, når Danmark bevæger sig i den forkerte retning. Og vi håber, at vi med debatten i dag kan få både regeringen og Dansk Folkeparti til at indse vigtigheden af at gå imod den stigende ulighed.

Stigende ulighed er et onde for et samfund, også det danske. Og desværre er der alt for mange eksempler på ulighed i vores samfund. Lad mig give nogle af de eksempler, og lad mig starte med sundhedsområdet.

I Danmark er vi vokset op med troen på, at der er fri og lige adgang til vort sundhedsvæsen. Sådan er det ikke mere. Vi danskere er ved at blive delt op i et A- og et B-hold. A-holdet er dem, der kan springe køen over, fordi de står med en privat sundhedsforsikring i hånden. Og B-holdet er dem, der så kommer bagest i køen. Det er mange af vores pensionister; det er mange af dem, der er kronisk syge; og det er mange af dem, der står uden for arbejdsmarkedet. De private sundhedsforsikringer er bevis på, at velfærden i Danmark skrander, at vi har en regering, der ikke prioriterer rigtigt, og at den førte politik rammer socialt skævt.

Men ulighed i sundhed handler ikke kun om sundhedsforsikringer. Det handler også om,

hvor mange år vi kan forvente at leve i, og i hvor mange år vi kan forvente at leve et godt liv. Man siger lidt populært, at hvis man er 30 år, bor i København, er mand og har en god uddannelse, kan man forvente at leve 7 år længere end en 30-årig mand med kort uddannelse, der bor i provinsen. Det er de 7 år, hvor man skulle være en aktiv bedstefar; det er de 7 år, hvor man skulle leve sit liv godt. Uligheden er her, og den rammer, og det gør ondt.

Men vil vi danskere virkelig have et Danmark, hvor der ikke er fri og lige adgang til sundhed og behandling? Vil vi have et Danmark, hvor det ikke er alvoren af vores sygdom, men størrelsen af pengepungen eller forsikringen, der skal bestemme, om vi bliver behandlet? Svaret er nej.

Det er i vores øjne også nødvendigt at sige nej til den udvikling, der er i gang på det økonomiske område. Vi oplever nemlig en ny fattigdom i Danmark. Flere danskere er fattige, flere lever med længerevarende fattigdom, og flere børn vokser op med fattigdom. Flere lejere bliver sat på gaden, fordi de ikke råd til at betale husleje, og en gruppe af vores pensionister har svært ved at få folkepensionen til at slå til sidst på måneden. Samtidig er der givet skattelettelser, og formuerne har fået lov til at vokse sig større.

Så er der børnene. Det er stadig væk sådan i Danmark, at der er en sammenhæng mellem dine forældres sociale problemer og de muligheder, du selv har her i livet, måske fordi vi *reelt* ikke har de samme muligheder – vi har dem *formelt*, men vi har dem ikke reelt endnu. Det er i vores øjne uretfærdigt, at vi kan se, at mange af dem, der i dag sidder i fængsel, er dem, der har oplevet en barndom med omsorgssvigt. Og vi synes, det er uretfærdigt, når vi stadig i Danmark kan se en sammenhæng mellem forældres uddannelse og etniske tilhørsforhold, og om den unge får en uddannelse senere i livet. Det er uretfærdigt, og det er forkert.

Ja, der er masser at tage fat på. Som Folketing kan vi komme den stigende ulighed til livs og gøre uretfærdighed og ulighed til skamme. Vi håber, at debatten i dag kan anspore til en mere aktiv indsats fra Folketingets side. Stigende ulighed klæder ikke Danmark.

Kl. 13:51

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren for forespørgerne. Så er det velfærdsministeren.

Besvarelse

Kl. 13:51

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Ulighed i et samfund er et meget godt barometer for, hvor godt et samfund man har. Man kan se i undersøgelser, at der er en sammenhæng mellem social, økonomisk og kulturel ulighed, og så det, at samfundet på mange måder ikke fungerer godt. Borgerne er utilfredse med deres liv, tilliden er ringe borgerne imellem, og økonomien og beskæftigelsen fungerer dårligt.

Derfor er der også en sammenhæng mellem det, at Danmark er et usædvanligt velfungerende land, og det, at vi har en meget høj grad af lighed i det danske samfund – økonomisk, socialt og kulturelt. Det afspejler sig i, at danskerne, når de bliver spurgt, om de er tilfredse med deres tilværelse, ligger meget højt – og som regel højest – på skalaen sammenlignet med borgerne i andre lande.

Det gælder også mennesker, som har svære vilkår, fordi de – alt andet lige – har en tillid til, at de kan blive hjulpet i Danmark. Og den tillid er det jo fantastisk vigtigt at værne om og sikre, ved at mennesker med vanskelige vilkår får en hjælp, både af hensyn til dem selv og for at bevare den høje grad af lighed, der er i det danske samfund.

Den lighed, vi har i det danske samfund, handler også om lighed i indkomst – altså, at uligheden i indkomst er ret begrænset. Vi har en meget lige indkomstfordeling, og vi er et land, hvor der er en relativt lille afstand mellem top og bund i indkomstfordelingen, når vi sammenligner os med andre lande.

Indkomstforskellene i Danmark er vokset siden midten af 1990'erne. Og de voksede lidt mere op gennem 1990'erne end nu. Den voksende ulighed – altså afstand mellem top og bund – er blevet større, men heldigvis kun lidt større, og afspejler jo, at når der er høj vækst i et samfund, sker der også noget i forhold til ikke mindst boligpriserne, som påvirker indkomstforskellene. Den seneste afmatning på det finansielle marked kan altså i de kommende år vise sig at gøre uligheden mindre – forstået på den måde, at den tendens, der har været til stigende ulighed, kan vende i de kommende år, fordi boligpriserne falder og dermed også de personlige indkomster. Hvordan det udvikler sig, må vi selvfølgelig vente og se. Det er jo ikke det, der er afgørende for, hvordan de mennesker, der har de sværeste vilkår i vores samfund, har det.

Når vi snakker om uligheden i det danske samfund, er det vigtigt at holde sig for øje, at den er lille, og at vi jo nok kan betragte os som noget nær verdens mest lige samfund, når det gælder økonomiske og vel også sociale forskelle. De tendenser, der er til voksende ulighed, er begrænsede og næsten altid i følgeskab med økonomisk vækst. Men det ændrer ikke på, at det er noget, vi skal være meget opmærksomme på og på vagt over for. For vi ved – som jeg indledte med at sige – at stigende ulighed kan øge afstanden mellem mennesker, også kulturelt og socialt, sådan at der bliver mindre tillid og vi i det hele taget får et dårligere fungerende samfund.

Når man ser på uligheden, afspejler den sig også i – ved et umiddelbart blik – at antallet af mennesker, der er i lavindkomstgruppen, vokser. Men det er meget vigtigt at holde fast i, at det er en *relativ* afstand, og at det er en relativ vækst, vi taler om. Det skal forstås på den måde, at man jo bliver målt i forhold til et gennemsnit. For hvis *alle* mennesker i et samfund pludselig tjener dobbelt så meget, som de hidtil gjort, vil det ikke mindske uligheden. Igen skal vi jo være meget opmærksomme på, at der ikke er en voksende afstand mellem mennesker, fordi det jo under alle omstændigheder har nogle negative konsekvenser. Men det er også vigtigt at holde fast i, at de mennesker, der har de laveste indkomster og de sværeste vilkår – alt andet lige – også har haft en stigende indkomst gennem de senere år. Samtidig har der også været en vækst i beskæftigelsen og et stort fald i arbejdsløsheden, som altså er kommet de dårligst stillede grupper til gavn.

Kl. 13:56

Samlet set kan man sige, at vilkårene for de dårligst stillede i samfundet er blevet forbedret gennem de senere år. Det er de bl.a. takket være den generelle økonomiske politik, som jo betyder, at vi i dag har under 60.000 ledige, og det er jo et meget vigtigt udgangspunkt for at sikre, at folk, der har svære vilkår, også har en god tilværelse. Det er ikke en tilstrækkelig forudsætning at have et arbejde, men det er en meget nødvendig forudsætning for, at man har acceptable livsvilkår og et udgangspunkt for at forbedre dem.

Regeringen har også taget en række initiativer, der skal tilskynde den enkelte til at tage et arbejde. Det er noget af det, der er diskussion om, men vi kan jo se, at de initiativer, der er taget, samlet set betyder, at andelen af dem, der er på langvarig kontanthjælp, socialgruppen, som de hedder under et, også er kommet i arbejde.

Nu er det selvfølgelig ikke bare økonomiske incitamenter, der skal til for at sikre, at flere bliver en aktiv del af samfundet, og at vi ikke har ulighed. Der er mange andre barrierer, der skal gøres noget ved, og der ved vi, at misbrugsproblemer, manglende faglige færdigheder, manglende personlige kompetencer i bred forstand, også forstået som sprogkundskaaber, er noget, som det er meget vigtigt at gøre noget ved, for at vi ikke får en ny underklasse i det danske samfund.

Det er noget, der skal afhjælpes ved en meget direkte og målrettet indsats. Det er jo bl.a. det, der bliver kaldt den ny ulighed, som forslagsstillerne og ordføreren for forslagsstillerne fru Mette Frederiksen jo også talte om. Med den ny ulighed forbinder jeg, at der er en ulighed, som man ikke kan afhjælpe alene ved at hæve folks indkomster eller give dem andre former for håndfaste forbedringer, f.eks. flere uddannelsespladser eller andet. Man kan sige, at der, f.eks. når vi snakker om utilpassede unge, er de unge, som måske starter på en ungdomsuddannelse, men dropper ud. Der kan man sige, at der for dem er en række andre problemer, der skal afhjælpes, f.eks. initiativer, der styrker deres faglige færdigheder og i det hele taget hjælper dem med at være i stand til at fastholde en uddannelse og gøre den færdig.

Her har regeringen jo taget en række initiativer i uddannelsessektoren, men jo også når det gælder de allersvageste grupper, og det har jo som regel været hele Folketinget, der stort set har stået bag de initiativer. Noget af det, der har været gennemført, og som ser ud til at have forbedret vilkårene for grupper med de allersværeste vilkår, er det, der hedder »Det Fælles Ansvar II«, et handlingsprogram, der indeholder en række initiativer, som bl.a. handler om en mere opsøgende, kontaktskabende og støttende indsats, mulighed for flere indgange til arbejdsmarkedet og en forbedret sagsbehandling, der mere målrettet hjælper de mennesker.

Vi har også en undersøgelse, der viser, at sådan noget som gæld er et stort problem for mange mennesker, og der er der også taget nogle initiativer, som kan sikre afhjælpning af folks gældsproblemer.

Men hvad skal der så ske fremover? Ja, et af de steder, hvor vi kan se, at der er mennesker, der er alvorligt i klemme, og hvor der er en alvorlig risiko for at øge uligheden, er situationen for mennesker, som bliver sat på gaden, fordi de ikke betaler deres husleje. Der er der jo netop

kommet en stor undersøgelse fra Det Nationale Center for Velfærdsforskning, SFI, som har lavet en undersøgelse af årsagerne til, at mennesker mister deres bolig, og som også er kommet med nogle forslag til, hvad man kan gøre ved det.

Regeringen har jo også fremsat en række forslag til, hvordan man kan forebygge, at mennesker bliver sat ud af deres bolig. Det er meningen at mødes med partierne bredt om den indsats, for jeg mener, at der virkelig her er et af de mest afgørende steder, hvor vi kan gøre en indsats for at forebygge en voksende ulighed. Rapporten viser nemlig, at de fleste mennesker, der rent faktisk bliver sat ud af deres bolig, ender med at have meget langvarige og tunge sociale problemer. Så her er virkelig en mulighed for at lave en forebyggende indsats.

Men det er også utrolig vigtigt, hvilken økonomisk politik der bliver ført. Noget af den debat, der er i øjeblikket, handler netop om de samlede økonomiske rammer. Der er det, at der ikke bliver skabt en løninflation, jo fantastisk vigtigt for at undgå, at arbejdsløsheden begynder at stige igen. Vi har nogle smertelige erfaringer fra 1980'erne, hvor man ikke var i stand til at holde lønudviklingen i ro og derfor fik så store lønstigninger, at det svækkede konkurrenceevnen så meget, at arbejdsløsheden steg ret dramatisk, og der gik ganske mange år, inden man så op gennem 1990'erne fik rettet op på den ulighed og den skævhed. Derfor er den økonomiske politik, der bliver ført, som kan sikre, at vi fastholder den meget lave arbejdsløshed, samtidig med at vi sikrer, at inflationen ikke begynder at stige, et fantastisk vigtigt bidrag til at undgå øget ulighed i samfundet.

Men selv om vi har en meget lav arbejdsløshed og en stabil økonomi, så er der en gruppe mennesker, som det er påkrævet at få ind på arbejdsmarkedet og bistå dem med det. Derfor er hele indsatsen for at skabe et rummeligt arbejdsmarked fortsat meget vigtig. Vi har kunnet se, at det er en indsats, der har båret frugt.

Kl. 14:02

Vi har fået skabt rigtig mange fleksjob, men det er stadig væk et højt prioriteret område at sikre initiativer, så mennesker med vanskeligheder kan komme ind på arbejdsmarkedet, for vi ved, at det også for mennesker, der kan have reduceret erhvervsevne, kan være en meget vigtig årsag til, at de kan have en tilværelse uden sociale problemer.

Et af de steder, hvor vi jo også er ved at lave en fælles indsats, er for yngre mennesker, der

især har psykiske problemer, og som i dag ender på en førtidspension. Her kan man sige, at der også er en kim til et nyt socialt problem, hvis ikke vi får hjulpet den gruppe mennesker. Det er vi jo i fællesskab meget bredt i Folketinget i gang med at se på. Hvad kan vi gøre? Hvilken indsats kan vi gøre for at sikre, at unge mennesker og unge mennesker med psykiske lidelser ikke ender på en førtidspension, hvad de jo som regel selv er meget, meget kedede af.

Vi ved også, at sygefravær er en kilde til øget ulighed og til en tilværelse med sociale problemer, og derfor er en indsats mod det høje sygefravær, som jo har været i vækst gennem ganske mange år, også en meget, meget vigtig del af indsatsen for at sikre, at uligheden fortsat er begrænset i det danske samfund.

Endelig er det også vigtigt at se på børnenes forhold. Der er jeg jo i gang med at planlægge en større indsats, og det håber jeg også på kan ske i samarbejde med Folketinget meget bredt. Det handler om en indsats for de ganske små børn, men også om en indsats for de større børn og unge mennesker, som er ude i alvorlige vanskeligheder.

Endelig kan man se, at den indsats for at styrke integrationen af mennesker med indvandrerbaggrund har båret frugt i den forstand, at andelen, der er i arbejde og i gang med uddannelse, er steget, og det er jo en meget, meget vigtig ting, som kan modvirke uligheden i samfundet, nemlig at der er en vellykket integration, der gør, at mennesker med indvandrerbaggrund bliver en del af det danske samfund og bliver danskere og oplever sig selv som værende på lige fod med det danske samfund.

Så der har været taget ret mange initiativer og ført en generel politik, der sikrer, at vi fortsat er vel nok verdens mest lige samfund. Det er en fuldstændig grundlæggende kvalitet, vi skal værne om i det danske samfund. Og der er en række initiativer, der gør, at vi kan fastholde det mål, så det også skal være sådan, når vi ser år frem.

Kl. 14:05

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ministeren. Så går vi over til ordførerrækken. Den første, der får ordet, er ordføreren for forespørgslerne, fru Mette Frederiksen.

Forhandling

(Ordfører for forespørgslerne)

Mette Frederiksen (S):

Når man sidder som ordfører i Folketinget og skal planlægge, hvad man skal svare i sådan en forespørgselsdebat, så sidder man jo og tænker, at ministeren nok har tænkt sig at give et rigtig godt svar på den her forespørgsel, og derfor kan man godt planlægge at starte sin replik eller sin ordførertale med at takke ministeren for de mange gode betragtninger.

Sådan havde jeg faktisk også tænkt forløbet i dag, men det kan jeg ikke gennemføre. Og når jeg ikke kan gennemføre det, er det, fordi velfærdsministeren jo på lange stræk fortæller om vigtigheden af, at der er et lige samfund, men når ministeren glæder sig over, at ligheden har det godt i Danmark, og at uligheden nærmest er ikkeeksisterende, og at der bliver ført en offensiv og progressiv politik, så glæder ministeren sig over et Danmark, der ikke er mere. Det var muligvis en rigtig karakteristik på et tidligere tidspunkt, men det, vi oplever lige nu i Danmark, er næsten det modsatte.

Ulighed i et samfund kan stige af to årsager. Enten fordi at de, der i forvejen har, får mere – det var meget det, der skete i 1990'erne, ikke mindst, fordi det lykkedes at flytte rigtig mange danskere fra arbejdsløshedsrækkerne ind på arbejdsmarkedet. Men ulighed kan også stige af en anden årsag. Fordi at de, der i forvejen har lidt, får endnu mindre. Og når uligheden stiger af sidstnævnte årsag, er det udtryk for en regering, der sammen med Dansk Folkeparti fører den forkerte politik.

Vi står i en situation, hvor vi mangler boliger især omkring de store byer. Vi kan se, at de ghettotendenser, vi tidligere talte om, nu har bundfældet sig så meget, at vi kan tale om reelle ghettos. Vi står i en situation, hvor en stor del af vores almene boligmasse kræver renovering og fornyelse, hvis den skal kunne opretholde et godt og fornuftigt kvalitetsniveau for de mennesker, der bor der.

Har regeringen valgt at svare på de udfordringer? Nej, regeringen har valgt at lade være med at bygge flere boliger, og regeringen har valgt at tage pengene væk fra lejerne, altså tage penge fra Landsbyggefonden og flytte dem ind i det store samfundsregnskab.

Har regeringen valgt og har regeringen bevidst arbejdet for at flytte de sidste af vores kon-

tanthjælpsmodtagere væk fra kontanthjælpen ind på arbejdsmarkedet? Nej, det har regeringen ikke. Regeringen har været heldig, fordi vi har haft højkonjunktur i Danmark og det selvfølgelig og heldigvis har medført, at nogle af dem, der stadig stod uden for arbejdsmarkedet, er kommet derind. Men samtidig stiger antallet af danskere på langvarig kontanthjælp. Og svaret til store dele af den her gruppe har bare været at nedsætte deres ydelser. Vi har lige fået endnu en rapport, der understreger, at mange af dem, der er blevet ramt af den særlige forordning, der hedder reglen om de 300 timer, hvor man helt kan miste sin kontanthjælp, ikke mindst er nogle af dem, der har været allerlængst tid væk fra arbejdsmarkedet, og som derfor ikke har en jordisk chance for at komme ind på arbejdsmarkedet uden en særlig indsats.

Mange husker sikkert, da statsministeren sagde: Vi vil gerne gøre bistandsklienten til bankdirektør. Jeg tror ikke, at det er lykkedes for den her regering at flytte en eneste bistandsklient, som nu hedder kontanthjælpsmodtager, op til at være bankdirektør. Men jeg vil også gerne sige, at en af de store ideologiske forskelle i dansk politik lige præcis er det her. Har man et så lavt ambitionsniveau, som den her regering, at det eneste, det handler om er at føre lidt symbolsk socialpolitik og så sørge for at skabe nogle enkelte mønsterbrydere, der kan klare sig på trods, eller er man så ambitiøs som os, når vi siger: Nej, opgaven er ikke at skabe nogle få mønsterbrydere, opgaven er at bryde mønsteret?

Det er den systematiske ulighed, der er problemet for Danmark. Det er systematikken i, at jo kortere uddannelse, jo dårligere helbred har du. Det er systematikken i, at hvis du vokser op i et belastet boligområde, så er sandsynligheden for, at du undervejs får tilført dig masser af knubs og møder mange forhindringer, meget større, end hvis du vokser op i et velfungerende boligområde. Det er den systematiske ulighed, der handler om, at mange af vores indvandrerdrenge forlader folkeskolen efter 10 års skolegang uden at kunne læse og skrive ordentlig dansk, især når vi ved, at når man forlader folkeskolen uden at kunne det, er sandsynligheden for, at man får en ungdomsuddannelse og gennemfører den og opnår tilknytning til arbejdsmarkedet, meget lille. Det er systematikken i uligheden, der er den afgørende, og det er den, der ikke klæder vores samfund. Derfor er der behov for handling.

Jeg skal derfor på vegne af partierne SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Socialdemokratiet fremsætte følgende forslag til vedtagelse:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til i næste folketingsssamling at fremlægge en samlet plan til at imødegå den stigende ulighed i Danmark, der bl.a. skal indeholde initiativer rettet mod økonomisk dårligtstillede pensionister og børnefamilier, ulighed i sundhed og uddannelse, boligområdet samt udsatte børn og unge.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 71).

Kl. 14:11

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren blive stående.

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget opfordrer regeringen til i næste folketingsssamling at fremlægge en samlet plan til at imødegå den stigende ulighed i Danmark, der bl.a. skal indeholde initiativer rettet mod økonomisk dårligtstillede pensionister og børnefamilier, ulighed i sundhed og uddannelse, boligområdet samt udsatte børn og unge.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 71).

Jeg skal lade dette forslag til vedtagelse indgå i den videre debat.

Der er en kort bemærkning fra fru Gitte Lillelund Bech.

Kl. 14:12

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg synes jo, det var meget interessant, at fru Mette Frederiksen kom ind på folkeskolen og problematikken med elever, der forlader folkeskolen uden at kunne læse en avisartikel, for det er jo ikke det, der er tale om. Det var sådan, at da den her regering kom til i 2001, fik vi den første PISA-undersøgelse – den kom i december 2001 – og den sagde meget, meget klart, at 18 pct. forlod skolen uden at kunne læse en avisartikel. Det var altså som følge af den undervisning, som havde stået på, mens Socialdemokraterne havde regeringsmagten. Som jeg forstår fru Mette Frederiksen, så mener fru Mette Frederiksen stadig væk, at det her er et problem. Så undrer jeg mig bare over, hvad Socialdemokraterne så laver i folkeskoleforligskredsen.

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:13

Socialdemokraternes kop te, og bare til orientering for fru Mette Frederiksen så er det faktisk sådan, at vi i den PISA-undersøgelse, som kom i 2006, ligger væsentlig bedre i læsning, end vi gjorde tidligere.

Mette Frederiksen (S):

Når vi Socialdemokrater er en del af forligskredsen bag folkeskolen, så er det jo selvfølgelig, fordi vi søger indflydelse, hvor vi kan, fordi vi gerne bidrager til en forstærket faglighed i vores folkeskole, og fordi vi meget gerne vil sikre, at ethvert barn, der forlader vores folkeskole, har de forudsætninger, de kompetencer og de ressourcer, der skal til: 1) for at kunne gennemføre en ungdomsuddannelse, 2) for at kunne opnå en tilknytning til arbejdsmarkedet, og 3) for at kunne være et velfungerende menneske i vores samfund.

Kl. 14:13

Når jeg tager læsning frem, så er det sådan set, fordi det var fru Mette Frederiksen, der selv brugte læsning som eksempel for folkeskolen. Det er også sådan, at PISA-undersøgelsen fra 2006 rent faktisk viser, at der *ikke* er en skævrivning med hensyn til, hvilken etnisk baggrund man har, og hvorvidt man læser godt eller dårligt. Det er i højere grad et spørgsmål om, hvorvidt der har været fokus på læsning eller ej, og Danmark er altså gået frem på det her område.

Folkeskolen er en uhyre vigtig institution, men den ulighed, vi oplever i vores folkeskole, genereres jo ikke alene af den politik, der føres over for folkeskolen, den genereres jo i høj grad ud fra, hvordan eksempelvis nogle af vores udsatte familier har det, og vi ser jo desværre meget klart, at der er en etnisk slagside i forhold til, hvor godt vores børn klarer sig i vores folkeskole og derefter.

Så derfor er det ikke nok at hvile på laurbærene, som jeg hører ordføreren fra Venstre foreslå. Der er behov for en forstærket indsats. Vi peger eksempelvis på, at hvis ikke man er i stand til at læse ordentligt ved udgangen af 1. klasse, så skal man have ret til en forstærket indsats, man skal have ret til at få hjælp til sine lektier, og man skal have ret til at sidde i klasselokalener uden for mange kammerater omkring sig, og det vil sige, at der er behov for at få klassekvotienten ned.

Kl. 14:14

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det fru Gitte Lillelund Bech for en kort bemærkning.

Kl. 14:14

Gitte Lillelund Bech (V):

Det lyder, som om fru Mette Frederiksen slet ikke har fulgt helt med i, hvordan det så er gået i folkeskolen, efter den her regering kom til, for det, der er sket i folkeskoleforligskredsen på initiativ fra denne regering, fra Venstre og Konservative, er, at der er strammet op på tingene, sådan at der bliver givet flere timer i dansk og matematik, det er, at der er strammet op, sådan at man rent faktisk følger eleverne. Der er sat mål for, hvad eleverne skal kunne, der er indført elevplaner, som jeg ved ikke nødvendigvis var

Så jeg vil bare gøre fru Mette Frederiksen opmærksom på, at læsning måske ikke lige præcis er det område, hvor fru Mette Frederiksen skal bryste sig af, at Socialdemokraterne kan en hel masse og vil en hel masse, for alt det, som vi har gjort nu, var alt det, som Socialdemokraterne ikke ville være med til, da de sad i regering før 2001.

Kl. 14:15

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:15

Mette Frederiksen (S):

Tænk, hvis alting var så godt, som ordføreren påstår at det er. Men det er det jo ikke. Vores frafald på ungdomsuddannelserne i Danmark er højt, det er alt for højt. Vi er endog meget langt fra at nå en fælles politisk vision og målsætning om, at 95 pct. af en ungdomsårgang skal have gennemført en ungdomsuddannelse, og vi ved jo godt, at en af årsagerne til, at der er så mange unge, der ikke får gennemført den meget, meget nødvendige ungdomsuddannelse, er, at de kompetencer, man skal have med sig fra sin folkeskoletid, ikke er tilstrækkelig gode.

Jeg synes, det er et kæmpe stort problem, at vi i Danmark i dag stadig væk ser, at der er så utrolig mange børn, der ikke i tilstrækkelig grad får de egenskaber og den lærdom med sig videre i livet, som folkeskolen skulle give, og derfor er der behov for at sætte fokus på folkeskolen, både hvad angår klassekvotienter og adgang til lektiehjælp, som er vigtige forudsætninger, der i dag ikke er til stede, men også i det hele taget for at få diskuteret, om de læringsmetoder, vi benytter os af, både i vores folkeskole og på ungdomsuddannelserne, er tilstrækkelig gode.

Første næstformand (Svend Auken):
Fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 14:17 formelt, men også reelt giver de samme muligheder til alle.
Kl. 14:19

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg kan høre på Socialdemokraternes ordfører, at hun mener, at det, at Danmark ligger i spidsen blandt de lande i OECD, der har den mindste økonomiske ulighed og har færrest i den laveste indkomstgruppe, i sig selv er et problem. Nu har jeg taget listen over de Ginikoefficienter med, som jo er det, ordføreren refererer til, i forhold til hvordan ulighed opgøres.

Der vil jeg bare spørge, hvad det er for et af de lande, der ligger bedre placeret end Danmark, som fru Mette Frederiksen mener er så attraktivt: Er det Hviderusland, er det Slovakiet, eller er det Ungarn? Det er de eneste lande, der ifølge den nyeste opgørelse har mindre ulighed end Danmark.

Kl. 14:17 **Første næstformand** (Svend Auken):
Så er det fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 14:19

Ellen Trane Nørby (V):

Grunden til, at jeg nævner Ginikoefficienten, er, at det er den, Socialdemokraterne lægger til grund for den måde, de definerer fattigdom i Danmark på. Det synes jeg er en akademisk diskussion, som er så afkoblet fra virkeligheden, som den overhovedet kan blive. Det er jo ikke interessant, om det er den ene eller den anden grænse, eller hvor Danmark ligger placeret. Det, der er interessant, er jo netop den sociale indsats, vi har gjort som regering, og hvor vi også kan se, at arbejdsløsheden er historisk lav. Mennesker har fået et grundlag og en egenindtjening, der gør, at de på en helt anden måde kan bestemme over deres egen tilværelse.

Derfor vil jeg bare spørge fru Mette Frederiksen, hvorfor det er, vi hele tiden skal have sådan en akademisk diskussion om uligheden i stedet for at fokusere på det, der reelt set er det største problem, netop den nye ulighed, som ordføreren har så lidt fokus på, i stedet for den reelle sociale ulighed.

Kl. 14:18

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:18

Mette Frederiksen (S):

Det er jo en lidt speciel diskussion, der indledes nu, for man må næsten forstå Venstres ordfører sådan, at der ikke er plads til forbedringer – at der ikke er behov for at imødegå den ulighed, der er i vores samfund. Jeg må forstå ordføreren indlæg sådan, at der kun er grund til at glæde sig over det, der allerede er opnået, men jeg vil gerne her fra talerstolen sige meget klart, at som Socialdemokrater stiller vi os ikke tilfredse med det Danmark, som vi ser i dag. Vi stiller os ikke tilfredse med, at der er en meget klar sammenhæng mellem den baggrund, ens forældre har, og om man selv får en uddannelse. Det synes vi er lige så uretfærdigt, som vi altid har syntes det.

Vi stiller os ikke tilfredse, når vi kan se pensionister på den ene side af vejen, der har masser af opsparing, masser af pensionsordninger og masser af dejlige og gode muligheder, og det under vi dem, og vi så kan se, at der går en enlig folkepensionist ovre på det andet fortovej, der har boet til leje hele sit liv og kun lige har – kun lige har – til kanten af neglene, fordi vedkommende er folkepensionist, og fordi det kan være svært at få folkepensionen til at række. Det stiller vi os ikke tilfredse med.

Derfor vil partiet Venstre blive ved med at se os Socialdemokrater presse på for at skabe et Danmark med mere retfærdighed, som ikke kun

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:20

Kl. 14:20

Mette Frederiksen (S):

Jeg vil meget gerne have lov til at fortælle ordføreren for Venstre, hvordan jeg måler fattigdom. Det gør jeg ved at bevæge mig rundt i Danmark; det gør jeg, når Frelsens Hær fortæller mig, at køen til at få julehjælp vokser; det gør jeg, når jeg møder unge mødre på kontanthjælp, der er ramt af kontanthjælpsloftet, og som er så hårdt spændt for, at deres børn ikke kan få lov til at deltage i de samme børnefødselsdage, som andre børn; det gør jeg, når jeg står på apoteket for at købe penicillin til min egen lille søn og ser en førtidspensionist gå hen til skranken for at få den medicin, førtidspensionisten har behov for, og da førtidspensionisten får oplyst beløbet – efter at Dansk Folkeparti og regeringen har gjort medicinen dyrere i Danmark – vender sig om og går ud af apoteket uden sin medicin. Det er den måde, jeg måler fattigdommen på.

Jeg er ikke så optaget af fattigdom i teorien. Jeg er optaget af, om de, der bor i Danmark, har en rimelig levestandard og har en rimelig måde,

hvorpå de kan fungere som samfundsborgere. Det, jeg kan konstatere, er, at trods de gode forhold er der desværre nogle, der får færre muligheder i dag.

Kl. 14:21

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Vivi Kier, kort bemærkning.

Kl. 14:21

Vivi Kier (KF):

Jeg hæftede mig ved, at ordføreren i sit indlæg brugte lidt tid på ulighed i sundhed. Det synes vi Konservative også er et rigtig væsentligt emne at forholde sig til og tage stilling til. Men så hæftede jeg mig ved, at da forslaget til vedtagelse blev læst op, blev der sagt, at man ville pålægge regeringen at lave en samlet plan for hele det her område med ulighed, og så vil jeg blot spørge, om ordføreren ikke er vidende om, at der jo rent faktisk er nedsat en forebyggelseskommission, hvor et af de punkter, Forebyggelseskommissionen skal kigge på, netop er, hvordan vi bedst kommer ulighed i sundhed til livs, og om man ikke er indstillet på at vente på det stykke arbejde, som kommissionen kommer med i januar/februar – tror jeg, uden at være helt sikker.

Kl. 14:22

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 14:22

Mette Frederiksen (S):

Jeg synes, at det er fint, at regeringen har behov for at få hjælp til at formulere en mere progressiv og fremadrettet forebyggelsespolitik og derfor har nedsat en kommission. Jeg er spændt på, hvilke anbefalinger der kommer fra kommissionen, men det skal jo ikke hindre Folketinget i at arbejde, indtil kommissionen har tænkt. Når vi fra oppositionens side foreslår, at Folketinget og regeringen som initiativtagere skal sikre, at der kommer en samlet indsats imod uligheden, er det, fordi vi faktisk synes, at det haster. Hvis ikke ulighed skal blive så teoretisk, som Venstres ordfører var inde på før, er der grund til at handle nu, og der er masser at tage fat på, hvad angår ulighed i sundhed. Noget af det, vi eksempelvis kunne tage fat på med det samme, kunne jo være at sikre, at alle børn og unge får ordentlig mad – god, sund, ordentlig mad, når de er i vuggestue, når de er i børnehave, og når de er i skole. Det kunne vi gå i gang med med det samme.

Kl. 14:23

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Vivi Kier.

Kl. 14:23

Vivi Kier (KF):

Jeg mener altså, at hvis vi holder fast ved ulighed i sundhed, ved enhver jo – og det brugte ordføreren også lidt af sin taletid på at sige – at uddannelse er så vigtig. Der er meget, meget forskel på, om man har uddannelse eller ikke har uddannelse. Der er faktisk lavet et mål for, at 95 pct. skal i gang med en ungdomsuddannelse. Vi hørte nogle spørgsmål tidligere med hensyn til det her med læsning, og der er jo faktisk sat massivt ind, og det er jo soleklart for enhver, at sætter man sådan et mål, er det jo ikke nok, at vi står herinde og vedtager det, og så er det gennemført fra i morgen ude i samfundet, men jeg ved, at i de rigtig, rigtig mange kommuner, jeg kommer ud i, tager man faktisk det her mål meget, meget seriøst, så jeg tror også, at vi ad den vej har sat ting i gang. Men jeg vil gerne høre, om ordføreren synes, at det er et rigtigt mål, vi har sat os, nemlig, at 95 pct. af en årgang skal ud og have en uddannelse.

Kl. 14:24

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 14:24

Mette Frederiksen (S):

Det er en fuldstændig rigtig målsætning, at minimum 95 pct. af en ungdomsårgang skal have en ungdomsuddannelse. Det er en helt rigtig målsætning, men det er desværre mit indtryk, at det kommer til at knibe med at nå dertil. Frafaldet på vores ungdomsuddannelser er højt. Vi har allerede talt om de mange børn, der forlader folkeskolen uden de nødvendige kompetencer og forudsætninger, og så tror jeg, at vi også i Folketinget bliver nødt til at forholde os til, at den undervisningsform, vi har valgt både for vores folkeskole og for vores ungdomsuddannelser, måske ikke i tilstrækkelig grad sikrer, at vi kan nå det mål. Vores skole er blevet meget teoretisk. Den er blevet meget akademisk. Den er blevet meget lidt praksisorienteret i sin tilgang, og jeg tror, at vi må erkende, at man mange steder i dag har en undervisning, som ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser de børn og unge, som ikke kommer fra bogligt stærke miljøer og hjem – desværre.

Kl. 14:25

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Anne-Mette Winther Christiansen, værsgo.

Kl. 14:25

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg anerkender, at ordføreren ikke har den samme læreruddannelse, som jeg er i besiddelse af, men derfor synes jeg alligevel, at det faktisk er en skændsel at høre på, at lærerne i den grad bliver kritiseret både for deres metodefrihed og for deres måde at håndtere hele den bredde af børn, de skal magte i folkeskolen, for jeg hører faktisk ordføreren blive ved med at kritisere, at der ikke er den undervisning, der skal til, for hvordan kan børnene ellers gå ud uden at få den faglige kompetence, de har brug for. Det er jo sådan – og det ved vi jo – at kommunerne organiserer sig igennem, hvordan de vil have deres skoler til at fungere, og de gør det rigtig godt. Jeg er jo bekendt med, at der er adskillige kommuner, der f.eks. har deletimer i klasserne helt frem til 4. klasse, og det betyder, at der kun er 12 elever i nogle af timerne. Hvordan kan ordføreren så stå og nedgøre lærernes kapacitet og faglighed på den måde, som ordføreren gør?

Kl. 14:26

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:26

Mette Frederiksen (S):

Jeg har meget stor respekt for det arbejde, der pågår i vores folkeskole, og for lærernes indsats, ligesom jeg i øvrigt har meget stor respekt for de pædagoger og for de sygeplejersker, ergoterapeuter, fysioterapeuter, jordemødre og andre, der i det her forår har strejket, fordi man ønsker bedre arbejdsvilkår og bedre lønvilkår. Meget, meget stor respekt.

Det, der er lærerens opgave, er jo at undervise og bruge sin faglighed. Det, der er vores opgave, er at stille de allerbedste rammer til rådighed, for at lærerne kan få lov til at udføre deres arbejde. Og jeg synes, at lærerne i Danmark og deres elever fortjener, at vi i Folketinget fra tid til anden diskuterer, om de rammer er gode nok. Det er det, jeg gør, når jeg eksempelvis her fra talerstolen siger, at klassekvotienten, altså antallet af børn i klassen, selvfølgelig har betydning for, hvor godt et læringsmiljø der er i den enkelte folkeskoleklasse. Vi har store klassekvotienter i Danmark, og nu er de endda stigende, bl.a. på vores ungdomsuddannelser, og det vil jeg bare lige understrege ikke er noget, der kommer til at gavne intentionen om, at 95 pct. af en ungdoms-årgang skal have en uddannelse.

Kl. 14:27

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Anne-Mette Winther Christiansen for en kort bemærkning, værsgo.

Kl. 14:27

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg bliver bare ved med at høre for mine ører, at det er sådan, at Socialdemokraterne ønsker en centralisering og en styring fra Folketinget af skolen, frem for – som Venstre ønsker – at vi har decentralisering; vi har kommunerne til at lede jobbet.

Må jeg minde om, at vi i vores fælles forligskreds har indført nationale test for netop at hjælpe børn og finde dem tidligt og også for at vide, hvem der har vanskeligheder, når de skal videre til ungdomsuddannelserne. Vi har i vores fælles forligskreds indført mentorordninger til de unge på ungdomsuddannelserne, så vi er sikre på, at vi laver et godt netværk til at hjælpe, fange op og støtte alt, hvad vi kan. Vi har jo lektiehjælp allerede; kommunerne tilbyder lektiehjælp mange steder og oven i købet i fritidsordninger. Det er jo, fordi der er set et behov.

Hvorfor ønsker ordføreren at gå ind og styre lærernes metoder til undervisning herindefra? Det er dog det smukkeste, vi har haft i Danmark: at metodefriheden netop ligger hos den enkelte, og at det er skolerne, der bestemmer deres undervisningsmaterialer.

Jeg bliver ved med at høre, at man ønsker en centralisering fra Socialdemokraternes side, og det er ikke noget, Venstre bryder sig om.

Kl. 14:28

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:29

Mette Frederiksen (S):

Noget af det vigtigste, når vi diskuterer lighed, er, om vi som samfund er i stand til at give alle børn lige muligheder.

Mange vil jo påstå, at der er lige muligheder i Danmark. Det er der også formelt set. Man har adgang til SU, hvis man vil læse på en videregående uddannelse, man har adgang til en masse ting, man har en masse rettigheder. Vores problem som samfund er, at selv om vi formelt set har opnået lige muligheder i vores samfund, har vi det ikke reelt. Vores børn møder folkeskolen med forskellige forudsætninger; vores familier har forskellige ressourcer, når de møder folkeskolen som familie; vores børn har forskellige forudsætninger for at kunne få det bedste ud af

den undervisning og den uddannelse, der bliver dem tilbudt.

Derfor bliver vi nødt til at diskutere, om rammerne for både vores daginstitutioner, vores folkeskoler og vores ungdomsuddannelser i tilstrækkelig grad kan det, de skal kunne, nemlig at sikre lige muligheder til alle børn.

Kl. 14:30

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Christian H. Hansen for en kort bemærkning.

Kl. 14:30

Christian H. Hansen (DF):

Tak for det. Jeg vil fortsætte lidt i det billedsprog, som fru Mette Frederiksen var inde på. Hvis det var lille Peter, der havde fået det læst op som godnathistorie, tror jeg, at han var brudt sammen og slet ikke havde turdet sove den nat.

Fru Mette Frederiksen kommer med eksempler på, at hun ved, at enlige mødre på kontanthjælp ikke har råd til, at deres børn tager med til børnefødselsdag – i hvert fald ikke dem alle sammen – og at man ser førtidspensionister gå ind på et apotek uden at få deres medicin med derfra. Mit spørgsmål kommer så nu, og der kan egentlig bare svares ja eller nej: Er det sådan, at man slet ikke så det billede, da der var en socialdemokratisk ledet regering; da så man ikke nogen enlige mødre på kontanthjælp, som ikke kunne få deres børn med til børnefødselsdag; da så man ikke nogen gå fra apoteket uden deres medicin? Ja eller nej?

Kl. 14:31

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:31

Mette Frederiksen (S):

Det vil givet være for unuanceret at svare ja til det spørgsmål med et enkelt ord.

Måske skal man starte et andet sted, for målet for den fælles indsats, som dette Folketing kan afstedkomme, kan jo ikke være status quo. Når vi nu endelig har lejligheden til at diskutere ulighed i Danmark, er det jo en mærkelig diskussion, at det, vi hører fra ordførerne fra de borgerlige partier, er en tilfredshed og glæde over tingene, som de er, eller som de var. Det, der må være Folketingets opgave, hvad angår lighed, er jo at pege fremad og se på, hvad der skal til, for at børn i Danmark har lige muligheder, og at vi som udgangspunkt er et retfærdigt samfund.

Uligheden har altid eksisteret i Danmark, men det er os, der sidder her i salen i dag, der

kan beslutte, om den skal have lov til også at være der i fremtiden. Der foreslår vi, at vi træffer det valg, at uligheden skal bekæmpes; at der reelt og ikke kun formelt skal være lige muligheder i vores samfund.

Kl. 14:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Christian H. Hansen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 14:32

Christian H. Hansen (DF):

Ja tak. Vi fortsætter i billedsproget. Fru Mette Frederiksen sagde, at den tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen havde et ønske om, at man skulle gå fra at være kontanthjælpsmodtager til at være bankdirektør, og så sagde fru Mette Frederiksen, at det i hvert fald ikke sker under denne regering. Mit spørgsmål går på: Hvor mange gik fra at være på kontanthjælp til en stilling som bankdirektør under en socialdemokratisk regering? Jeg vil gerne have tallet.

Kl. 14:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:32

Mette Frederiksen (S):

Der er jo noget, der tyder på, at min tale kunne fungere som godnatlæsning, for det var Anders Fogh Rasmussen – ikke Poul Nyrup Rasmussen – der havde den vision. Vi ville aldrig, ej heller i 1990'erne, have talt for, at det, der skulle være ambitionen for socialpolitikken i Danmark, skulle være at flytte nogle få kontanthjælpsmodtagere hen til et sted, hvor de kunne blive bankdirektører. Det ville da være fantastisk, hvis det lykkedes, men det afgørende er jo, at målet ikke må være som i USA, nemlig at man tager nogle få børn med svære opvækstbetingelser, som på trods af deres livsbetingelser skal klatre op ad stigen og alligevel klare sig godt.

Vi vil ikke have et samfund, hvor børn klarer sig på *trods* af – vores mål er et samfund, hvor børn klarer sig godt på *grund* af samfundet, og hvor det er samfundet, der sørger for, at rammerne om vores børns liv er så gode, at ligegyldigt hvordan børnene ser ud, og hvor de kommer fra, ligger mulighederne åbne for, at de selv kan få lov til at designe og bestemme over deres eget liv.

Kl. 14:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Torsten Schack Pedersen.

Kl. 14:34

Torsten Schack Pedersen (V):

Nu har den socialdemokratiske ordfører også været glad for lidt taldebat. Jeg kunne bare godt tænke mig at høre, om fru Mette Frederiksen er enig i den definition af ulighed, som den daværende socialminister hr. Henrik Dam Kristensen gav i Folketingssalen i 2001, da der var den samme diskussion, nemlig at det var interessant at se på arbejdsløshed, SU-modtagere og lignende. Er det en ny definition, Socialdemokratiet lægger vægt på i dag, eller er det den samme definition, som Socialdemokratiet brugte, da partiet havde regeringsmagten i 2001?

Kl. 14:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:34

Mette Frederiksen (S):

Nu lød det til, at citatet fra debatten på det tidspunkt var lidt ufuldstændigt. Vi har samme syn på ulighed i dag, som vi har haft tidligere. Uligheden har forandret sig i vores samfund, det er andre udfordringer, vi står over for. Tiden forandrer sig, men tilbage står stadig væk, at der er en systematisk og grundlæggende ulighed eksempelvis inden for sundhed, som desværre nogle gange har den konsekvens, at vi simpelt hen får lov til at leve et liv, der er kortere end andres, at vi ikke får adgang til den nødvendige behandling, og at vi ikke kan være sikre på en fri og lige adgang. Det er den grundlæggende og systematiske ulighed, vi er optaget af.

Så er der forskellige virkemidler til at komme derhen på. Afskaffelse og bekæmpelse af arbejdsløshed er en åbenbar mulighed, man skal tage i brug. Den kan bare ikke stå alene.

Kl. 14:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra hr. Torsten Schack Pedersen.

Kl. 14:35

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg er glad for fru Mette Frederiksens sidste kommentar, for jeg var ved at være lidt bekymret med hensyn til de ting, som hr. Henrik Dam Kristensen som socialminister lagde vægt på. For da hr. Henrik Dam Kristensen blev spurgt om, hvorvidt den sociale ulighed havde været stigende under SR-regeringen, forholdt han sig ikke til alle mulige matematiske begreber, men lod i stedet for vægten ligge på, hvordan det var gået med arbejdsløsheden, andelen af mennesker i lavindkomstgrupperne, antallet af SU-

modtagere, hvordan indkomstudviklingen havde været for alle aldersgrupper, og hvordan det var gået med den del af befolkningen, der havde de laveste indkomster.

Det er jo interessant at prøve at tage de tal frem i dag, for hvad er virkeligheden? Virkeligheden i dag er, at de ting, som den socialdemokratiske socialminister i 2001 brugte til at måle uligheden på, entydigt er forbedret alle sammen. Arbejdsløsheden er historisk lav, antallet af SU-modtagere er højt, aldrig har så mange været i gang med at tage en uddannelse, og der har været indkomstfremgang for alle aldersgrupper og for alle indkomstgrupper. Så jeg synes, det er lidt besynderligt, at vi skal lægge øre til en historie om, at uligheden er så skrækkelig, og at det går så forfærdeligt. Når man bruger den samme målestok, som hr. Henrik Dam Kristensen brugte i 2001, er der succes.

Kl. 14:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:36

Mette Frederiksen (S):

Jeg vil gerne som indledning sige, at ulighed sådan set godt kan være skrækkelig, og når vi er så optaget af at bekæmpe den stigende ulighed, vi ser i vores samfund, er der mange grunde til det. En ting er, at det handler om retfærdighed, men noget andet er, at det også handler om, at jo mere ulige et samfund er, jo færre mennesker er der, som kan få lov til at bruge deres ressourcer.

Et samfund med ulighed er også et samfund, der blokerer for, at nogle børn og unge kan få lov til at folde alle de egenskaber og evner ud, de har. Så antallet af unge i uddannelse, antallet af mennesker, man kan få flyttet fra arbejdsløshed ind på arbejdsmarkedet er meget, meget vigtige elementer i at bekæmpe uligheden. Men lige så vigtigt er det at sikre, at mennesker, der bor til leje i vores almene boligsektor, har en ordentlig bolig og også kan få det i fremtiden. Lige så vigtigt er det at sikre, at der er fri og lige adgang til behandling, når man bliver syg.

Kl. 14:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Sophie Løhde.

Kl. 14:38

Sophie Løhde (V):

Nu har ordføreren jo talt meget om ulighed i forhold til sundhed, og her kunne jeg godt tænke mig at høre ordførerens holdning til, om der også er en bekymring i forhold til de psykisk

syge i Danmark, om det er noget, som Socialdemokratiet fremadrettet kunne tænke sig at gøre lidt mere for at skabe lige muligheder inden for.

Når jeg spørger, er det jo, fordi faktum er, at det netop er Socialdemokraterne, som i Region Hovedstaden har frataget unge piger med spise-førstyrrelser – som i øvrigt er den psykiske lidelse, som flest unge dør af herhjemme i Danmark – retten til at kunne få mulighed for at komme i behandling i privat regi, når det offentlige ikke har kunnet tilbyde behandling. Socialdemokraterne har altså med støtte fra Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF overladt de her mange unge piger til at stå på venteliste imellem 1 år til 1½ år i stedet for at give dem muligheden for og retten til at komme i behandling i privat regi. Er det den form for politik, som Socialdemokratiet synes er den bedste til at forsøge at gøre noget ved ulighed? Er det retfærdigt? Det var det udtryk, ordføreren brugte før. Det kunne jeg godt tænke mig at høre.

Kl. 14:39

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:39

Mette Frederiksen (S):

Altså, det er jo virkelig et problem for os som samfund, at vores kommuner og regioner bliver holdt i så stramme økonomiske tøjler, at de ikke er i stand til at prioritere eksempelvis vigtige dele af psykiatrien. De meldinger, vi får fra stort set alle landets kommuner, fra KL og fra regionerne, er jo, at der var så meget, man havde lyst til at sætte i værk. Der er så meget på velfærdsområdet, kommunalpolitikere og regionspolitikere ville have lyst til, mulighed for og grundlag for at gøre bedre, hvis ellers de økonomiske rammer kunne komme i orden.

Jeg tror, at det, der er et af vores allerstørste problemer på det psykiatriske område, er, at vi ikke i tilstrækkelig grad har villet prioritere de psykiatriske sygdomme på lige fod med det somatiske område, altså de fysiske sygdomme. Det, at der nu er gennemført en behandlingsgaranti på 1 måned, kommer desværre kun til at forværre situationen.

Kl. 14:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Sophie Løhde for endnu en kort bemærkning.

Kl. 14:40

Sophie Løhde (V):

Ordføreren siger, at vi holder bl.a. regionerne i stramme økonomiske tøjler. Lige præcis den ar-

gumentation duer dog ikke på det her område, for det var sådan set sådan, at regeringen havde lavet en pulje til det her. Så pengene blev altså leveret fra staten til regionerne. De skulle blot søge om at få del i de her midler, så de unge piger kunne komme i behandling. Hvor mange ansøgninger kom der fra Socialdemokratiet i Region Hovedstaden? Der kom nul. Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti er gang på gang blevet stemt ned.

Det vil sige, at de økonomiske muligheder jo har været der, men fra Socialdemokratiets side har man ikke ønsket at samarbejde med de private. Man synes, det har været bedre at overlade pigerne til at stå på en venteliste i 1 år til 1½ år, og derfor er faktum med den socialdemokratiske politik jo også, at det kun er dem, som har pengepungen eller forsikringspolice i orden, som kan få lov at komme i behandling for en psykiatrisk lidelse. Derfor vil jeg bare igen spørge ordføreren: Er det retfærdigt?

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:41

Mette Frederiksen (S):

Det, vi oplever på sundhedsområdet lige nu, er jo, at de, der virkelig bliver ramt af udviklingen på sundhedsområdet, er vores medicinske patienter, som får lov til at ligge i skyllerummene og på gangene på vores hospitaler. Det er mange af vores kronikere, som ikke kan få den behandling, som de egentlig burde have. Det er nogle af vores hjertepatienter, som jo er akutte patienter, der ikke kan få den behandling, de skal have.

Hvad angår psykiatrien: Ventelisterne til børne- og ungdomspsykiatrien er på mange måder en skamplet på vores samfund. Det burde jo slet ikke være sådan, at vi har børn og unge, der har psykiatriske lidelser og har et akut behov for udredning eller behandling, som ikke kan komme til. Det bør jo være sådan, at hvis du er en lille dreng eller en lille pige i Danmark og har en eller anden form for psykiatrisk lidelse eller et behov for enten udredning eller behandling, så får du det, og så skal du ikke stå på venteliste. Det er desværre det, der er situationen i dag.

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Den næste ordfører er Venstres ordfører, og det er fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 14:42

(Ordfører)

Ellen Trane Nørby (V):

Du kan ikke hjælpe de fattige ved at udrydde de rige, sådan sagde Abraham Lincoln. Det er desværre et citat, der også er blevet gyldigt i dag, hvor vi har en forespørgselsdebat, som handler om at reducere uligheden i Danmark.

Der ligger hele tiden i det udtryk at reducere uligheden og indføre en fattigdomsgrænse, at man kun forholder sig til talstørrelser og en akademisk debat omkring økonomisk ulighed. Vi ved godt i Venstre, at mange af forespørgerne gerne så, at de rigeste i Danmark bliver fattigere, for det ville jo reducere uligheden i Danmark. Men det giver jo overhovedet ingen mening, og derfor tror vi heller ikke på, at det er der, den vigtige debat ligger.

I Venstre tror vi hverken, at man kan eller skal have fuldstændig økonomisk lighed, for der skal være incitament i et samfund til at gøre en ekstra indsats, og det skal selvfølgelig også kunne afspejles i ens økonomi og økonomiske situation. Men det er også samtidig klart, at et samfunds sammenhæng kommer under pres, hvis der er for store økonomiske, sociale og kulturelle forskelle, og derfor er det vigtigt, at vi hele tiden sætter fokus på at give mulighed for, at alle kan forbedre deres tilværelse.

Danmark har gennem de seneste år oplevet den længste periode med højkonjunktur i nyere tid. Titusindvis af mennesker har fået en plads på arbejdsmarkedet og dermed også flere muligheder. De tjener deres egne penge. De kan vælge en livsbane for sig selv og familien. Selv mennesker, der i årevis har levet på kanten af samfundet, har i dag fået adgang til et nyt og bedre liv, hvor de har fået et arbejde, hvor de har fået kollegaer, og hvor de har fået en indtægtskilde. Det gælder også indvandrerne, det gælder de handicappede, det gælder de langtidslidende og mange af de tidligere kontanthjælpsmodtagere. Rigtig mange af de svageste grupper er heldigvis også kommet med på beskæftigelsesvognen. Ledigheden er nu nede på 1,9 pct. Det er under en tredjedel af det niveau, som den tidligere finansminister, Mogens Lykkes toft, i sin tid påstod ville være fuld beskæftigelse. Jeg synes, at det er en fantastisk positiv udvikling for hele det danske samfund, og det er noget, som vi i Venstre glæder os over.

Derfor synes jeg, det er ærgerligt, at vi i dag har en forespørgselsdebat, hvor forespørgerne desperat forsøger at tegne et billede af Danmark

som et opsplittet samfund, hvor de rige er blevet rigere, og de fattige er blevet fattigere. Det til trods for, at Danmark fortsat er et af de lande i verden, hvor indkomstforskellene er små, og hvor antallet af personer i lavindkomstgruppen er lavt.

Jeg håber, at vi i dag kan flytte den her debat fra den fordømmende tone, hvor alting var bedre i fortiden og ingenting fungerer nu, til i stedet for at dreje sig om de udfordringer, som vi i fællesskab står over for, netop når vi taler om ulighed, ikke ulighed i økonomisk forstand, men i social og kulturel forstand. Det er nemlig her vi i Venstre mener, at vi finder den virkelig store udfordring for vores samfund.

Hvordan bekæmper vi den nye ulighed, som fundamentalt handler om noget andet og mere end penge og materielle goder? Lars Olsen, som jo er samfundsdebattør og bestemt ikke borgerlig, har i sin bog »Den nye ulighed« beskrevet det fundamentale skift, der er sket. Hvor økonomien i årtier har været målestokken for ulighed og negativ social arv, er det ikke længere tilfældet. Børn og unges betingelser for at bryde den negative sociale arv handler i dag i langt højere grad om den sociale og kulturelle baggrund og om evner, end det handler om økonomi. Det er ikke længere økonomien, der er kerneproblemet, men derimod den moderne ulighed, som bunder i sociokulturelle faktorer som marginalisering på arbejdsmarkedet, dårligt uddannelsesniveau og kaotiske forhold.

Derfor må vi flytte den politiske debat fra størrelsen af overførselsindkomster til, hvordan vi hjælper de børn og unge, der har det svært i hverdagen. Vi, regeringen, har indført tidlig sprogstimulering, vi har indført pædagogiske læreplaner i børnehaverne, og vi har styrket fagligheden i folkeskolen for netop at sætte fokus på børnenes stærke og svage sider. Det har vi ikke gjort, fordi der skal trampes på de børn, der har det svært, men vi har gjort det for at få fokus på de børn, der har det svært, og netop hjælpe dem til at forbedre sig.

Det er nemlig fundamentalt for os i Venstre, at vi har et uddannelsessystem, der tager udgangspunkt i den enkelte, for det er nemlig den eneste måde, hvorpå vi kan få den enkelte til at blive dygtigere. Det er ikke ved at behandle den enkelte som en del af massen, som mange partier på venstrefløjen ønsker, men ved at behandle den enkelte som et unikt individ. Det er også den måde, hvorpå vi skaber de bedste mulighe-

der for, at alle kan få lige adgang til at skabe det bedste liv for sig selv.

Lars Olsen har på baggrund af tal fra Socialforskningsinstituttet og A4's undersøgelser konstateret, at børn af arbejderforældre har dobbelt så stor chance for at få en gymnasial uddannelse, hvis forældrene tager dem med til noget så let tilgængeligt som skoven eller snakker med dem om deres hverdag, fordi det netop sætter dem i stand til at reflektere og relatere oplevelser, og fordi undervisningen i folkeskolen netop forudsætter, at børnene kan relatere deres oplevelser til noget for demmed at kunne knække forståelseskoder og forstå abstraktioner.

Det er netop derfor, at den her regering har sat meget fokus på fagligheden i folkeskolen. Det er der, vi i grundlægger børns muligheder for resten af livet, og det er også der, vi bedst sætter ind mod den negative sociale arv, som oftest er det, man resten af livet slæber med sig som en klods om benet, og som netop er det, der er med til at skabe ulighed i samfundet.

Vi ønsker derfor i Venstre at fortsætte den fantastisk positive udvikling, der har været de sidste 7 år. Vi mener, at det er vejen frem at have fuld beskæftigelse og give alle lige muligheder – ikke at alle skal behandles lige, men at der skal tages hensyn til alle ud fra de individer, de er.

På vegne af Venstre, De Konservative, Dansk Folkeparti og Ny Alliance vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget noterer sig, at Danmark ligger i spidsen blandt de vestlige lande, hvor såvel indkomstforskellene som andelen af personer i lavindkomstgruppen er mindst. Det er et forhold, der skaber stor sammenhæng i det danske samfund. Folketinget opfordrer regeringen til at bekæmpe den nye ulighed, som ikke kun handler om penge og materielle goder, men også sociale og kulturelle faktorer. Det skal gennem politiske initiativer sikres, at vækst og velfærd går hånd i hånd. Der skal skabes adgang og lige muligheder også for de svageste grupper. Særligt den negative sociale arv skal brydes og børn sikres gode opvækstmuligheder trods dårlige socio-kulturelle kår og kaotiske familieforhold.

Indførelsen af ældrechecken og behandlingsgarantien til misbrugere og alkoholikere har forbedret forholdene for mange. Den aktive beskæftigelsespolitik sikrer, at også mange svage

ledige kommer i arbejde. Den beskæftigelsesrettede indsats skal fortsættes. Fremgang for det enkelte individ sikres bedst på arbejdsmarkedet, i uddannelsessystemet og i foreningslivet.« (Forslag til vedtagelse nr. V 72).

Kl. 14:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er nu på vegne af Venstre, De Konservative, Dansk Folkeparti og Ny Alliance fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget noterer sig, at Danmark ligger i spidsen blandt de vestlige lande, hvor såvel indkomstforskellene som andelen af personer i lavindkomstgruppen er mindst. Det er et forhold, der skaber stor sammenhæng i det danske samfund. Folketinget opfordrer regeringen til at bekæmpe den nye ulighed, som ikke kun handler om penge og materielle goder, men også sociale og kulturelle faktorer. Det skal gennem politiske initiativer sikres, at vækst og velfærd går hånd i hånd. Der skal skabes adgang og lige muligheder også for de svageste grupper. Særligt den negative sociale arv skal brydes og børn sikres gode opvækstmuligheder trods dårlige socio-kulturelle kår og kaotiske familieforhold.

Indførelsen af ældrechecken og behandlingsgarantien til misbrugere og alkoholikere har forbedret forholdene for mange. Den aktive beskæftigelsespolitik sikrer, at også mange svage ledige kommer i arbejde. Den beskæftigelsesrettede indsats skal fortsættes. Fremgang for det enkelte individ sikres bedst på arbejdsmarkedet, i uddannelsessystemet og i foreningslivet.« (Forslag til vedtagelse nr. V 72).

Dette forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Der er en række korte bemærkninger. Den første korte bemærkning er fra fru Line Barfod.

Kl. 14:51

Line Barfod (EL):

Jeg ved godt, at vi er uenige om mange ting, men at fru Ellen Trane Nørby ligefrem siger, at det er af rent teoretisk eller akademisk interesse at diskutere fattigdom og en fattigdomsgrænse, synes jeg altså er utroligt, når vi samtidig ser mennesker, som ikke har råd til at købe mad, når fattigdomsundersøgelsen i København viser, at rigtig mange fattige familier ikke har råd til at spise mad tre gange om dagen, når vi kan læse om familier, der også på grund af de stærkt stigende fødevarerpriser simpelt hen ikke har råd til at købe frugt og grønt til deres børn, og når

lægen så påviser, at børnene begynder at lide af vitaminmangel, så har de heller ikke råd til at købe de vitamintilskud, som lægen så anbefaler at de giver deres børn, for at de ikke skal blive alvorligt syge.

Men det mener fru Ellen Trane Nørby altså er af rent teoretisk, akademisk interesse. Det synes jeg fru Ellen Trane Nørby skulle gå ud og fortælle til de børn, der ikke kan få den mad, de har brug for.

Kl. 14:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:52

Ellen Trane Nørby (V):

Nej, det er jo netop det, fru Line Barfod gør sig til talsmand for, når ulighed i Danmark kommer til at handle om et økonomisk begreb, en Gini-koefficient, som udgør halvdelen af en medianindkomst. Det er jo totalt ligegyldigt, for det er jo ikke det, hele fattigdomsdiskussionen handler om. Den handler om at holde fokus på de mennesker, der har det svært, og i det samfund, vi har i dag, har mennesker det ikke kun svært af økonomiske årsager, mennesker har det svært af sociale årsager, på baggrund af kulturelle problemer, for fordi mange af dem har fået en dårlig start i livet.

Derfor er det bedste værn mod at skabe ulighed i samfundet at bryde den negative sociale arv, det er, at vi tager hånd om de børn, der lever i familier præget af kaotiske familieforhold, det er, at vi kigger på det enkelte individ i stedet for at kigge på teoretiske størrelser.

Kl. 14:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Line Barfod for en sidste kort bemærkning.

Kl. 14:53

Line Barfod (EL):

Det er meget muligt, fru Ellen Trane Nørby mener, at det er en ren teoretisk størrelse ikke at have råd til at købe mad, men for de børn, der ikke får maden, er det altså ikke rent teoretisk, og for de forældre, der går i stykker af at vide, at deres børn bliver syge og på lang sigt får det meget sværere også fysisk, fordi de ikke får det frugt og grønt, der ikke er råd til, de forældre, der heller ikke kan spise mad selv, fordi de foretrækker, at deres børn får maden, for dem er det altså ikke rent teoretisk. De er fuldstændig ligeglade med at høre fru Ellen Trane Nørby tale om Ginikoefficient eller om ny ulighed eller andet.

De har et behov her og nu for at få penge til mad.

Det er fint også at tale om alle de andre ting, men fru Ellen Trane Nørby bliver nødt til at forholde sig til, at hun er en del af et flertal og sidder og er støtte for en regering, som ikke vil gøre noget for, at de her familier får råd til at købe mad hver dag. Og det synes jeg man skal forholde sig til og lade være med at bagatellisere som et teoretisk problem. Det er i høj grad et konkret problem, de her mennesker står over for.

Kl. 14:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:54

Ellen Trane Nørby (V):

Nu er det fru Line Barfod, der gør den her diskussion til en diskussion om økonomisk ulighed og dermed også til en diskussion – ligesom den diskussion, vi havde for en måned siden – som handler om teoretisk udregnede fattigdomsgrænser. Det var netop derfor, jeg sagde, at det, jeg synes, vi skal diskutere i dag, er de mennesker, som har det dårligt.

Heldigvis udgør de mennesker en mindre gruppe, end de har gjort tidligere, og heldigvis er det sådan, at den økonomiske vækst i det her samfund er steget konstant gennem de år, der har siddet en borgerlig regering. Heldigvis er det sådan, at der er kommet titusindvis af mennesker i arbejde, mens der har siddet en borgerlig regering, og de har dermed fået mulighed for at komme ud og tjene til livets ophold, have noget at stå op til hver dag og have en indkomst, som de også har kunnet glæde sig over at kunne gå hjem og bruge sammen med deres familie. Heldigvis er det sådan, at den her regering har sat massivt ind på at sikre, at alle uagtet pengepungens størrelse har fået adgang til at blive behandlet på vores hospitaler, at alle børn og unge har fået en sikkerhed for, at der kommer fokus på at få udviklet deres faglige kompetencer i folkeskolen, sådan at de ikke bliver efterladt som funktionelle analfa...

Kl. 14:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre med de korte bemærkninger, og nu er det fru Lise von Seelen.

Kl. 14:55

Lise von Seelen (S):

Jeg bliver simpelt hen nysgerrig på, hvad fru Ellen Trane Nørbys grundholdning egentlig er.

Vi har jo set en tidligere socialminister, der sagde, at ulighed sådan set er godt for et sam-

fund, for det skaber noget dynamisk effekt i samfundet; jeg hører vores nuværende velfærdsmister anerkende, at der er en tendens til stigende ulighed i vores samfund; og så hører jeg en socialordfører, som totalt bagatelliserer, at der er en stigende ulighed i vores samfund.

Så nu vil jeg gerne spørge ordføreren: Hvilken skole tilhører socialordføreren – er det den tidligere socialministres, eller er det den nuværende velfærdsministers?

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:56

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg skal da gerne for den socialdemokratiske ordfører læse op, hvad jeg sagde i min tale:

Det er samtidig klart, at et samfunds sammenhæng kommer under pres, hvis der er for store økonomiske, sociale og kulturelle forskelle, og det er derfor vigtigt, at vi hele tiden sætter fokus på at give alle lige muligheder for at forbedre deres tilværelse.

I Venstre bekymrer det os da enormt meget, når vi kan se på talsamkørsler, at en ung, som kommer fra et hjem med en svag hjemmebaggrund, har 64 pct. risiko for at stå uden en kompetencegivende uddannelse, når han når det 25. år, hvorimod en ung, der kommer fra et hjem med en stærk hjemmebaggrund, kun har 14 pct. risiko for at stå uden en kompetencegivende uddannelse, når vedkommende bliver 25 år. Det er jo derfor, vi ønsker at sætte massivt ind på at bryde den negative sociale arv, for det er det, der giver den bedste forudsætning for, at alle får lige muligheder for at udvikle deres liv og komme til at leve på en måde, som er anstændig.

Kl. 14:57

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning til fru Lise von Seelen.

Kl. 14:57

Lise von Seelen (S):

Jeg hører i svaret ordføreren anerkende, at der er en stigende ulighed, og at det er et problem, når mennesker ikke har lige muligheder.

Jeg vil gerne spørge ordføreren: Hvis man taler kulturel ulighed, opstår den så ikke også i kølvandet af, at familier ikke har råd til, at deres børn kommer med i svømmehallen, ikke har råd til at holde fødselsdage for deres børn i lighed med de andre kammerater i skolen, ikke har råd til dette og hint, på den måde at forstå at de børn kulturelt får en helt anden opvækst end andre

børn, og det gør de på baggrund af, at familierne ikke har råd til, at de kan deltage aktivt i det kulturelle og sociale liv, der sker omkring dem? Så hvordan i alverden kan ordføreren adskille det kulturelle og sociale fra det, at der også skal være et økonomisk råderum til at leve et aktivt liv, for at man kan have lige muligheder?

Kl. 14:58

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:58

Ellen Trane Nørby (V):

Det er klart, at hvis man kommer fra et hjem, hvor juletræet udgøres af en tom ølflaske med en grangren i, så er der ikke den base, der gør, at man kommer udhvilet i skole, og at forældrene tager hånd om forældreaansvaret. Det er jo helt klart.

Det er jo også derfor, den her regering har sat massivt ind på at sikre, at der sker en ordentlig opfølgning omkring de her familier. Vi har sat ind på at sikre sprogstimulering allerede fra 3-års-alderen, sådan at de her børn ikke starter i folkeskolen og allerede er bagefter. Vi har indført pædagogiske læreplaner, vi har givet fripladser til idrætsforeningerne, og vi har også som det seneste indført bopakker til unge, der kommer fra socialt belastede hjem. Og det gør vi jo alt sammen netop for at gå ind og gå imod den negative sociale arv, som vi ved reproducerer sig, hvis der ikke bliver sat ind. Men det handler i høj grad om den sociale og kulturelle baggrund.

Kl. 14:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra fru Lene Hansen.

Kl. 14:59

Lene Hansen (S):

Mens vi venter på, at regeringen skal få brudt den sociale arv, ser vi jo, at uligheden i Danmark er stigende og har været stigende siden 2001.

I den sidste årsrapport fra Socialpolitisk Forening kan man jo finde de tal, man nu har brug for, men der er især et af tallene, der bekymrer os rigtig meget. Antallet af børn, der lever i fattigdom, er siden 2001 steget med 12.000. Det må da være et tal, der gør indtryk. Ikke nok med at antallet af disse børn er steget, men der er også tal i den her rapport, der viser, at de laveste indkomster altså ikke har øget deres andel af indkomstmassen. Det har de højeste indkomster til gengæld, sådan at de rigeste i det her land nu

har 25,7 pct. af indkomsterne, og de fattigste har 1,5 pct. Uligheden er stigende.

Kl. 15:00

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren, der får mulighed for at svare, værsgo.

Kl. 15:00

Ellen Trane Nørby (V):

Når vi kigger på de tal, og når vi kigger på de størrelser, som der bliver talt om som lavindkomstgruppen, så viser tallene heldigvis også, at det er meget få, der hænger fast i lavindkomstgruppen. De fleste af de mennesker, der er i lavindkomstgruppen, er i lavindkomstgruppen i en periode af deres liv. En tredjedel af lavindkomstgruppen udgøres af studerende, og mange af de børn, der er i lavindkomstgruppen, er der også i en kortere tid.

Det er klart, at der, hvor det største problem er, er, hvis man hænger fast i en bundløs fattigdom, og derfor har den her regering sat massivt ind på at sikre, at alle kommer i arbejde, for det at få et arbejde, komme ud på arbejdsmarkedet, få en indtægt er sådan set forudsætningen for, at vi får brudt den kurve.

Kl. 15:01

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Lene Hansen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:01

Lene Hansen (S):

Altså, de tal, jeg nævnte før, var rensset for studerende. Det kan ordføreren overbevise sig om ved at gå ind og kigge i årsrapporten.

Men når nu vi taler om, at det er den rigtige vej ud af fattigdom at få et arbejde – hvad vi jo er helt enige i – så kan vi jo godt undre os lidt over det, når Dansk Folkeparti stadig væk bliver ved med at tro, at man kan piske folk til at få et arbejde.

I dag er regeringens støtteparti jo ude med et forslag om, at man nu skal stramme 300-timersreglen, en regel, som jo har betydet øget fattigdom for rigtig mange kontanthjælpsfamilier. Mener Venstres ordfører, at det er et forslag, som vil øge ligheden i det her samfund?

Kl. 15:02

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:02

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg er udmærket klar over, at Socialdemokraterne mener, at det er helt forfærdeligt, at der i det her land stilles krav til de mennesker, der mod-

tager en offentlig ydelse, og at det er helt forfærdeligt, at der stilles krav om, man skal kunne arbejde 300 timer i løbet af 2 år, hvis man vil forsørges af det offentlige – det er 1½ time om ugen.

I Venstre har vi det sådan, at det skal kunne betale sig at arbejde. Og før mange af de her regler blev indført, var det sådan, at det for et par, der var på kontanthjælp, ikke kunne betale sig at komme ud på arbejdsmarkedet, fordi de faktisk ville tabe penge på det.

Jeg tror ikke, det er på den måde, vi skaber et incitament til, at man gør en ekstra indsats, at man kommer ud på arbejdsmarkedet, at man får nogle kollegaer, at man får nogle relationer, at man får en dagligdag, hvor man netop bliver en del af noget, og hvor man har noget at stå op til. Og det er jo netop også noget af det vigtigste i forhold til at få en bevidsthed om det at være et aktivt menneske. Vi ved, at en stor del af den ulighed, der er, også skyldes psykisk ubalance og psykiske tanker, fordi man ikke føler, at man er en del af noget. Det gør man, når man er en del af arbejdsmarkedet.

Kl. 15:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra fru Marianne Jelved.

Kl. 15:03

Marianne Jelved (RV):

Det er virkelig meget bemærkelsesværdigt, at alle de ordførere fra Venstre og Konservative, der har stillet spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, har gjort rigtig meget ud af at fortælle, hvordan verden så ud i 1990'erne, men situationen er faktisk, at regeringen siden 2001 har bestået af Venstre og Konservative, som har haft fast parlamentarisk støtte af og dermed flertal med Dansk Folkeparti.

Det, vi taler om i dag, er regeringens ansvar, og uligheden er notorisk steget. Der er flere familier, der sættes på gaden i dag, end der var i 2002, og i går hørte jeg fra kompetent hold, at vi aldrig har haft så mange mennesker på overførselsindkomster, som vi har i dag, heller ikke under en socialdemokratisk ledet regering. SFI har lavet nogle opgørelser, der viser, at 13 pct. af en børnepopulation er så hårdt ramt af problemer, at de er normbrydende. Ud over dem er der 7 pct., som har meget stor risiko for at ende i vold og med drab på avisbude på Amager. Det er 20 pct. tilsammen. Tror fru Ellen Trane Nørby, at disse børn i folkeskolen får hjælp af sprogscre-

ning, af styrket faglighed, af flere timer i dansk?
Er det nok til at hjælpe de børn?

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:04

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg forholder mig til, hvordan virkeligheden ser ud i 2008, og hvis jeg sammenligner med, hvordan den så ud, da regeringen tog over, så synes jeg faktisk, det er gået rigtig godt. Vi kan se, at alle indtægter i Danmark er steget, vi kan se, at vi har en historisk lav arbejdsløshed, vi er faktisk helt nede på 1,9 pct.

Vi har skabt et grundlag for, at rigtig mange har fået et arbejde, de har fået en indtjening, de har fået økonomisk grundlag til at betale for deres eget liv. Og når fru Marianne Jelved ligesom fremhæver, at det er vores ansvar, så vil vi gerne vedkende os det, for vi synes, det går godt i Danmark, og vi synes, at de initiativer, som Det Radikale Venstre ikke har været med til at tage, til at styrke fagligheden i folkeskolen er den rigtige vej at gå, for tidligere var det sådan, at børn mødte op i folkeskolen og knap nok kunne det danske sprog, fordi de ikke var blevet sprogstimulerede, og det er om muligt den dårligste start, man kan få på sin folkeskoletid.

Kl. 15:05

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Marianne Jelved for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:05

Marianne Jelved (RV):

Jeg kan ikke forlange, at alle kan historien lige så godt, som jeg kan, men faktisk blev sprogscreeningen sat i gang af fru Margrethe Vestager, da hun var undervisningsminister. Da var det fra det år, man fyldte 4. Regeringen forbedrede det til, at det bliver, fra man fylder 3 år. Hurra for det. Fint, det støtter vi.

Men jeg spurgte om, hvorvidt ordføreren fra Venstre mener, at de 20 pct. af børnene i folkeskolen, som har reelle, store problemer i deres baggrund, i deres hverdag, får øget deres chance i livet med sprogscreening, læreplaner i børnehaven, styrket faglighed i folkeskolen i form af flere dansktimer og nationale test. Er det det, der skal til for at bryde den onde cirkel, de børn er i?

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Ellen Trane Nørby (V):

Der er mange ting, der skal til for at bryde den negative sociale arv, og det er også derfor, regeringen har sat markant ind på en lang række områder: alt fra folkeskolen over bekæmpelse af ghettoer til at forbedre de sociale forhold for rigtig mange familier. Men jeg tror ikke, man skal underkende, at den vigtigste forudsætning for, at man også kan give sine børn den bedste opvækst, er, at man selv er et aktivt menneske, selv har nogle relationer, har noget at stå op til hver morgen, at man er kommet ud på arbejdsmarkedet, og at man også har en indtjening, at man har et liv, hvor man egentlig føler sig i balance, for det er også den bedste forudsætning for, at man tager hånd om sine børn. Og der må jeg sige, at når vi kigger på den historisk lave arbejdsløshed, vi har i dag, så er det noget af det, der har været med til at bidrage til, at der heldigvis er flere mennesker, der er kommet ud på arbejdsmarkedet og som dermed så også har mulighed for selv at kunne vælge en livsbane og også økonomisk og socialt tage hånd om deres børn, fordi de selv er kommet mere i balance.

Kl. 15:07

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 15:07

Özlem Sara Cekic (SF):

Ordføreren siger, at Venstre rigtig gerne vil bryde den negative sociale arv. Jeg tror, at vi alle herinde er enige om, at vi alle sammen gerne vil det. Så jeg synes, det vil være meget passende at bruge tiden på måske at komme i gang med at diskutere indhold, altså handlinger. Det er det, de fattige forventer af os.

Jeg bliver lidt provokeret, når ordføreren siger, at det i forhold til 300-timers-reglen drejer sig om, at man bare skal have haft arbejde i 1½ time. Jeg vil bare rigtig gerne vide, om ordføreren bare en eneste gang har snakket med en af de her personer og spurgt, hvorfor de ikke kan arbejde 1½ time. Jeg synes, det er helt utroligt, at vi har en socialordfører fra regeringspartiet, som tror, at det udelukkende er af ond vilje, at folk ikke arbejder. Hvorfor tror ordføreren, at de her personer ikke kan tage sig sammen til 1½ times arbejde?

Kl. 15:08

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:08

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg har talt med mange af de mennesker, som heldigvis er kommet i arbejde, og for hvem 300-timers-reglen faktisk har været deres indgang til det – har været det sidste lille skub, der skulle til. Der er heldigvis rigtig mange med anden etnisk baggrund, der er kommet i arbejde i Danmark; faktisk er det hele 43.000, der er kommet i arbejde over de sidste par år, i modsætning til tidligere. Jeg tror, det betyder enormt meget også for integrationen i Danmark, at man kommer ud på en arbejdsplads, at man får kollegaer, og at man også bliver en rollemodel for sine børn. Der er nogle mennesker i det her land, som ikke er i stand til at arbejde, fordi de er blevet psykisk skadet der, hvor de kommer fra. Derfor kan vi også se, at den andel af førtidspensionister, der består af folk med anden etnisk baggrund, faktisk er den andel, der er steget mest, og der er nok en sammenhæng.

Men når ordføreren for SF gør det til et generelt problem, at man beder om, at folk, der er på offentlige overførselsindkomster i Danmark, også bidrager til samfundet, så vil jeg sige, at jeg bare ikke er enig i konklusionen, for jeg mener ikke, det er særlig meget at bede om, at de også står til rådighed for det danske arbejdsmarked.

Kl. 15:09

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 15:10

Özlem Sara Cekic (SF):

For mange af de mennesker, som ikke kan arbejde, gælder der for det meste, at de er bange for, at der er nogle dæmoner efter dem, som ordføreren selv sagde, eller de er traumatiserede, eller det kan være, at arbejdsmarkedet ikke vil tage imod dem. Der er simpelt hen diskrimination. Det er jo også en kendsgerning.

Ordføreren startede med at sige, at det er noget vrøvl, at de rige er blevet rigere, og at de fattige er blevet fattigere. Der er rigtig mange eksperter, der påpeger, at skattelettelserne har betydet, at de rige har fået 15 gange mere ud af det end de fattige. Det siger alle mulige eksperter. Men det kan godt være, at det kun er oppositionen, der har hørt de bemærkninger; det kan godt være, at ordføreren slet ikke har hørt dem.

Jeg vil bare rigtig gerne lige vide: Mener ordføreren, at de her eksperter ikke kan finde ud af at regne?

Kl. 15:10

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:10

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg tror ikke, at SF's ordfører har lyttet til, hvad jeg sagde i min tale. Men det er så også lige meget. Vi kan så fokusere på det, det egentlig handler om. Det handler netop om, at de fattigere ikke får det bedre af, at man gør de rigere fattigere, for det er ikke der, vi skal have fokus. Vi skal have fokus på, hvordan vi sikrer, at de mennesker, der har behov for, at samfundet hjælper dem, får den rigtige hjælp.

Vi skal sørge for, at vi behandler de mennesker som individer, som der hver især skal tages hånd om. De skal ikke bare puttes ind i en kasse med det, man tror er de enkelte løsninger, for det er det ikke. Det er forskellige mennesker, det er forskellige børn, det er forskellige familier, og de skal have forskellig hjælp, og derfor er det også naivt at tro, at det her handler om *en* indsats. Det handler om en lang række indsatser.

Regeringen har over de sidste 7 år sat ind på folkeskole- og børnehaveniveau og på bekæmpelse af ghettoer og på en lang række sociale områder, som alt sammen skal være med til at sætte fokus på, at alle skal have mulighed for at kunne udleve deres drømme og leve et godt liv her i Danmark.

Kl. 15:11

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 15:11

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Der er mange af de indsatsområder, som Venstres ordfører nævner, man ikke rigtigt kan genkende. Sætte ind over for ghettoområder? Jo, men hvor ligger forebyggelsen af, at der ikke kommer nye ghettoområder, når man jo ikke tillader, at der sker en ordentlig reovering af de boligområder, som i stigende grad står og forfalder sammen med vores øvrige fælles velfærd: hospitalerne, folkeskolerne, vores tekniske uddannelser, vores plejehjem og andre steder? De får lov til at stå år efter år og forfalde, fordi regeringen prioriterer, at det private forbrug skal være højt, mens det offentlige forbrug skal være lavt.

Ordføreren sagde tidligere, at det bedste var at holde fokus på dem, der havde det svært, og det er man jo sådan set enig i, men det, jeg egentlig ville spørge om, var, hvordan ordføre-

ren så synes det går, når man smider folk, som er syge, ud af et sygedagpengesystem efter 52 uger uden at have et sikkerhedsnet, der efterfølgende samler folk op og sikrer, at de enten kan komme tilbage på arbejde, eller sikrer, at de får behandling for deres sygdom eller i det mindste opnår et eller andet andet.

Faktum er jo, at der er rigtig mange mennesker, som står efter 52 uger uden noget forsørgelsesgrundlag, uden at kunne komme videre, og deres sag er syltet på et jobcenter eller er aldrig nogen sinde nået videre.

Kl. 15:13

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Ordføreren.

Kl. 15:13

Ellen Trane Nørby (V):

Det skulle helst ikke være sådan, at man står der i 52 uger. For med den meget høje beskæftigelse, vi har i dag, burde man på jobcentre – og vi ved, at arbejdsmarkedet skriger på at få mennesker ud – være langt hurtigere til at tage hånd om de her sager. Hvis man går ind på nogle af de jobsøgningsbaser, der er, kan man se, at bare i dag er der 500 fleksjob tilgængelige. Der er rigtig mange job derude. Det er jo et spørgsmål om, hvordan man organiserer det her arbejde, og der har vi da et håb om, at de nye jobcentre bliver mere effektive, får mere fokus på, hvad den enkelte har behov for.

Der ligger også i den handlingsplanen, der er fra 2006, om inklusion på arbejdsmarkedet, bl.a. omkring sindslidendes forhold, nogle helt gode muligheder for at samarbejde mellem kommuner og virksomheder og oprette virksomhedscentre, hvor man kan lave en let indslusning på arbejdsmarkedet. Og der er rigtig mange af de muligheder, som regeringen har skabt, som ikke bliver udnyttet til fulde i dag, og der kunne man starte med at tage fat.

Kl. 15:14

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:14

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det interessante ved de mennesker, som jo stadig væk er sygemeldte efter 52 uger, er jo som regel, at de endnu ikke har fået stillet en diagnose. Det er jo, f.eks. fordi man er psykisk syg, men der ikke er stillet en diagnose på, om det er skizofreni, depression, eller hvad det er, og hvad der skal til for at hjælpe vedkommende. Det kan også være, at man har ondt i ryggen, at man har

en tredobbelt diskusprolaps, på grund af at man har slidt og slæbt på arbejdsmarkedet, men efter 1 år er der stadig væk ikke nogen behandling, fordi en diskusprolaps altså tager lang tid både at diagnosticere og kommer i behandling for, og det har ikke noget med behandlingsgarantien at gøre, det har noget at gøre med faglighed.

Alligevel står de mennesker og får at vide, at de nu kan komme i arbejdsprøvning. »Jamen jeg er jo stadig væk syg. Jeg ved ikke engang, hvad jeg fejler, lægerne ved det heller ikke«. Eller også kan man komme ud af systemet. Mange af de mennesker oplever jo bare, at de ikke engang får en henvendelse fra jobcentret, de bliver bare trukket, og så står de der og skal til at gå fra hus og hjem, fordi der ingen indkomst er i familien, der kan leve op til det, man havde før. Man bliver altså straffet to gange: Først er man blevet syg, og så mister man bagefter muligheden for at beholde sit hjem, hvor man måske har boet i 20 år.

Kl. 15:15

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:15

Ellen Trane Nørby (V):

Nu er der jo heldigvis mange muligheder. Der er bl.a. mulighed for delvise raskmeldinger, som vi ved virker ret succesfuldt, i forhold til at der også er mange, der ikke ønsker at tabe hele den kontakt, de har, fordi det netop tit bliver venteperioder. Jeg synes også, at det er dejligt, at hvor der tidligere var mange mennesker, der på grund af arbejdsskader gik og ventede på at blive behandlet på vores hospitaler, er det ikke tilfældet længere, fordi den her regering har fået afskaffet ventelisterne, og fordi vi også har gjort det muligt, at man kan tage på et privathospital, ligegyldig hvilken størrelse ens pengepung har, og blive behandlet, så man kan komme tilbage.

For det, vi så tidligere, var jo, at folk, der var blevet skadet på arbejdsmarkedet, ikke kom tilbage, fordi de stod på venteliste. Så jeg synes, at der er rigtig mange steder, hvor der er blevet forbedret ting. Men det betyder jo ikke, at der ikke også er steder, hvor man kan gøre det bedre, selvfølgelig kan man det. Det er der jo altid.

Hvis vi var fuldstændig ligeglade med, om man kunne forbedre det her samfund, tror jeg, ingen af os sad herinde. Så ville vi jo bare krydse armene og sige, at det hele går godt. Der er da altid steder, der kan forbedres, der er da altid mennesker, hvis sag man kan tage bedre hånd om, der er da altid mennesker også, når vi taler

om sygedagpenge, der kunne have fået et bedre forløb i deres sag.

Kl. 15:16

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Det næste korte bemærkning er fra fru Mette Frederiksen.

Kl. 15:16

Mette Frederiksen (S):

Jeg er nødt til at gå tilbage til den diskussion, der var tidligere mellem Venstres ordfører og ordføreren for Socialdemokratiet Lene Hansen, for jeg synes, at Venstres ordfører gør den her debat unødvendig lav. Altså, at stå på talerstolen i Folketinget og påstå, at vi Socialdemokrater ikke ønsker at stille krav til danskere, der modtager en overførselsindkomst, er helt ved siden af skiven. Der er rådighedsregler i Danmark, både når man modtager kontanthjælp, og når man modtager dagpenge, og der er klare regler for, hvor dårlig man så at sige skal være for at modtage sygedagpengene. Så at påstå, at vi som parti bare ønsker at give en række danskere en masse penge og ikke stille nogen krav, er jo simpelt hen hverken historisk korrekt eller korrekt i forhold til i dag.

Men det, vi er optaget af, er, at kravene er rimelige, og at de krav, vi stiller mennesker i forskellige livssituationer, hjælper dem på vej frem. Derfor bare et spørgsmål til ordføreren, nemlig: Hvorfor tror Venstres ordfører, at der er flere børn i Danmark, der lever i fattigdom i dag, end da den borgerlige regering tiltrådte?

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:17

Ellen Trane Nørby (V):

Nu var det den socialdemokratiske ordfører, der stillede spørgsmål om 300-timers-reglen. Det er en regel, som Socialdemokraterne først tilsluttede sig og siden hen sprang fra. 300-timers-reglen er for Venstre at se en regel, hvor man netop beder mennesker om at stå til rådighed på arbejdsmarkedet 1½ time om ugen, mod at de modtager en ydelse. Det var sådan set bare det, jeg svarede den socialdemokratiske ordfører på, og hvis det er at gøre debatten lav, ja, så tror jeg næsten ikke, at vi kan debattere noget, for det er jo bare sådan, verden ser ud, og sådan forholder det sig.

I forhold til den anden del af spørgsmålet, tror jeg, at det, der er allermost vigtigt – og det sagde jeg også allerede før – er at sørge for, at der ikke er børn, hvis familie fastholdes i fattig-

dom. Og der kan vi heldigvis se, at for de fleste mennesker, der lever i fattigdom, gælder det, at de er det i en kortere tid af deres levetid.

Kl. 15:18

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Mette Frederiksen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 15:18

Mette Frederiksen (S):

Jeg tror, at det, der er mange af os, der helt grundlæggende har svært ved både at acceptere og forstå, er, hvorfor der skal være en stigning i antallet af børn, der lever i fattigdom i Danmark. Hvorfor træffer man den beslutning, at man ønsker at se flere børn i fattigdom, når man har en så gunstig økonomisk situation som den, der har været de seneste år i Danmark, hvor man har haft alle muligheder for at investere i arbejdsmarkedspolitik, uddannelsespolitik, en ordentlig boligpolitik, en ordentlig socialpolitik? Man har haft *alle* de præmisser, der skal til, for at man kan imødekomme fattigdommen, begrænse fattigdommen og begrænse fattigdommens konsekvenser. Det er det, der er så mange af os der både har så svært ved at acceptere og forstå: Hvorfor accepterer den regering, der sidder i dag, at antallet af børn i Danmark, der lever i fattigdom, er stigende, og hvorfor bruger man ikke en debat, som den vi har i dag, til at adressere det problem og komme med løsninger, sådan at de børn, der i dag lever i fattigdom, kan få lov til at leve et liv på bedre betingelser?

Kl. 15:19

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:19

Ellen Trane Nørby (V):

Fordi jeg brugte min ordførertale til at sige, at jeg synes, det er vigtigt, at vi sætter fokus også på den nye ulighed, som handler om kultur, og som handler om sociale faktorer, for det handler ikke længere kun om økonomi. Derfor vil jeg godt læse noget op fra »Den nye ulighed«, som Lars Olsen har skrevet, hvor der står:

Hvor vi for 20, 15 eller bare 10 år siden med det samme kunne se, hvilke børn der kom fra hjem med intet eller lille overskud, så ser vi det i dag først efter et par dages samvær med børnene. I dag er det som udgangspunkt de svageste børn, der får de største pakker med slik sendt hjemmefra – de er også oftest de mest overvægtige – de har stort set alle sammen mobiltelefoner, og de fleste af dem har rigtig mange lomme-penge med.

Det er en beskrivelse skrevet af dem, der styrer nogle af feriekolonierne, og jeg synes egentlig, at det er et meget godt billede på, at det, vi taler om, når vi taler fattigdom i dag, er en meget mere kompleks størrelse, end det var for 10 og 15 år siden, fordi det ikke kun handler om økonomi, men også handler om kultur, handler om normer, handler om værdier. Det handler om, hvad det er for grundlæggende normer, der bliver skabt for opdragelsen af de børn, i forhold til hvordan de skal komme videre i livet. Og jeg synes, det er enormt vigtigt, at vi får sat fokus på den del af ulighedsdebatten i stedet for kun at holde fast i økonomien.

Kl. 15:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til Venstres ordfører. Vi går videre i ordførerrækken, og så er det Dansk Folkepartis ordfører, hr. Christian H. Hansen.

Kl. 15:21

(Ordfører)

Christian H. Hansen (DF):

Tak for det, hr. formand.

Nogle gange er det sådan, at politik kan være uforudsigelig. Når man vågner om morgenen, ved man ikke lige, hvad der skal ske den dag, men der er én ting, man ved med et hundrede procents sikkerhed, og det er, at vi skal have den her debat om ulighed hvert år. Så er det sådan lidt forskelligt, hvem der står bag forespørgslen, men egentlig vil jeg gerne sige tak for, at vi får den. For vi i Dansk Folkeparti synes faktisk, det er rimeligt og godt, at vi får debatten om ulighed, så de, der tager initiativet, skal ikke høre noget for det.

For ikke ret lang tid siden havde vi i Folketingssalen også en anden debat, som omhandlede fattigdom – det var i april måned. Der kan man jo sige, at det begreb og noget af den debat, som vi havde den dag, også er noget af det – det kan man høre på debatten indtil nu – som vi kommer ind på i dag.

Men jeg må bare sige, at uanset hvor meget vi får det debatteret, tror jeg, at vi aldrig kommer til en situation i samfundet, hvor vi siger, at der slet ikke er nogen, som man kalder rige, og der slet ikke er nogen, som man kalder fattige. Sådan vil situationen altid være, sådan har den altid været, uanset hvem der har regeringsmagten i landet.

Men det udelukker jo ikke, at vi selvfølgelig skal forsøge at gøre det bedre for de udsatte grupper, og det mener vi faktisk også at vi gør her i Danmark. Hvis man kigger på Danmark i

et internationalt perspektiv, kan man se, at Danmark jo faktisk er et rigt land både materielt og økonomisk. Og når man tænker på de uddannelsesmuligheder, vi har at tilbyde vores unge – og også voksne, når det handler om efteruddannelse osv. – må vi sige, at vi faktisk hører til et af de allerbedst stillede lande i verden. Indsatsen over for de udsatte grupper generelt er jo prioriteret meget højt herhjemme.

Hvis vi så også kigger på vores arbejdsløshed, kan vi se, at vi har en rekordlav arbejdsløshed. Vi har faktisk aldrig før haft en arbejdsløshed, der er så lav, som den er på nuværende tidspunkt. Ud over det har der været et markant fald i antallet af kontanthjælpsmodtagere, og frafaldet medvirker jo også til, at der er flere, der kommer op på et bedre niveau; det vil sige, at man rykker det, som nogle kalder uligheden. Det synes jeg man skal se positivt på i stedet for hele tiden at tale negativt om det.

Jeg synes, man har kunnet høre lidt på debatten her i dag, at hvis bare man bliver ved med at sige det samme og det samme og det samme, er der nok til sidst nogle, der tror på det. Det kan da godt være, at der er det, men jeg tror også, at folk har forståelse for, hvad det er for en virkelighed, der findes i det danske samfund.

Antallet af kontanthjælpsmodtagere er altså faldende. Under denne regering er der også sket en masse forbedringer på uddannelsesområdet. SU'en er blevet forbedret, der er blevet bedre forhold for folkepensionister, der er blevet bedre forhold for førtidspensionister. Hvis vi kigger på de finanslovaftaler, der er lavet gennem årene under denne regering, kan vi se, at det er forskellige tiltag, og nogle af dem har jeg været inde på.

Men der er også blevet lavet en behandlingsgaranti for misbrugere, støtteordningen for kontaktpersoner er blevet udvidet, og der er blevet lavet en anbringelsesreform, som partierne også er med til at drøfte i øjeblikket, og som også skal være med til at have fokus på udsatte børn. I forbindelse med finansloven for 2006 blev der afsat 400 mio. kr. til bedre kvalitet i dagtilbuddene.

Men selv om jeg ridser alt det her op, skal det jo ikke få nogle til at sige: Jamen så har han sagt, at det ikke kan gøres bedre – for selvfølgelig kan det det. Selvfølgelig er der da ting, der kan gøres bedre; selvfølgelig kan man få en situation, hvor man flytter endnu flere folk fra kontanthjælp til en almindelig arbejdsplads, og det er selvfølgelig også det, vi skal opnå. Vi skal arbejde langsomt, men vi må bare konstatere, at det er under

den her regering, der virkelig er blevet rykket på det her område. Det er et faktum, og det synes jeg man skal forholde sig til.

Det er også under den her regering, at arbejdsløsheden virkelig er faldet. Så kan det godt være, at man så siger, at det skyldes en masse andre ting osv. osv., men det er jo ikke den diskussion, vi skal have. Vi skal have en diskussion om, hvorvidt der er kommet flere i arbejde eller ej. Og det, at folk kommer i arbejde og rykkes væk fra kontanthjælpen, gør jo også, at man får udjævnet den ulighed, der er i Danmark.

Kl. 15:26

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren. Der er en række korte bemærkninger. Den første korte bemærkning er fra fru Lene Hansen.

Kl. 15:26

Lene Hansen (S):

Det er da rigtigt, at der er kommet flere i arbejde de sidste par år. Men antallet af børn, der lever i fattige familier, er siden 2001 steget med 12.000. Hvordan harmonerer det med ordføreren verdensbillede af, at denne regering stort set har fjernet alle problemer?

Jeg ved ikke, om ordføreren er bekendt med, hvor mange børn der lever i familier, der er berørt af regler om starthjælp – 300-timers-reglen – og kontanthjælp. Men i et svar fra Velfærdsministeriet på spørgsmål nr. S 312 angiver Velfærdsministeriet, at det drejer sig om 27.000 børn, der lever i familier, der har berøring med de her regler.

Mener ordføreren, eller tror ordføreren på, at de børn har samme muligheder som børn i andre familier?

Kl. 15:27

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Så er det ordføreren.

Kl. 15:27

Christian H. Hansen (DF):

Tak for det. Hvis nu fru Lene Hansen havde hørt efter, ville hun have hørt, at jeg jo ikke på noget tidspunkt nævnte, at alle problemer var løst, at der ikke var noget tilbage, at det hele var i orden. Sådan var det, jeg sagde, jo ikke. Jeg sagde, at der stadig væk var mange ting, vi kunne gøre bedre.

Virkeligheden er, at hvis vi kigger på 300-timers-reglen – bare for at tage den, den var fru Lene Hansen også inde på – kan vi se, at det er sådan, at 18.500 af de ledige, der et halvt år før modtog kontanthjælp, var blevet selvforsørgende i slutningen af 2006. Det svarer til, at 16 pct.

flere var blevet selvforsørgende. Det, at man får folk flyttet over til at blive selvforsørgende, er i hvert tilfælde et skridt i den rigtige retning, og det er det, jeg glæder mig over, i modsætning til hele tiden at prøve på at vende billedet og gøre det hele til noget negativt.

Kl. 15:28

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Lene Hansen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:28

Lene Hansen (S):

Når vi diskuterer fattigdom, er det jo, fordi vi er dybt bekymrede over den udvikling, som vi ser forstærkes år for år, uden at der faktisk reelt bliver gjort noget effektivt ved det. Og så bidrager Dansk Folkeparti til debatten i dag ved at kræve yderligere en stramning af 300-timers-reglen.

Hvordan mener ordføreren at det kan fremme mulighederne for de børn, som lever i de familier, der er berørt af 300-timers-reglen, start-hjælpsreglen, kontanthjælpsområdet? Jeg synes ikke rigtig, at ordføreren svarede mig på det i første omgang, men så kan jeg jo så udbygge mit spørgsmål:

Er den her skærpelse af 300-timers-reglen Dansk Folkepartis forsøg på at skabe mere lighed i det danske samfund?

Kl. 15:29

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:29

Christian H. Hansen (DF):

Hvis nu fru Lene Hansen havde hørt efter, ville hun have hørt, at jeg sagde, at 16 pct. flere var blevet selvforsørgende. Det, at der er 16 pct. flere, der er blevet selvforsørgende, er jo netop med til at flytte uligheden i den rigtige retning – den, som fru Lene Hansen selv omtaler.

Hvis det var sådan, at 300-timers-reglen havde medført, at der var 20 pct. færre, der var blevet selvforsørgende, så kunne vi tage debatten, og så kunne vi bruge det skræmmebillede, som fru Lene Hansen maler op, men det er faktisk ikke det, der er virkeligheden. Virkeligheden er, at 16 pct. flere er blevet selvforsørgende, og det vil sige, at der er 16 pct. flere familier, der har fået en mulighed for at gøre det lidt bedre i deres familie, få børnene med til børnefødselsdage.

Med hensyn til de skræmmebilleder, som Socialdemokraterne bruger, vil jeg sige, at jeg bare bruger Socialdemokraternes egne skræmmebilleder. Men der er faktisk 16 pct., der har fået det bedre.

Kl. 15:30

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Inden vi går videre i rækken af korte bemærkninger, kan jeg meddele Folketinget, at det er min klare forventning, at denne forespørgsel først slutter et stykke tid efter kl. 17.00, og jeg har derfor besluttet, at den afstemning om forslag til vedtagelse, der skal finde sted på et tidspunkt, først finder sted tirsdag den 3. juni. Så der er altså ikke yderligere afstemninger i dag torsdag.

Den næste korte bemærkning er til fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 15:31

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg kan forstå, at ordføreren fokuserer rigtig meget på de 16 pct., og sjovt nok interesserer vi os meget for alle dem, der ikke får det godt. Hvad gør vi med dem?

Jeg læste en meget, meget spændende artikel i Information forleden, som beskriver en familie, som har otte børn, og som er ramt af den her fattigdom, som Dansk Folkeparti har været en medvirkende årsag til. De har simpelt hen ikke råd til at købe tre måltider mad, og børnene mangler D-vitamin. Ordføreren fra Dansk Folkeparti blev spurgt om en kommentar, og så siger han, at dette også handler om prioritering. Ordføreren siger også i selve artiklen, at de her mennesker også bruger penge på ugeblade og smøger.

Nu sidder ordføreren jo selv i et parti, der støtter regeringen, og jeg vil rigtig gerne vide, om der er belæg for det, ordføreren siger. Er der en undersøgelse, der viser, at de fattige bruger pengene på ugeblade?

Kl. 15:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:32

Christian H. Hansen (DF):

Jeg er faktisk glad for at få spørgsmålet, for hvis vi f.eks. tager udgangspunkt i den fattigdomsrapport, som man lavede i Københavns Kommune, pegede den faktisk på, at der var rigtig mange ting, der kunne være årsag til fattigdommen. Den pegede bl.a. på, at der selvfølgelig var den situation, at man kunne være på kontanthjælp, men så siger rapporten samtidig, at det jo altså også er sådan, at alle jo ikke forbliver på det niveau, og det er også det, der er meningen, altså at mange kommer højere op.

Den peger faktisk også på, at der er masser af de familier, der har sociale problemer og skal

have noget hjælp til at prioritere, hvordan de får det hele til at hænge sammen, får hjælp til at kigge på, hvordan det ser ud med deres gæld, hvordan det ser ud med deres forbrug. Og derfor er det rigtig, at jeg i den artikel sagde, at man er nødt til at gå ind og kigge på, hvordan man kan hjælpe de enkelte familier og rådgive dem bedre, så de måske bedre kan få det til at hænge sammen.

Kl. 15:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der yderligere en kort bemærkning til fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 15:33

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er meget interessant, at ordføreren tager præcis det, han gerne vil have fra den her rapport, og resten kan han ikke bruge til noget. Den rapport viste også, at der var nogle andre problemer. Den viste, at der er 60.000 fattige familier i København, og at 25,7 pct. af dem har svært ved at købe lægeordineret medicin, 42,9 pct. har svært ved at gå til tandlægen, 32 pct. har svært ved at skaffe tre måltider mad om dagen.

På den ene side ville ordføreren overhovedet ikke forholde sig til den her rapport, sidste gang vi snakkede fattigdom i samrådet, på den anden side er der nogle ting, som ordføreren alligevel godt kan sådan manipulere lidt med og så bruge i nogle andre sammenhænge.

Gør det overhovedet ikke indtryk på ordføreren, at der i en situation, hvor vi har givet 30 mia. kr. i skattelettelse, er børn, der går rundt og har D-vitamin-mangel, fordi de ikke har mulighed for at få tre måltider mad?

Kl. 15:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:34

Christian H. Hansen (DF):

Må jeg ikke godt først slå fast, at der i hvert fald ikke er noget overhovedet, der peger på, at fordi man laver skattelettelse, fører det til mere fattigdom – tværtimod er det med til at sætte mere gang i samfundet. Det er et faktum.

Dernæst vil jeg gerne sige med hensyn til den her rapport, hvor man nævner de 60.000 familier i Københavns Kommune, at det jo også er fuldstændig korrekt, at der samtidig står – og det er så SF's ordfører, der springer det over og glemmer, hvad der faktisk står; sådan er det jo, SF's ordfører bruger også rapporten, fuldstændig som hun har lyst til – at man egentlig ikke kan gå ind og sige, at så er grænsen sådan konstant i

Københavns Kommune, for når tallene bliver opgjort, kan det godt være, at der om 3 måneder er nogle, der er rykket i den anden retning, og det vil sige, at der er nogle, der er kommet i arbejde og dermed er blevet selvforsørgende.

Når SF's ordfører så også samtidig siger, at jeg ikke anerkender, at der er et problem, vil jeg sige, at det netop er det, jeg gør. Jeg anerkender det nemlig og siger, at rapporten faktisk peger på, at der er nogle mennesker, der skal hjælpes med rådgivning osv., således at de får bedre råd og bedre kan omlægge deres økonomi, måske få hjælp i forbindelse med at omlægge noget gæld, måske få hjælp til at prioritere anderledes. Og det er jo også det, rapporten peger på, og der synes jeg, vi skal give en håndsrekning, for der er mennesker, der skal hjælpes, og dem skal vi sandelig hjælpe.

Kl. 15:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der yderligere en kort bemærkning, og den er fra fru Yildiz Akdogan. Værsgo.

Kl. 15:36

Yildiz Akdogan (S):

Tak for det. Jeg noterede mig, at ordføreren et eller andet sted indikerede den problematik, at når det kommer til stykket, afhænger det af øjnene, der ser. Ordføreren mener, det er alt for negativt kun at fokusere på de ting, der ikke sker, men at man også skal se på ting, der går godt, og det synes jeg egentlig er lidt tankevækkende, især når vi tænker på, at der her for nylig blev lavet en undersøgelse, der viste, at vi er det tredje rigeste samfund i verden – det tredje rigeste samfund.

Jeg synes, det er tankevækkende, at når arbejdsløsheden er støt faldende, og vi aldrig har været rigere, har vi alligevel en gruppe, som er blevet fattigere, og de folk har ikke råd til at bo i deres lejligheder. Den seneste rapport fra Københavns Kommune viste netop, at flere er blevet fattige, og derved skabes en ny social underklasse. I den underklasse er der faktisk også nydanske borgere, og med udgangspunkt i det vil jeg gerne spørge ordføreren, hvordan han ser på den udvikling, hvis man fokuserer på problematikken og i stedet for bare kun at se på, hvor det går godt, også prøver at se på, hvor det ikke går så godt, især for vores nydanske borgere. Mener ordføreren, man kan løse problemet ved f.eks. at skærpe 300-timers-reglen eller fastholde, at kontanthjælpsloftet ikke skal afskaffes?

Kl. 15:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:37

Christian H. Hansen (DF):

Ja, jeg tror faktisk, på baggrund af det jeg også tidligere har sagt, nemlig at 300-timers-reglen har gjort, at 16 pct. flere er blevet selvforsørgende, at det er et skridt i den rigtige retning. Det siger jo sig selv, for når noget skaber fremgang, må det også være det, der er det rigtige redskab.

Kl. 15:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Yderligere en kort bemærkning? Nej. Det er bare så sjældent, det sker, at folk må nøjes med den ene korte bemærkning.

Den næste korte bemærkning er fra fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 15:38

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jamen jeg vil også godt tage fat i det store fald i antallet af kontanthjælpsmodtagere, som ordføreren har bragt på banen. Faktum er jo, at samtidig er antallet af førtidspensionister steget, og en undersøgelse har vist, at det i særlig grad er unge med psykiske problemer, der kommer på førtidspension.

Nu havde jeg før fat i, at vi i dag ser, at rigtig mange, der har fået tilkendt sygedagpenge, ender med at ryge ud på en eller anden måde og mangle forsørgelsesgrundlag, bl.a. når de har været syge i 52 uger. Jeg nævnte også, at mange af dem jo netop er psykisk syge, fordi det tager lang tid at stille en diagnose, og det tager lang tid at få afklaret, hvor syg man egentlig er, og om man en dag kan komme tilbage på arbejdsmarkedet.

Derfor vil jeg godt høre, om ikke også ordføreren kan se, at netop det stigende antal psykisk syge unge på førtidspension måske kan være et udtryk for, at man i for høj grad prøver at presse nogle mennesker til at komme ud på arbejdsmarkedet og leve op til deres borgerpligt, frem for at give dem noget ro til at finde ud af, hvad de egentlig fejler, og hjælpe dem på den måde.

Kl. 15:39

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:39

Christian H. Hansen (DF):

Jamen det er næsten utroligt, hvor meget man kan finde på at påstå, at en regering har skylden for. Nu er det også regeringens skyld, at der bliver flere førtidspensionister. Men det hænger

altså ikke sammen, når denne regering faktisk har fået indført en masse forbedringer på sundhedsområdet, hvor der er blevet stillet behandlingsgarantier op.

Vi hørte også lige før, at i flere kommuner vil man gerne arbejde med at give hjælp til de psykisk syge, men her er det altså socialdemokratiske kommunalpolitikere, der spærrer for det. Vi fik et klart bevis for det her i Folketingssalen for lidt siden, og det er altså ikke den vej, vi vil gå i Dansk Folkeparti. Vi vil gerne være med til at hjælpe de mennesker, og vi har jo heller ikke på noget tidspunkt sagt, at de mennesker ikke skal hjælpes. Men vi er altså ikke skyld i, at antallet stiger.

Kl. 15:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:40

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jo, det er Dansk Folkeparti sådan set, for faktum er jo, at balancen mellem hvilken arbejdsmarkedsindsats man skal gøre for at få folk i arbejde, og hvilken indsats man skal gøre for at sikre, at folks øvrige problemer, som måske står i vejen for at få et arbejde – deres sygdom, deres sårbarhed, måske deres manglende evne til at få en uddannelse – bliver løst, er jo sådan, at i dag er arbejdsmarkedsindsatsen kommet til at stå højere end serviceloven. Det er de meldinger, vi får fra Videnscenter for Socialpsykiatri, og det er de meldinger, vi får udefra rundtomkring.

Kommunerne er blevet tvunget til at gøre den store indsats for at få folk i arbejde igen, så alt det andet med at tage stilling til, om folk i virkeligheden har det for dårligt til at have et arbejde, tilsidesættes fuldstændig. Resultatet er, at unge mennesker, der er psykisk sårbare, bliver tvunget ud i et arbejde eller i aktivering eller andet på et tidspunkt, hvor det betyder, at de fuldstændig knækker nakken på det og er fuldstændig i afmagt over det, der foregår, og hvad gør man så? Så søger man om førtidspension, og det er måske derfor, vi ser den stigning i netop antallet af unge med psykiske lidelser, der nu kommer permanent på overførselsindkomst og aldrig nogen sinde kan se frem til det løft, som ordføreren hele tiden nævner kontanthjælpsmodtagere trods alt kan få, den dag de kommer i arbejde.

Kl. 15:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:41

Christian H. Hansen (DF):

Nu får fru Sophie Hæstorp Andersen det nærmest til at lyde, som om der står i serviceloven, at jo flere vi kan få ind under det, fru Sophie Hæstorp Andersen omtaler, jo bedre. Men det jo ikke virkeligheden. Virkeligheden er jo ikke, at man siger til kommunerne: Nu må I ikke gøre en aktiv indsats for at hjælpe de her mennesker med at komme videre. Virkeligheden er jo ikke, at der står i serviceloven, at kommunerne slet ikke må gøre nogen indsats for de mennesker.

Men det er klart, at i forhold til den tidligere socialdemokratiske regerings politik har denne regerings politik været at være med til at få så mange folk som overhovedet muligt i arbejde, og som jeg har nævnt under debatten, er det også lykkedes. Det er gået fremad, færre på kontanthjælp og færre arbejdsløse, og det er altså bedre at sørge for, at folk bliver selvforsørgende, end den politik, Socialdemokratiet ønsker at føre, nemlig at jo flere på overførselsindkomster og jo flere på kontanthjælp som overhovedet mulig, jo bedre. Det er socialdemokratisk politik, så ja, der er en forskel.

Kl. 15:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra fru Lise von Seelen.

Kl. 15:42

Lise von Seelen (S):

Hr. Christian H. Hansen nævner i sin ordførertale, at Dansk Folkeparti er rigtig godt tilfreds med finanslovaftalerne; de har virkelig rykket noget. Finanslovaftalerne er jo det grundlag, der også karakteriserer de aftaler, der er om kommunernes virke.

Vi har netop fået at vide, at kommunernes sociale udgifter eksploderer. Vi har netop fået at vide, at i forhold til budgettet for 2007 viser regnskabstallene, at kommunerne har måttet bruge 2,1 mia. kr. på de særligt udsatte børn og unge. Der er altså en stigning på 7 pct. på det særlige sociale område, som handler om børn og unge med særlige vanskeligheder.

Der er jo mange børn, der hører med til den gruppe, vi taler om her; det er børn, der har nogle opvækstvilkår, som gør, at de ikke har de samme muligheder i livet som alle andre børn. Synes ordføreren ikke, at det er et vink med en vognstang om, at vi politikere må finde nogle redskaber, der gør, at de her familier og børn får nogle bedre muligheder?

Kl. 15:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:44

Christian H. Hansen (DF):

Det er sådan, at kommunerne jo hvert år laver en aftale om de økonomiske rammer for kommunerne. Og inden for de økonomiske rammer kan de enkelte kommuner jo selv agere og bestemme, hvad de vil prioritere højt. Vi har her for nylig set et godt eksempel på det. Med hensyn til den bisidderordning eller hjælperordning for folk, der er mere end 67 år, er der nogle kommuner, der altså har valgt at sige: Den vil vi tilbyde, for det prioriterer vi højt i vores kommuner.

Når der er nogle ting, som gør, at kommunerne på nogle områder mangler penge, er det jo under de forhandlinger mellem kommunerne og regeringen den beslutning skal tages; det skal den ikke her under denne forespørgselsdebat.

Kl. 15:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Lise von Seelen, værsgo.

Kl. 15:44

Lise von Seelen (S):

Jeg er ked af, at ordføreren ikke hører, hvad jeg spørger om. For det, jeg snakkede om, var ikke kommunernes fattigdom; det er jo en helt anden problematik, den kan vi synge lange sange om. Men det her drejer sig altså om opvækstmulighederne i de børnefamilier – det er det, jeg snakker om.

Vi er forhåbentlig enige om, at kommunerne skal overholde loven, så de skal gennemføre de foranstaltninger over for særligt udsatte børn og unge, som står i serviceloven. Kommunerne har en vækst i udgifterne på 7 pct. til familier med særligt udsatte børn og unge. Når jeg læser, at kommunernes regnskabstal ligger 7 pct. over deres budgettal, er det et vink med en vognstang. Vi bliver nødt til at forstå, at her er altså en stor gruppe børn og unge, som vokser op under svære, under fattige vilkår økonomisk, socialt og kulturelt. Er ordføreren ikke enig med mig i, at vi altså bliver nødt til at tage det alvorligt og tage os af det i stedet for bare at synge sange fra de varme lande?

Kl. 15:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:45

Christian H. Hansen (DF):

Nu er jeg faktisk i tvivl om, om jeg kan nogle sange fra de varme lande sådan lige på stående fod her i dag. Det ville også genere folk voldsomt, hvis jeg begyndte at springe ud i det nu.

Jeg vil gerne sige, at sådan er situationen jo ikke i alle kommuner. Der er forskel på, hvordan billedet ser ud fra kommune til kommune. Og igen: Det er jo et prioriteringsspørgsmål; det er en sandhed, at det jo er et prioriteringsspørgsmål inden for kommunens egne økonomiske rammer. Hvor er det, den vil sætte ind?

Jeg sagde også før og har sagt det under hele den her debat, at hvis der er nogle udsatte grupper og man kan se, at man her er nødt til at gå ind og gøre en ekstra indsats, tror jeg ikke, at der er nogle ordførere, heller ikke fra regeringspartierne, der heroppe fra talerstolen har sagt, at det vil de ikke, og de vil ikke tale om det. Selvfølgelig skal man løse problemerne. Men for mig er det vigtigt, at vi sætter fokus på, at det er dem, som er virkelig udsatte, der bliver hjulpet. Og det gør vi med nogle af de tiltag, som regeringen allerede har gjort, og som har gjort, at mange flere familier er blevet selvforsørgende.

Kl. 15:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere to, der ønsker korte bemærkninger til ordføreren. Først er det fru Line Barfod.

Kl. 15:47

Line Barfod (EL):

Nu har ordføreren adskillige gange sagt, at det handler om at prioritere. Jeg kan forstå, at kommunerne skal prioritere indsatsen. Så er spørgsmålet bare, hvad det er ordføreren mener kommunerne *ikke* skal prioritere. Er det folkeskolen, eller er det ældreplejen, eller er det miljøet? Hvad er det, som ordføreren mener ikke skal prioriteres i kommunerne? Og hvad er det, ordføreren mener de familier, som bl.a. undersøgelsen fra København viser ikke har råd til at købe mad, så de kan spise tre gange om dagen, og som ikke altid har råd til at købe medicin osv., ikke skal prioritere?

Hvis vi nu tager en ung på starthjælp, der har mindre end 5.000 kr. om måneden før skat, og som skal betale husleje, elektricitet, mad osv., vil jeg spørge: Hvad er det så ordføreren mener vedkommende ikke skal prioritere?

Kl. 15:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:48

Christian H. Hansen (DF):

Det er jo sådan, at for det første er det at være på kontanthjælp ikke noget, vi siger man skal være på resten af sit liv. Det er en hjælp, man får, og så skal man hjælpes til at komme videre. Så det er jo i hvert fald der, hvor man i første omgang skal sætte ind med en indsats, og hvor regeringen også har lavet nogle store forbedringer.

Så må jeg jo sige, at med hensyn til det med at prioritere har kommunerne mulighed for at prioritere; kommunerne har muligheden for at sige: Hvad er vigtigst? Er det, at den hjælper sine borgere med nogle sociale ting, eller er det, at den kommer ud på nogle rejser, eller er det kulturen, den skal prioritere højest? Eller er det, f.eks. som i Københavns kommune under en socialdemokratisk overborgmester, at man nu skal bygge nogle billige boliger, fordi man virkelig skal hjælpe nogle af de her folk i gang – men hvis folk skal ud at se dem, skal de altså betale et beløb bare for at få lov til det? Det er jo et prioriterings spørgsmål.

Kl. 15:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning til fru Line Barfod.

Kl. 15:49

Line Barfod (EL):

Jeg kan så forstå, at det, ordføreren siger, er, at man ikke skal prioritere kultur; det var sådan det område, jeg hørte ordføreren mene at kommunerne skulle prioritere væk. Det er jo i hvert fald en klar melding, som man kan tage med sig.

Så taler ordføreren om, at denne regering har gennemført store forbedringer. Jeg må indrømme, at for mange kontanthjælpsmodtagere er de altså meget svære at se. De er tværtimod blevet skåret drastisk og har som sagt svært ved at få råd til mad, medicin osv. Men jeg synes ikke, ordføreren fortalte, hvad det er, de skal prioritere væk. Jeg enig i, at de ikke kommer til at være på kontanthjælp resten af livet, men nogle er det altså i ganske mange år. Og man kan jo nå at blive ret syg, hvis man ikke har råd til at købe mad, især hvis man er lidt syg i forvejen. Hvis man er psykisk syg, kan man blive endnu mere syg af ikke at have råd til at betale sin husleje, fordi man så går rundt i en konstant utryghed. Så hvad er det helt konkret, ordføreren mener en ung kvinde på starthjælp, der har mindre end 5.000 kr. før skat, skal prioritere væk i sit budget for at have råd til både mad, medicin og husleje? Hvad er det, hun så *ikke* skal prioritere?

Kl. 15:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:50

Christian H. Hansen (DF):

Jeg forstår sagtens fru Line Barfods grammofonplade. Det er jo den samme, hun sætter på, hver gang vi har de her debatter. Det må være godt at have den liggende i arkivet.

Jeg kan jo ikke stå her og være sagsbehandler. Jeg har jo ikke de enkelte klienters regnskaber, de faktuelle forhold omkring gæld osv. liggende over for mig. Hvis jeg havde det, kunne det godt være, at jeg kunne rådgive en enkelt klient til at gøre nogle ting bedre.

Så vil jeg sige til ordføreren, at hun skal lade være med at sige, at jeg nu har fortalt, at man skal prioritere kultur fra. Jeg sagde bare, at det er op til kommunerne at prioritere, om de f.eks. vil hjælpe nogle svage grupper i deres kommuner, eller om de vil have et nyt springvand, bare for at tage et eksempel. Jeg har bestemt ikke sagt, at man skal prioritere al kultur fra.

Kl. 15:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er så en kort bemærkning fra fru Marianne Jelved.

Kl. 15:51

Marianne Jelved (RV):

Jeg er enig med hr. Christian H. Hansen i, at politik også handler om prioritering. Og jeg er lidt imponeret over at høre ordføreren tale i dag, for det lyder fuldstændig, som om Dansk Folkeparti er medlem af regeringen. Det er et betydeligt regeringsansvar, ordføreren tager på sig – respekt for det.

Når vi så taler om prioritering, kan jeg ikke lade være med at nævne, at skattestoppet jo er til klar fordel for de bedst stillede boligejere. Det er jo også en prioritering, som er med til at skabe en øget ulighed. Det er en forhøjelse af børnechecken med 400 mio. kr., som skete her i vinter, jo også. Kunne jeg lytte mig til, at Det Radikale Venstre har en forbundsfælle i Dansk Folkeparti, hvis vi nu kunne bruge de 400 mio. kr. til børnechecken til virkelig at gøre en indsats for de udsatte børn i stedet?

Kl. 15:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:52

Christian H. Hansen (DF):

Vi har før sagt i Dansk Folkeparti, at vi godt kunne tænke os, at der blev sat et maksimum på

børnechecken, det vil sige, at maksimum tre måtte få udbetalt den her børnecheck, så ja, der vil man måske godt kunne opnå et samarbejde, hvis det er det, man ønsker. Så mit svar må være ja.

Kl. 15:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Marianne Jelved for den sidste korte bemærkning.

Kl. 15:52

Marianne Jelved (RV):

Nu skulle vi jo helst kunne blive enige om noget.

Det, jeg talte om, er den forhøjelse, der er sket af de yngstes børnecheck i vinter, hvor 400 mio. kr. er blevet smurt ud som glasur på hele den danske befolknings børn. O.k.

Men når vi nu skal prioritere, vil jeg spørge: Kunne vi ikke have taget de penge og have brugt dem til en øget indsats i kommunerne for at føre ordentligt tilsyn med de børn, der sat i familielejse f.eks.?

Kl. 15:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:53

Christian H. Hansen (DF):

Jeg nødt til at sige til fru Marianne Jelved, som jeg også ved tager et stort ansvar, når hun deltager i nogle ting, at i Dansk Folkeparti har vi ikke været store tilhængere af, at den her børnecheck skulle forhøjes; vi er ikke tilhængere af det, det er ikke noget, der er groet i Dansk Folkeparti baghave. Men fru Marianne Jelved ved udmærket godt, at det var en del af finansloven. Og i en finanslovforhandling er man nødt til at sluge nogle kameler til fordel for at få noget andet igennem, når man er parlamentarisk grundlag. Og det var det, der var situationen.

Kl. 15:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger, og vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er SF's ordfører, fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 15:54

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Danmark har aldrig været rigere, og det er vores alle sammens penge. Alligevel har vi en statsminister, der minder mig lidt om onkel Joakim, som sover med sine penge og foragter de fattige. Vi har også en velfærdsminister, som ikke synes, det er et problem, at de rige får 15 gange mere ud af skattelettelserne end de fattige. Den bor-

gerlige regering har gjort de fattige endnu fattigere. Og de fattige kan overhovedet ikke se, at Danmark er mulighedernes land.

I SF kæmper vi for, at alle børn er født til lige muligheder. Nogen vil så sige, at Danmark er det land, hvor der er mest lighed, men så vil jeg sige, at så længe vi har mennesker i Danmark, der ikke har råd til at købe lægeordineret medicin til deres børn, er der ikke lighed nok. Så længe de fattige bliver fattigere og mennesker bliver diskrimineret på grund af deres etniske og kulturelle baggrund, er der ikke lighed nok.

Det er en almindeligt accepteret kendsgerning, at uligheden mellem de bedst stillede og de dårligst stillede øges i disse år. Ved Folketingets åbning sagde statsministeren, at Danmark er mulighederne land. I Danmark kan man arbejde; man kan få en uddannelse; man kan få anerkendelse; og man kan få et godt liv. Ja, sådan er det også for mange, men det er ikke mulighedernes land for alle. Statsministeren glemmer rigtig mange mennesker.

For mindre end en uge siden ringede der en mor til mig. Hun har to børn, og hendes mand er død i en trafikulykke. Hun bor i en lejlighed, og hun har lidt af angst i de sidste 10 år. Men desværre er hun ikke i stand til at arbejde, selv om hun har fået psykologhjælp i adskillige år for at komme af med sin angst. Hun bliver stadig pisket til at tage et arbejde, og hun er ramt af loftet over kontanthjælpen. Hun siger så til mig, at hun skulle prioritere, og at hun derfor har prioriteret. Hun har betalt sin elregning frem for sin husleje. Det er den prioritering, hun har lavet. Dansk Folkepartis socialordfører siger så i pressen, at de da bare kan lade være med at købe ugeblade. »Ugeblade«, siger hun, »hvem snakker om ugeblade? Jeg snakker om, at jeg har været i den situation, at jeg skulle vælge mellem at betale husleje eller elregning – og jeg valgte elregningen«.

Siden regeringen kom til, er der blevet sat 73 pct. flere mennesker på gaden. Det er 1.000 mennesker flere. 30 pct. af dem, der smides på gaden, er på kontanthjælp. 40 pct. er lønmodtagere, og resten er folk på sygedagpenge, revalidering eller pension. Siden 2000 er huslejen og forbrugerpriserne steget med 15-20 pct., mens den udbetalte kontanthjælp pr. modtager ifølge Danmarks Statistik stort set har stået stille.

Vi har også set nogle andre eksempler i pressen. Vi har i Information set eksempler på børn, der går rundt i dagens rige Danmark og mang-

ler D-vitamin, fordi forældrene ikke har råd til at købe tre måltider mad om dagen.

Det blev omtalt i spørgetimen i går, hvor vi spurgte de ansvarlige ministre om, hvad de vil gøre i forhold til den her D-vitamin-mangel. Vi fik at vide, at man jo godt kan gå ind og give tilskud. Jeg synes, det er grotesk. Man kan forestille sig en situation, hvor vi simpelt hen giver børn stående på række en D-vitamin-indsprøjtning frem for at give dem mad! Men det er åbenbart sådan, at Danmark skal være for nogle.

Der er ingen mennesker, der vil være fattige. Jeg tror, at vi i Danmark kommer til at slås med konsekvensen af børnefattigdommen i mange, mange år fremover. Det er rigtig vigtigt, at de her børn også føler, de er en del af det her samfund.

Men vi har desværre en regering, som laver lappeløsninger: Den giver D-vitamin i stedet for mad; den giver masser af penge til hjemløse via satspuljen frem for at sikre, at folk ikke bliver hjemløse; og den opfordrer de pårørende til at tage sig af deres ældre frem for at sikre flere hænder i ældreplejen.

Danmark har ellers en meget lang tradition for at være et samfund, som er optaget af, at uligheden ikke vokser sig for stor, men den tradition er Dansk Folkeparti sammen med regeringen rigtig godt i gang med at bryde. Dansk Folkeparti er sammen med regeringen i gang med grundlæggende at ændre det danske samfund. Det synes jeg er enormt bekymrende.

Kl. 15:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til SF's ordfører. Der er en kort bemærkning fra fru Ellen Trane Nørby. Værsgo.

Kl. 15:59

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg kan forstå på SF's ordfører, at mange er blevet fattigere i Danmark. Derfor vil jeg bare høre, om SF's ordfører er uenig i, at alle aldersgrupper ifølge Statistisk Tiårsoversigt for 2007 har oplevet indkomststigninger i alle år siden 2001 – altså, at alle aldersgrupper er blevet rigere hvert eneste år, siden VK-regeringen tiltrådte i 2001? Det står på side 62. Vil SF's ordfører benægte den udvikling?

Kl. 15:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Ordføreren.

Kl. 16:00

Özlem Sara Cekic (SF):

Der er åbenbart problemer med lyden herinde. Jeg gentager gerne min tale. Der står: Den bor-

gerlige regering har gjort de fattige fattigere. Jeg har ikke sagt, at der er kommet flere fattige. Jeg har bare sagt, at dem, der er fattige, er blevet fattigere.

Det kan vi jo også se i undersøgelsen fra København Kommune, nemlig at vi i dagens rige Danmark har folk, der ikke kan købe tre måltider mad om dagen. Det kan være meget svært for os her i Folketinget at forestille os, når vi selv har en indtægt på over en halv million kroner. Men der er folk i samfundet – det kan godt være, at sådan nogle som os ikke ser dem – som ikke har råd til at købe mad og medicin, og som ikke har råd til at købe en sølle brugt cykel til deres børn, så de kan cykle rundt med deres venner i lokalområdet.

Kl. 16:00

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 16:00

Ellen Trane Nørby (V):

Det, jeg spurgte SF's ordfører om, var, om SF's ordfører vil benægte det, der står på side 62 i Statistisk Tiårsoversigt for 2007, nemlig at alle aldersgrupper har oplevet indkomststigninger i alle år siden 2001. Det betyder altså, at alle aldersgrupper – og dermed også alle i alle indkomstgrupper – er blevet rigere hvert eneste år under VK-regeringen, siden den tiltrådte i 2001. Vil SF's ordfører benægte det, der står på side 62 i Statistisk Tiårsoversigt?

Kl. 16:01

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:01

Özlem Sara Cekic (SF):

Altså, i SF er der ikke tradition for at tale udenom. Vi sidder jo her sammen med regeringen dag efter dag og stiller meget enkle og simple spørgsmål, vi aldrig nogen sinde får svar på.

Kl. 16:01

Formanden:

Så er det hr. Erling Bonnesen for en kort bemærkning.

Kl. 16:01

Erling Bonnesen (V):

Jeg vil godt følge lidt op på det, som den forrige spørger var inde på, nemlig at når man nu kan fastslå, at alle indkomstgrupper har oplevet en indkomstfremgang, må det da være godt.

Kl. 16:02

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:02

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er jo selvfølgelig rigtig godt, hvis man bor på Strandvejen og man har fået 15 gange mere ud af skattelettelserne, end hvis man bor på Nørrebro, og man kan se, at man har fået sølle 20-30 kr. mere. Det kan godt være, at det er det, ordføreren synes er rigtig godt, det er bare ikke den betegnelse, jeg vil bruge for et godt liv. Jeg synes, at alle skal have lige meget, og det er det, hele den her diskussion handler om, og når skattelettelserne gør, at de rige har fået 15 gange mere end de fattige, så synes jeg ikke, at alle får lige meget, og så har alle ikke lige muligheder.

Kl. 16:02

Formanden:

Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 16:02

Erling Bonnesen (V):

Det er fantastisk at være vidne til. Jeg vil sige mange tak for svaret, for det gennemhuller jo fuldstændig ordførerens egen ordførertale, hvor man jo kunne høre, at udtrykket var: At de fattige var blevet fattigere. Og så er det lige blevet bekræftet nu, at alle indkomstgrupper i Danmark har opnået en fremgang. Det er blevet bekræftet, så tak for det. Så kan vi ikke også få en bekræftelse på, at vi heldigvis lever i et godt land, hvor der er muligheder for alle? Alle kan tage en uddannelse, og alle kan tage et job, er det ikke også rigtigt?

Kl. 16:03

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:03

Özlem Sara Cekic (SF):

Den måde, man vælger at tolke svarene på, er meget utrolig. Når vi ser, at de nye forbrugspriser er steget med 7 pct., og lønningerne samtidig er steget med 3 pct., er det jo ikke udtryk for, at de fattige har fået flere penge at gøre godt med. Når moderen fra Nørrebro tager til Netto med sine sølle 100 kr., er der altså rigtig få varer, hun kan købe, i modsætning til mange andre, som kan fylde deres Nettoposer op, og det er derfor, jeg siger, at de fattige er blevet fattigere, fordi priserne samtidig er steget.

Kl. 16:03

Formanden:

Det er fru Lene Hansen for en kort bemærkning.

Kl. 16:03

Lene Hansen (S):

Jeg har slået op på side 62, og jeg vil gerne høre, hvad ordføreren siger til følgende citat, hvis formanden tillader:

»Som det fremgår, er der entydigt gennem perioden tale om, at indkomstmassen er steget for de 10% med de højeste indkomster frem til 2005. Fra at de 10% rigeste havde 22% af indkomstmassen, er denne steget til 25,7% af indkomstmassen.

For de 10% med de laveste indkomster er indkomstmassen faldet fra 2000 til 2005. Indkomstmassen har været faldende for de lavere og mellemste indkomstgrupper.«

Er det ikke meget godt i tråd med det, ordføreren nævnte i sin tale?

Kl. 16:04

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:04

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er jo meget typisk for Venstre, at man tager ting ud af konteksten, og så vender og drejer man det, så det præcis passer i forhold til det, man gerne vil sige. Det hørte vi også lige før fra Dansk Folkepartis ordfører, som i det ene samråd fuldstændig afviser den her rapport fra Københavns Kommune, der viser, hvordan fattigdommen rammer de her børn, men i en anden forsamling tager nogle ting ud af det og siger, at det er meget godt.

Kl. 16:05

Formanden:

Så er det hr. Jacob Jensen for en kort bemærkning.

Kl. 16:05

Jacob Jensen (V):

Jeg vil bare forholde mig til det, som ordføreren fra SF var inde på, nemlig at der er flere, der er blevet fattigere her i Danmark, og så følge op på det, hr. Erling Bonnesen var inde på med hensyn til det faktum, at der jo er en reallønsfremgang også til folk, der er på overførselsindkomster her i landet. Det har vi jo besluttet med satspuljen, altså at man ikke kun fremskriver overførselsindkomsterne med den almindelige prisudvikling, men at man faktisk gør det med lønudviklingen. Kan SF's ordfører ikke bekræfte, at når man får en reallønsfremgang, kan man altså ikke blive fattigere?

Kl. 16:05

Formanden:

Ordføreren.

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er meget interessant, for ligesom sidste gang, vi diskuterede fattigdom, ender det jo altid ud i sådan en eller anden meget akademisk diskussion og nogle ord, som de folk, der sidder derude, overhovedet ikke fatter. Det her handler om, at der er nogle mennesker, som ikke har råd til at købe meget basale ting. De har ikke råd til at købe medicin, de har ikke råd til at købe mad, de har ikke råd til at gå til tandlægen, og de mennesker har ikke nogen penge. Der er børn i Danmark, som går rundt og mangler D-vitaminer, og der vil jeg da rigtig gerne høre, om der ikke er nogen overhovedet, der er bekymret for, at der er børn, der mangler D-vitaminer. Altså, vi er ikke i Afrika, vi er i Danmark, og børnene kan ikke få mad, og derfor har vi en minister, der gerne vil arbejde for, at børnene kan få D-vitamin i stedet for at få mad. Det er en lappeløsning, der vil noget.

Kl. 16:05

Formanden:

Hr. Jacob Jensen, kort bemærkning.

Kl. 16:06

Jacob Jensen (V):

Men jeg vil så bare lige i første omgang henvise til den seneste CASA-rapport fra april 2008, hvor der faktisk står, at eksempelvis sundhedsydelse er faldet med 1 pct. inden for det seneste år. Så det er jo ikke rigtigt, når SF's ordfører påstår, at man ikke kan råd til at købe de her ting, når prisen faktisk på det her område er faldet ifølge CASA-rapporten. Jeg vil bare gerne holde fast i det, og selv om der måske er nogle, der lytter til debatten udeomkring, der ikke kan forstå de lidt mere tekniske termer, håber jeg dog trods alt, at SF's ordfører forstår, at når man har en reallønsfremgang, altså ikke kun en overførselsindkomst, der bliver fremskrevet med den almindelige prisudvikling, men faktisk med lønudviklingen, kan man vel godt slå det faktum fast, at man faktisk bliver rigere, også selv om man er på overførselsindkomst.

Kl. 16:07

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:07

Özlem Sara Cekic (SF):

Altså, jeg har ikke mødt nogen, som er på 300-timers-reglen eller på starthjælpen eller på loftet over kontanthjælpen, som kører i en Mercedes, og som har en villa på Strandvejen, og hvis stør-

ste bekymring er, om de skal tage til Thailand eller til Kina i år.

Jeg har spurgt ministeren, hvor mange børn der er ramt af det her. 22.000 børn er ramt af loftet over kontanthjælpen, 3.600 børn er ramt af starthjælpen, og der er 1.600 børn, hvis forældre er ramt af 300-timers-reglen. Og når du alene tager de børn og spørger dem, hvad de mangler i deres hverdag, og om de føler sig fattige, så siger de alle sammen, at der er rigtig mange ting, de mangler, såsom at have en brugt cykel, såsom at gå til fritidsaktiviteter og være en del af et fællesskab, fordi forældrene ikke har pengene. Og det er interessant, at alt gerne må handle om penge, men lige så snart vi diskuterer om fattigdom, så må det ikke handle om penge.

Kl. 16:08

Formanden:

Så er det hr. Torsten Schack Pedersen for en kort bemærkning.

Kl. 16:08

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg synes, det er interessant, at SF's ordfører gør op med noget, som jeg ellers troede at i hvert fald den socialdemokratiske ordfører kunne tilslutte sig, nemlig det, at det at få et arbejde var noget af det mest centrale, og så anfægter SF's ordfører, at det skulle kunne betale sig at arbejde. Det må da være noget af det, der må være det mest demotiverende, hvis man står uden for arbejdsmarkedet, at være i den situation, at man får et arbejde, og at man så vil blive straffet økonomisk. Det er jo det, der har været tilfældet.

Det har jo været sådan for et ægtepar på kontanthjælp, at hvis den ene ægtefælle fik arbejde, så skulle vedkommende have en løn på over 27.000 kr., for at det skulle kunne betale sig for familien. Er det virkelig sådan en motivationsfremmende retorik og teknik, der har vundet genklang i SF, at hvis man skal ud af arbejdsløshed, og hvis man skal have fremgang, så skal man altså være i stand til at få et job, der kan give mere end 27.000 kr. om måneden, ellers kan det ikke betale sig, og så er det bedre at være på overførselsindkomst? Er det ikke et princip, der vil være med til at fastholde folk i en situation væk fra arbejdsmarkedet og væk fra at gøre brug af de muligheder, som vi stiller til rådighed i det danske samfund?

Kl. 16:09

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:09

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er jo der, vi principielt er fuldstændig uenige i forhold til, hvordan det er, vi skal få de her mennesker ud på arbejdsmarkedet.

Vi tror i SF ikke på, at det er det, at man slår folk oven i hovedet, som i forvejen har psykiske lidelser, og som i forvejen sidder og kæmper med traumer, med handicap, der gør, at de her mennesker vil sige, at de nu føler sig helt vildt motiverede til at gå ud og skaffe sig et arbejde, når de ikke har det overskud i hverdagen.

Man ved i forhold til 300-timers-reglen, at mange af de her mennesker har psykiske lidelser. Jeg har arbejdet som sygeplejerske hos familier på Nørrebro, hvor mor og far ikke var i stand til at snakke med børnene, de havde det så dårligt. På samme måde er det med det eksempel, jeg gav før om Carina – det er mindre end en uge siden – der ringer og siger, at hun lider af angst. Hun bliver pisket til at have et arbejde. Hun er ikke i stand til det, hun har haft den her lidelse i de sidste 10 år. Og så forstår jeg ikke, hvorfor man ikke kan gå ind og sige: Vi er rige nok, vi kan sagtens give dig et rigtig godt, værdigt liv, selv om du lider af angst.

Kl. 16:10

Formanden:

Hr. Torsten Schack Pedersen for den sidste korte bemærkning.

Kl. 16:10

Torsten Schack Pedersen (V):

Hvis jeg ikke tager helt fejl, er personer i matchgruppe 5 ikke omfattet af reglerne, og ellers er det jo altså også sådan, at man har 2 år til at opnå 300 timers ordinær beskæftigelse.

Men jeg synes, det er meget rart at få slået fuldstændig fast med syvtommersøm, at det for SF ikke er vigtigt i forbindelse med den sociale mobilitet, at det skal kunne betale sig at arbejde, at det ikke betyder noget for SF, om personer, der står uden for arbejdsmarkedet, har en gevinst ved at komme på arbejdsmarkedet, at de har en gevinst ved at tage et arbejde.

Det undrer mig såre, at man kan have et syn på socialpolitik, hvor det vigtigste, man kan give folk, nemlig et arbejde, ikke skulle kunne betale sig. Det vil sige, at man hellere vil fastholde folk på overførselsindkomst, end at man vil sørge for, at det kan betale sig for de folk at gøre en ekstra indsats, at tage et arbejde. Det synes jeg er en meget, meget negativ tilgang til socialpolitik og til at bekæmpe ulighed, for det vigtigste i forhold til at bekæmpe ulighed er, at folk får

et arbejde, at arbejdsløsheden er lav, og det har vi haft stor succes med, men det kan jeg forstå åbenbart ikke er en vej som SF bakker op om.

Kl. 16:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:11

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er jo noget vrøvl, vi sidder og hører herfra. SF vil selvfølgelig gerne have, at det skal kunne betale sig at have et arbejde. Vi har da aldrig været ude og sige det modsatte.

Spørgsmålet – og hele uenigheden – i det her består i: Hvad kan vi gøre for de folk, som ikke har et arbejde, som står uden for systemet af den ene eller den anden årsag, så de ikke bliver fuldstændig ødelagt? Altså, det er i sig selv en straf, at man står uden for arbejdsmarkedet, også for børnene. Er det virkelig rimeligt, at vi skal sige, at de også skal rammes af, at mor og far er syge?

Vi vil fra SF's side rigtig gerne sige, at børnene ikke skal rammes af fattigdom. Der er da en grund til, at folk står udenfor. Jeg har da aldrig mødt nogen, som siger: Det er fedt at være fattig, det har jeg altid drømt om. Altså, taleren fra Venstre lægger mig alle mulige ting i munden, uden at jeg har sagt det, uden at SF har sagt det.

Kl. 16:12

Formanden:

Det er fru Vivi Kier for en kort bemærkning.

Kl. 16:12

Vivi Kier (KF):

Jeg hæftede mig også lidt ved, at ordføreren sagde i sit indlæg, at det er bevisligt, at de fattige er blevet fattigere. Nu kan det jo blive sagt rigtig, rigtig mange gange her i eftermiddag, og så er jeg ligesom nødt til at sige: Jamen det er jo bevisligt, at også overførselsindkomsterne er steget år for år. Lad nu det ligge.

Men nu står vi egentlig med et tema, som kunne blive en rigtig, rigtig spændende debat at have, men jeg oplever da i hvert fald SF's ordfører tale temaet totalt ned, så det kun bliver en debat om økonomisk ulighed. Så jeg vil egentlig gerne sådan ultrakort spørge: Hvad er egentlig SF's visioner for den her forespørgselsdebat?

Kl. 16:13

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:13

Özlem Sara Cekic (SF):

De fattige er blevet fattigere, selv om de borgerlige ikke har lyst til at høre det. Jeg kan godt høre, at det virkelig er provokerende for de borgerlige

at høre, at de fattige ikke har nogen penge, når vi samtidig hører, at forbrugspriserne stiger, og at folk har færre penge, de kan gøre godt med. Selv min søn ville føle, at han havde fået mindre, hvis man sagde til ham: Du får 100 kr., men de varer, du skal købe, koster ikke længere 100 kr., men 200 kr. Men det kan jeg høre at de borgerlige åbenbart ikke er enige i.

Hvad er vores visioner? Vi ønsker et samfund, hvor alle har lige muligheder. Uanset om man har en etnisk baggrund, uanset om man kommer fra socialklasse 5, og uanset om ens mor og far er alkoholikere, skal alle børn sikres, at de ikke falder igennem systemet. Et samfund, hvor alle børn får en uddannelse, og hvor alle mennesker har lige adgang til sundhed.

Det er en af de visioner, men jeg vil gerne invitere ordføreren til en kop te ovre hos SF, så kan jeg uddybe alle de holdninger, vi har på det her område. Vi er meget gerne behjælpelige også med at skabe nogle visioner for Venstre.

Kl. 16:14

Formanden:

Så er det fru Vivi Kier.

Kl. 16:14

Vivi Kier (KF):

At ordføreren gerne vil skabe visioner for Venstre, skal jeg jo ikke blande mig i. Jeg er konservativ, og jeg kan godt skabe mine egne visioner. Jeg syntes bare, det var en meget, meget negativ tone, SF's ordfører anlagde om det her emne. Det blev meget noget med økonomi hele tiden. Og så synes jeg da, at det blev endnu mere deprimierende at høre SF's ordfører stå og sige, at visionerne var at skabe lige muligheder. Jeg synes jo, at det lige nøjagtig er noget af det, vi arbejder rigtig, rigtig meget på.

Men jeg bliver så lige nødt til at spørge: Er lige muligheder det samme for SF som lige løn til alle?

Kl. 16:15

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:15

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg har hørt, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti enormt gerne vil have, at det her ikke skal handle om økonomi. Vi snakker om fattigdom, vi snakker om ulighed, men det må ikke handle om økonomi.

Altså, når der er nogle mennesker, som mangler tre måltider mad om dagen, vil Venstre rigtig gerne gå ind og kigge på læreplaner og bogparker, men det hjælper bare ikke lille Anders, der

står der og mangler mad og D-vitamin, og det er man da nødt til at forholde sig til.

Kl. 16:16

Formanden:

Så er det hr. Christian H. Hansen.

Kl. 16:16

Christian H. Hansen (DF):

Jeg vil med det samme skynde mig at sige, at jeg også gerne vil have te.

Nu kan jeg høre på den her ordfører, at det, det egentlig handler meget om, er at snakke udenom, altså vikle spørgsmålene så langt ud, at man alligevel ikke forstår noget af det. Derfor vil jeg stille nogle korte og præcise spørgsmål:

I 2006 var der 116.000 på kontanthjælp, i 2004 var det 140.000. Er det en positiv eller en negativ udvikling?

Kl. 16:16

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:16

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg synes, det er rigtig vigtigt, når vi har den her diskussion, altså snakker om dem, der er på kontanthjælp, at vi taler om, hvad det så er, vi kan gøre for dem. Det, det her handler om, er, at vi bliver ved med at snakke om, hvad vi kan gøre for, at de her mennesker ikke bliver fattigere.

Det er da rigtig positivt, at der er folk, der går ud og får sig et arbejde. Det er da rigtig godt, at man på en eller anden måde kan gå ind og hjælpe. Ja, der er nogle mennesker, som er i stand til at løfte sig op igen, men der er også rigtig mange mennesker, som ikke er i stand til at løfte sig op igen, og der er det, jeg siger: Hvad kan vi gøre for at sikre, at de mennesker ikke får det endnu dårligere?

Kl. 16:17

Formanden:

Hr. Christian H. Hansen.

Kl. 16:17

Christian H. Hansen (DF):

Hvis man nu tager udgangspunkt i nogle af de redskaber, der har været brugt til at nedbringe antallet af kontanthjælpsmodtagere, kan man jo sige, at det er faktisk bevisligt, at sådan noget som 300-timers-reglen har været årsag til det, foruden andre faktorer. Når de redskaber, der faktisk bliver brugt nu, har medvirket til, at antallet er faldet, tyder det så ikke lidt på, at det er en positiv udvikling, vi er inde i, og skulle vi så ikke bare blive i den?

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:17 handle alle lige, for det giver nemlig ikke lige muligheder.

Özlem Sara Cekic (SF):

Det kan godt være, at der er færre mennesker på kontanthjælp, men antallet af førtidspensionister stiger, så der er jo en sammenhæng. Socialrådgiverne, der sidder derude, kan jo godt se, hvad de skal gøre i forhold til de her mennesker, og mange flere får førtidspension.

Kl. 16:17 At sikre, at alle får lige muligheder, kræver mange forskellige tiltag – tiltag, hvor vi skal skabe tilbud til vores svageste medborgere, så også de får mulighed for at kunne fungere i samvær med andre og meget gerne kunne komme ud og forsørge sig og sine.

Formanden:

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Den næste i ordfører-rækken er fru Vivi Kier.

Kl. 16:18 Et andet stort tema er at bryde den negative sociale arv. Det betyder rigtig meget for os. Det betyder noget, at barnets tarv sættes i fokus. Det skal vi holde os skarpt for øje, og vi skal blive bedre til at sætte langt tidligere ind, end vi gør i dag. Men også på det her felt er der jo sat en masse gode initiativer i værk: lektiehjælp, mesterlære, sprogstimulering før skolestart, pædagogiske læreplaner i daginstitutionerne osv.

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Jeg synes egentlig, det skulle være en rigtig visionær og bred debat, vi skulle have her. Den kunne nemt ende med at blive meget negativ. Jeg har et utrolig stort behov for at starte med at tilkendegive, at når det gælder temaet ulighed, har den her regering altså søsat utallige tilbud og sat handling bag en lang række konkrete tiltag. Det er tiltag, som f.eks. at 95 pct. af unge skal kunne gennemføre en uddannelse, »Ny chance til alle« for at få langvarigt ledige ud på arbejdsmarkedet, »Det fælles ansvar II«, der sigter på at gøre det lettere at bryde ud af social isolation, frivillig gældsrådgivning, lige muligheder, behandlingsgaranti for alkohol- og stofmisbrugere og nedsættelse af Rådet for Socialt Udsatte bare for at nævne nogle få. Det er ikke for at stå at gøre os hellige og selvfejde, at jeg nævner det, men det er for at sige, at vi hele tiden og i alle årene har haft fokus på ulighed.

Kl. 16:18 Så er der uligheden med hensyn til sundhed. Fra konservativ side ser vi frem til det udspil, Forebyggelseskommissionen kommer med, hvor de er blevet bedt om at sætte særlig fokus på ulighed med hensyn til sundhed.

Regeringen fører en fremadrettet politik, hvor vi sikrer gode vilkår for erhvervslivet, hvor vi sikrer os, at det kan betale sig at gå på arbejde, og hvor det skal kunne betale sig at gøre en ekstra indsats, således at alle de, der er ressourcestærke og har overskud, er med til at bidrage til, at vi får råd til fremtidens velfærd.

Jeg vil tillade mig at slutte med at citere fru Helle Thorning-Schmidt, der i Ugebrevet A4 i 2005 har sagt, at man ikke løser ulighedsproblemer ved at give alle kontanthjælpsmodtagere flere penge.

Med den debat, der har været indtil nu, kan man jo synes, at oppositionspartierne lægger meget vægt på den økonomiske ulighed og igen og igen bliver ved med at sige, at uligheden er stigende. Jeg kan klart tilbagevise det, idet Danmark fortsat er et af de mest lige lande i OECD og fortsat har en af de mindste lavindkomstgrupper.

Ulighed er for os Konservative ikke kun et spørgsmål om økonomi, men i lige så høj grad et spørgsmål om sociale og kulturelle faktorer. For os er det vigtigste tiltag for at mindske ulighed, at alle borgere så vidt muligt tilbydes lige muligheder. Men lige muligheder er samtidig ensbetydende med, at mennesker skal behandles forskelligt. Det er nemlig ikke et mål i sig selv at be-

Det udsagn er jeg som konservativ enig i. Vi skal i hele indsatsen på velfærdsområdet have fokus på, at vi hjælper de svageste, ikke bare ved at give dem en check, men ved at sikre, at de reelt får mulighed for at bruge vores danske samfunds fantastiske muligheder. Hvis alle skal have mulighed for det, kræver det uddannelse, og det kræver en indsats for vores svageste grupper. Den indsats synes jeg regeringen har vist vilje til at gøre, og det er en indsats, som vi fortsat vil udbygge bl.a. via den årlige udmøntning af satspuljen.

Kl. 16:22

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger. Først fra fru Line Barfod.

Kl. 16:22

Line Barfod (EL):

Jeg tror ikke, der kan findes nogen i dette Folketing, der er uenig i, at ulighed ikke kun løses

ved, at de fattige får flere penge, men det er en væsentlig del af problemet, at folk simpelt hen ikke har penge nok i dag til de mest basale ting.

Derfor vil jeg gerne høre: Når nu den konservative ordfører taler så meget om lige muligheder, betyder det så også, at De Konservative mener, at alle skal have lige mulighed for at have et hjem med en husleje, de har råd til at betale, at alle skal have lige mulighed for at have råd til at betale deres elregning, at alle skal have lige mulighed for at købe tre måltider mad om dagen, at alle skal have lige mulighed for at købe medicin, hvis deres læge vurderer, at de selv eller deres børn har brug for medicin? Er det med i de lige muligheder, som De Konservative mener at alle i dette samfund skal have?

Kl. 16:23

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:23

Vivi Kier (KF):

Som jeg sagde: Når det gælder lige muligheder, så er lige muligheder ensbetydende med, at man også skal behandles forskelligt. Der skal nogle forskellige tiltag til, for at man kan udnytte de muligheder, som samfundet tilbyder. Og når vi ser på de grupper, som ligger i lavindkomstområdet, som er på overførselsindkomster, så skal vi jo tilbyde de muligheder, der er målrettet den enkelte, for at den enkelte kan komme ud af den lavindkomstsituation, den pågældende er i.

Kl. 16:24

Formanden:

Fru Line Barfod, sidste korte bemærkning.

Kl. 16:24

Line Barfod (EL):

Det var sådan set slet ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte om, hvorvidt De Konservative mener, at alle i dette samfund, som jeg kan forstå skal have lige muligheder – jeg er med på, at de ikke skal behandles ens, jeg ønsker ikke samlebåndsbehandling af mennesker – skal have mulighed for at have et hjem med en husleje, de kan betale, at alle skal have råd til at betale deres elregning, at alle skal have mulighed for at få tre måltider mad om dagen, og at alle skal have mulighed for at købe medicin til sig selv og deres børn, hvis deres læge vurderer at det er nødvendigt. Er det med i det, som De Konservative mener at alle skal have lige mulighed for?

Kl. 16:24

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:24

Vivi Kier (KF):

Jamen alle skal have lige mulighed for at få en uddannelse og komme ud på arbejdsmarkedet. Så kan der være en overgang, hvor man har en lav indkomst, og der har vi nogle satser, som jeg finder er o.k. Jeg står ikke og jubler over dem, men for mig er det ret vigtigt, at det skal kunne svare sig at tage et arbejde og ikke være på passiv forsørgelse.

Kl. 16:25

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Lise von Seelen.

Kl. 16:25

Lise von Seelen (S):

Jeg hører fru Vivi Kier sige, at ulighed ikke kun handler om økonomi. Det tror jeg at vi alle sammen er enige om. Kunne vi også blive enige om, at hvis der skal være lige muligheder for at få kulturelle oplevelser og indgå i sociale fællesskaber, er der også nogle udgifter forbundet med det? Jeg sagde til en tidligere ordfører, at hvis man skal have tre børn med i svømmehallen, eller hvis man skal holde børnefødselsdag, kan alle disse ting kun realiseres, hvis man har økonomisk mulighed for det. Er ordføreren ikke enig med mig i, at hvis man ikke har den mulighed, har de børn dårligere mulighed ved at begå sig end andre børn i det her samfund?

Kl. 16:25

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:25

Vivi Kier (KF):

Det vil jeg gerne medgive fru Lise von Seelen. Jeg vil samtidig påpege, at jeg også har fulgt nogle af de her kommuners fattigdomsundersøgelser, og det, som jeg synes er rigtig væsentligt at vide, er, hvor længe de mennesker i lavindkomstgruppen har været der. Det gælder især børnefamilierne. Gudskelov er det sådan, at de fleste kommer ud af gruppen inden for et år. Der, hvor man skal rette fokus, er mod dem, der bliver siddende fast. Det er måske der, vi skal gå ind og gøre en indsats.

Samtidig tror jeg, at vi skal passe på ikke at stirre os blinde på en eller anden indkomstgrænse, for der kan lige så godt være børn blandt dem, der lige er kommet over grænsen, der bliver udelukket fra en masse sociale ting.

Så jo, det er noget, vi skal have fokus rettet mod.

Formanden:

Fru Lise von Seelen for den sidste korte bemærkning.

Kl. 16:26

Lise von Seelen (S):

Jeg er aldeles enig i, at man ikke kun må fokusere på én ting. Men det glæder mig meget, at ordføreren giver mig ret i, at hvis man ikke har økonomisk mulighed for at være socialt og kulturelt aktiv, har man ringere vilkår end alle andre.

Kl. 16:26

Jeg vil gerne vende tilbage til det faktum, at der er den her afvigelse mellem KL's budgetter og regnskaber i 2007, at KL altså har haft en udgiftsstigning på 7 pct. og brugt 2,1 mia. kr. mere til udsatte børn og unge. Det er altså et regnskab for 2007, vi taler om. Det er noget, der er sket. Er ordføreren enig med mig i, at vi bør rette fokus mod det her, fordi det er et signal til os om, at der altså her er en gruppe børn og unge, som lige præcis har det så svært, at vi også her i Folketinget skal være optaget af det?

Kl. 16:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:27

Vivi Kier (KF):

Jamen jeg prøver altid at være optaget af alt det, der foregår på området. Jeg har også set de tal, og for mig vidner det om, at vi faktisk har nogle ret ansvarlige kommuner, som prøver at gøre en ekstra indsats på det her område. Jeg er jo ikke den, der forhandler KL-aftaler hjem, men det er klart, at kommunerne kan vælge at sige, at der her er et område, som er rigtig vigtigt, og som vi også herinde i Folketinget skal være opmærksomme på.

Kl. 16:28

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Marianne Jelved.

Kl. 16:28

Marianne Jelved (RV):

Der er jo ingen tvivl om, at i de år, hvor Venstre og De Konservative har haft regeringsansvaret, har vi haft en højkonjunktur, og det er gået godt rigtig mange steder. Flere er kommet i beskæftigelse, det er det jo ikke nogen der benægter, og derfor skulle vi jo også være i en situation, hvor det virkelig var muligt at sætte massivt ind over for dem, der ikke har fået del i goderne. 29.000 børn oplever stadig, at deres mor får bank i hjemmet osv.

Prioriteringen foretager vi selvfølgelig i forbindelse med satspuljeaftalerne, men det er jo ikke nok, så derfor er mit spørgsmål til Det Konservative Folkeparti: Vil Det Konservative Folkeparti være med til at prioritere de mest udsatte grupper i stedet for at dele glasur ud til hele middelklassegruppen? Vil Det Konservative Folkeparti være med til igen at hæve institutionsstakterne til det, de var for et par år siden, så vi får godt 1 mia. kr. og virkelig kan sætte ind over for de allerdårligst stillede børn?

Kl. 16:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:29

Vivi Kier (KF):

Jamen jeg kan jo høre, at begge partier gerne vil kigge på de udsatte grupper. Men for mig er det ikke væsentligt, at vi alle sammen skal være fuldstændig lige. For mig er det væsentligt at få givet nogle lige muligheder.

Når fru Marianne Jelved spørger så meget til børnene, er vi også utrolig optaget af, at det er her, vi får sat ind, for jo langt tidligere en indsats vi kan gøre, jo langt bedre et liv får vi skabt for de børn. Jeg vil da gerne være med til at arbejde for at undgå, at mænd tæver deres koner derhjemme, og jeg vil da gerne være med til at arbejde for dem, der har et alkoholmisbrug eller et stofmisbrug. Det er der altså nogle der har, og så vil jeg gerne være med til at sætte ind over for den gruppe og give dem en reel mulighed for at komme ud af deres misbrug. Men jeg kan jo ikke tvinge nogen til ikke at leve på en anden måde, end vi måtte ønske.

Kl. 16:30

Formanden:

Fru Marianne Jelved.

Kl. 16:30

Marianne Jelved (RV):

Nej, jeg har i hvert fald ikke mødt nogen, der mener, at man skal tvinge i den situation. Men det, vi skal gøre, er at sikre, at der er mulighed for, at der er voksne, som er i stand til at afkode de børn, som virkelig har det dårligt, og det kræver noget ekstra, noget mere end det, der er i dag. Ellers ville vi ikke have alle de sager, som i tide og utide dukker op i medierne, og det, jeg spørger om, er, hvordan vi kan prioritere ud over satspuljen, for det er ikke nok med satspuljen.

Kl. 16:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:30

Vivi Kier (KF):

Jeg synes jo, satspuljen er rigtig god, men jeg synes også, denne regering tidligere har vist, at den gerne vil bruge midler på at være med til at mindske uligheden og især sætte ind over for børn, der har det svært. Og finder vi den gyldne middelvej eller de vises sten og kan se, at det lige er det her, vi skal gøre, jamen så er vi jo altid åbne over for at kigge på det.

Men jeg synes rent faktisk, at der, hvis vi kigger nærmere efter, ligger et hav af initiativer og handlinger, der er sat i værk – nogle gange går der jo lidt tid, før de virker – men samtidig er jeg åben over for, at er der nogle ting, som ikke virker, og kunne vi gøre tingene på en helt anden måde, skal man selvfølgelig til enhver tid prøve nogle nye og bedre tiltag for at sikre, at alle børn får en uddannelse og kan skabe sig et godt liv.

Kl. 16:31

Formanden:

Så er det fru Lene Hansen for en kort bemærkning.

Kl. 16:31

Lene Hansen (S):

Når vi i Socialdemokratiet rejser debatten om ulighed igen og igen, er det jo selvfølgelig, fordi vi er dybt bekymrede over at konstatere, at konsekvenserne af fattigdommen jo viser sig fra livets begyndelse.

Da jeg ved, at ordføreren jo også interesserer sig for sundhedspolitik, kunne jeg få lyst til at spørge, om hun vil være med til at presse regeringen til at gøre en ekstra indsats. De konsekvenser, man ser i udsatte familier, er jo, at der er en høj risiko for for tidlig fødsel, spædbørnsdødelighed, børnene vokser ikke så hurtigt, de bliver hyppigere overvægtige, og der er en meget højere sygelighedsgrad i de familier, hvor der er tale om udsatte børn.

Så vil man fra Konservatives side være med til at dreje fokus, så det ikke kun handler om økonomi i den her debat, men lige så meget om sundhedspolitik?

Kl. 16:32

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:32

Vivi Kier (KF):

Jamen det synes jeg er en rigtig spændende debat. Det synes jeg der faktisk allerede er mulighed for; man kan altid gøre det langt bedre. I den her uge har jeg været ude at besøge danske døgninstitutioner og har snakket lidt om, hvad

man kan gøre for de børn, der, allerede inden de bliver født, er under nogle vanskelige vilkår. Igen vil jeg sige, at vi skal have fokus rettet imod det. Ude i kommunerne er det typisk jordemoderen og lægen, måske er det også det sociale system, der kender dem i forvejen og har fokus rettet mod dem, og de har sagt, at vi skal gøre en ekstra indsats der. Der kommer et barn til verden, som måske ikke har de bedste betingelser. Jo, selvfølgelig skal vi have fokus rettet derhen.

Kl. 16:33

Formanden:

Fru Lene Hansen for den sidste korte bemærkning.

Kl. 16:33

Lene Hansen (S):

Nu håber jeg også, at det kan lykkes for det mindste regeringsparti at overtale storebror til at se lidt mere velvilligt på de bånd, der snærer kommunerne og regionerne, for den indsats, man skal forstærke over for de gravide, er jo mange, mange steder skåret bort. Fødselsforberedelse er noget, man har i teorien, men i praksis er det en mangelvare. Sundhedsplejerskernes besøg – antallet af dem – jamen de bliver også skåret ned rundt omkring, og det skyldes jo den økonomiske spændetroje, som regeringen har lagt både regioner og kommuner i. Der er simpelt hen ikke fokus nok på betydningen af den tidlige indsats over for de her børnefamilier.

Kl. 16:34

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:34

Vivi Kier (KF):

Så må jeg sige, at det alligevel er blevet til et spørgsmål om økonomi. Men lige før skulle jeg slet ikke forholde mig til økonomien.

Jeg har faktisk kendskab til mange kommuner – måske ikke så meget regioner, så jeg kan tale på deres vegne – men kommuner, som faktisk har prioriteret anderledes og sagt, at den mor, som har en helt almindelig graviditet og er i gang med nummer to eller nummer tre barn, måske ikke har så meget behov for en sundhedsplejerske – der kan man måske tilbyde noget andet – og hvor man så i stedet lægger kræfterne hos den mor eller det barn, som er bekymringsmøren eller bekymringsbarnet, og det synes jeg er fint.

Kommunerne og regionerne kan vi jo blive ved med at tale om. Det nemmeste i verden er jo bare at sige: Vi hælder nogle flere penge i det hele. Er alt så lykkeligt og godt? Det tror jeg ikke

på. Skulle vi give alle kontanthjælpsmodtagere nogle flere penge, for så har vi ikke nogen problemer – så har vi lige pludselig ikke nogen problemer? Det tror jeg ikke på. Der er andre ting, der ligger til grund, og det er der, vi skal sætte ind, men selvfølgelig spiller økonomi også ind.

Kl. 16:35

Formanden:

Så er det fru Mette Frederiksen for en kort bemærkning.

Kl. 16:35

Mette Frederiksen (S):

Nu ved jeg, at den konservative ordfører også arbejder med sundhed, og derfor vil jeg gerne koncentrere mine korte bemærkninger om sundhedsområdet. Vi ser jo lige nu en meget voldsom udvikling på sundhedsområdet. Den fri og lige adgang er blevet afløst af stigende tendenser til et forsikringsdanmark, til, at de, der har råd, kan komme til først, hvis de har en privat sundhedsforsikring i bagdommen. Allerede nu har vi hørt eksempler på danskere, der ikke kan komme til en speciallæge, fordi der er patienter med en privat sundhedsforsikring, der er garanteret en plads foran i køen.

Derfor skal jeg bare spørge den konservative ordfører: Er det De Konservatives holdning, at det er acceptabelt, at bare én dansker kommer bagest i køen, fordi en anden dansker har en privat sundhedsforsikring? Er det acceptabelt, at bare én kommer bagest i køen?

Kl. 16:36

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:36

Vivi Kier (KF):

Nu har vi jo taget den her debat i salen før i forbindelse med en anden forespørgsel. Jeg vil gerne svare, at de privatpraktiserende speciallæger, der er, og som har indgået en overenskomst med regionerne, selvfølgelig skal leve op til den aftale, der ligger i overenskomsten. Hvad de så måtte lave efter arbejdstids ophør, skal jeg ikke blande mig i. Men har man lavet den aftale, at man leverer 37 timers specialbehandling om ugen, så skal man levere 37 timers specialbehandling, og hvis man så har lyst til at arbejde 20 timer ud over det, er det mig ligegyldigt. Det må så blive arbejdet med de private patienter. Men har man indgået en aftale og en overenskomst, skal den selvfølgelig overholdes, og hvis man ikke gør det, kan det jo påklages.

Kl. 16:37

Formanden:

Fru Mette Frederiksen.

Kl. 16:37

Mette Frederiksen (S):

Jamen nu er det ikke så meget overenskomstsspørgsmålet, der er det afgørende her. Det afgørende er, at mange danskere ved at tegne en privat sundhedsforsikring jo siger to ting. De siger for det første, at de ikke er trygge ved velfærds-samfundet længere, at de ikke føler sig sikre på, at de kan få behandling, den dag de har behov for den. For det andet siger de, at de dermed får adgang til en behandling, som de, der ikke har en privat sundhedsforsikring, ikke har adgang til. En af årsagerne til, at det kan lade sig gøre, er jo, at der er fradragsret for private sundhedsforsikringer, men det hænger også sammen med, at den her regering favoriserer de private hospitaler ved at udbetale en højere takst på operationer til de private hospitaler end til de offentlige hospitaler.

Derfor vil jeg bare igen stille et spørgsmål vedrørende de danskere, der ikke har en privat sundhedsforsikring, enten fordi de ikke vil have en, eller fordi de ikke har råd til en. Vil Det Konservative Folkeparti blive ved med at acceptere, at nogle af de danskere kommer bagest i køen, på grund af at der er danskere, der har en privat sundhedsforsikring, og som dermed kan komme foran?

Kl. 16:38

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:38

Vivi Kier (KF):

Det var jo en rigtig spændende debat, der blev rejst her. Allerførst må jeg bare tilbagevise påstanden og sige, at vi ikke favoriserer det private sundhedsvæsen. Fra konservativ side er det stadig væk vigtigt, at vi har let og lige adgang til sundhedsvæsenet.

I forhold til speciallægen, hvor fru Mette Frederiksen påstår at patienten med privat sundhedsforsikring kommer ind foran patienten uden denne forsikring, må jeg sige: Er der lavet en aftale om, at man skal levere 37 timers speciallægeydelse om ugen, så skal man levere det, og hvor meget man så måtte arbejde efter arbejdstid, blander jeg mig ikke i. Jeg kan f.eks. sige, at jeg købte mig til en behandling til min søn, og den tid, jeg fik, var kl. 20.50. Det må jeg sige jeg anser for at være uden for almindelig arbejdstid.

Formanden:

Der er ikke ønske om flere korte bemærkninger. Tak til fru Vivi Kier. Næste ordfører er fru Marianne Jelved.

Kl. 16:39

(Ordfører)

Marianne Jelved (RV):

Det er velkendt, at når danskerne bliver testet eller benchmarket med andre befolkninger, hører vi til de mest tillidsfulde folk og de mest lykkelige. Men vi ved jo også godt, at der er nogle, som man ikke har spurgt, og jeg har nævnt nogle i de korte bemærkninger. Vi har rigtig mange, der lider af spiseforstyrrelser, unge mennesker og endda nogle, som ikke er unge. Vi har rigtig mange selvmordsforsøg blandt unge i Danmark. Vi har børn, der lever i familier, hvor der er misbrugsproblemer og vold osv.

Det er jo en meget anselig del af vores børn og unge, der er udsat for svigt af det offentlige, fordi deres familier ikke er i stand til at tage sig af dem. Og det offentlige svigter, hvis ikke det offentlige er i stand til at løfte den opgave.

Der er flere, der i dag sættes ud af deres bolig, end der var i 2002. Der har været mange sammenligninger her i dag, men jeg har taget en frem af dem, jeg er optaget af. SFI har lavet en rapport, der viser, at det er familier med lave indkomster, som ofte har gæld, og af det følger jo også, at de har uorden i deres økonomi. Der er mange på kontanthjælp af dem, der bliver sat ud, og der er mange med anden etnisk baggrund, og det er dem, der har det allerallerringest. De har de laveste indkomster, og de er lavere end alle andre lejerere. Det er jo noget, man godt lige kan notere sig, altså de meget store skel mellem grupper i det danske samfund.

Der var altså 2.589, der blev sat ud af deres bolig i 2006, og jeg er meget glad for, at velfærdsministeren i sit første indlæg her i dag i forespørgselsdebatten gjorde en del ud af, at regeringen ville tage fat i netop de problemer, der følger af, at man mister sin bolig, for det er det, der starter eller forøger den problemstilling, som de familier er i.

Vi har også hørt, ikke kun her i dag, men også fra opgørelser ude i andre institutioner end centraladministrationen, at der er familier, der har meget svært ved at få deres midler til at slå til med stigende energipriser og stigende fødevarerpriser. Der er det altså en anbefaling fra Det Radikale Venstre, at regeringen overvejer positivt at ændre starthjælpen og loftet over kontant-

hjælpen, for der er lavindkomstfamilier, som rammes relativt hårdt på grund af de her forandringer.

Det er jo også mennesker, som ikke har ressourcer til rationelle beslutninger og til at benytte sig af det markedsøkonomiske incitament – i anførselstegn – som det er, når deres overførselsindkomst bliver sat meget lavt.

Jeg har også nævnt i en af de tidligere korte bemærkninger til andre ordførere, at SFI igennem årene har påvist, at der er en gruppe unge, 20 pct. af en børnepopulation, som faktisk har rigtig store og alvorlige problemer, så de har vanskeligt ved at klare sig i sociale sammenhænge og ikke mindst i undervisningssituationen.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i en konkret sag fra Berlingske Tidende den 22. maj. Den har jeg helt tilfældigt taget, jeg kunne også have taget andre aviser: Misbrug af plejebørn gav 5 års fængsel. Det handler om tre palæstinensiske børn. De var børn, da de blev anbragt i den plejefamilie, og de er i den grad blevet svigtet af den kommune, de har boet i, fordi der ikke er blevet grebet ind og ikke har været ført et ordentligt og tilstrækkeligt tilsyn med plejefamilien igennem rigtig mange år, fra 1999 til 2006, hvor de selv henvendte sig til kommunen. Selv under retssagen afviste den pågældende kommune, at de kunne have vidst bedre.

Det er et eksempel på et meget, meget stort problem i Velfærdsdanmark. Uanset hvor lykkelige danskerne er, og uanset hvor tillidsfulde de er, er der altså nogle, der bliver svigtet groft af det kommunale system. Kommunerne står over for store udfordringer, og derfor er vi nødt til at finde veje og stramme op, så vi tager hånd om dem, der virkelig har brug for det, og dem, som ikke er med i den udvikling, som det danske samfund i øvrigt er i.

I samme avis, på samme opslag stort set står der, at kommunerne siger, at anbringelser af børn dræner kassen. Vi er nødt til at se på finansieringssystemet, og vi er nødt til at bruge den velstandsperiode, vi er i, til at lave om på de her systemer, så vi skaber en anden sikkerhed for dem, der vitterlig har meget brug for det. Nu har jeg brugt børnene som eksempel, men jeg kunne have taget andre grupper i samfundet, som har rigtig store problemer.

Sammenfattende vil jeg sige: Børn og unge har ret til et godt liv, og det gode liv afhænger ikke kun af det personlige ansvar. Det afhænger også af den måde, vi indretter samfundet på, den måde, vi prioriterer på, og den måde, hvor-

på vi deler ud af de ressourcer, vi har. Jeg synes, at det skulle være samlende for Folketinget, at vi nu holdt op med at smøre glasur ud på lagkagen til de velstillede, den bedre middelklasse og deres børn, og at vi prioriterede de ressourcer, vi kan afsætte, til dem, der virkelig har brug for det. Så ville den her forespørgsel have bragt noget godt med sig.

Kl. 16:45

Formanden:

Tak til fru Marianne Jelved. Der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger. I ordfører-rækken er det nu fru Line Barfod.

Kl. 16:45

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Rigtig mange mennesker er i denne tid i konflikt. De kæmper selvfølgelig for en ordentlig løn, for ligeløn, men de kæmper også for, at vi skal have en solidarisk velfærd i fremtiden, og det er jo, fordi mange af de offentligt ansatte kan mærke direkte på deres egen krop og se i deres egen hverdag, at den offentlige sektor er ved at blive nedbrudt fuldstændigt, og at velfærden er ved at falde fra hinanden.

De kan se den stærkt stigende ulighed, og det gælder i allerhøjeste grad på sundhedsområdet, hvor rigtig mange af dem, der er ude i strejke nu, fortæller om, at de næsten ikke kan holde til at se, hvordan der ikke er tid til at tage sig ordentligt af patienterne i det offentlige sygehusvæsen, fordi det bliver mere og mere udsultet, samtidig med at man så sender masser af penge over til det private, for at de, der har råd eller har sundhedsforsikringer, kan blive behandlet der – medmindre de altså er syge, for hvis man er syg, kan man jo ikke blive behandlet i det private. Så bliver man henvist til det offentlige, for der kunne jo gå noget galt, og det kunne koste flere penge.

Tilsvarende ser vi på en lang række andre områder, at man udhuler den fælles solidariske velfærd.

Derfor er der al mulig grund til at diskutere, hvad det er for et samfund, som regeringen er i fuld gang med at skabe: »Det nye Danmark«, som beskæftigelsesministeren har bebudet er regeringens mål. Her er uligheden jo en væsentlig del af det, det samfund, hvor de, der har råd, kan betale sig fra de ydelser, de vil have, enten med direkte brugerbetaling eller forsikringsordninger, mens de, der ikke har råd, ikke kan klare sig. De kan eventuelt få lidt almisser, hvis de er heldige.

Der er blevet snakket meget her om, at man ikke skal forholde sig til de der helt konkrete problemer, som mennesker står i. Man skal se på, at de får lige muligheder. Når vi fra oppositionen har fortalt om nogle af de familier og mennesker, der er i klemme, og som ikke har råd til de mest basale ting, får vi at vide, at det ikke er vigtigt, at det ikke er det, man skal snakke om. Man skal snakke om, at de måske en dag kan få mulighed for at få en uddannelse, eller at der er nogle andre, der har fået et arbejde.

Men hvis man gerne vil se, hvordan samfundet hænger sammen, og gerne vil se, hvordan mennesker har det, er man altså også nødt til at se på nogle af dem, der har det allersværest. Så er man nødt til at se på, at der er nogle mennesker, der ikke har råd til at købe mad. Jeg kan godt forstå, at de borgerlige ordførere ikke har lyst til at snakke om det, for det kan ikke være noget, man er særlig stolt af, at man har skåret så dybt i de sociale ydelser, at der er mennesker, der ikke har råd til mad, og mennesker, der ikke har råd til at købe den nødvendige medicin til deres børn.

Når jeg er ude at snakke med nogle af de her mennesker – jeg underviser indimellem om gæld – bliver de jo vældig glade, når de kan høre, at Folketinget på gældsområdet har besluttet, at når man har betalt sin bolig og elregning og et par andre faste udgifter, skal man have 4.700 kr. tilbage om måneden til mad og tøj og transport osv. Der bliver julelys i deres øjne, indtil jeg så må bedrøve dem med, at det altså kun er grænsen for, hvad de må have tilbage, før myndighederne kommer og tager penge fra dem, men det er altså ikke en grænse, som regeringen mener skal bruges til at sikre, at det så er det beløb, som mennesker har til at leve for.

Faktisk er der jo nogle af dem på starthjælp, der kun lige har det beløb før skat, og som altså skal betale både skat og husleje og elregning og mad og tøj og alle de andre nødvendige udgifter af det beløb. Det hænger simpelt hen ikke sammen. Beløbet er jo fastsat ud fra, hvad det koster at købe sin mad, oven i købet før de stærkt stigende fødevarerpriser.

Jeg synes, at det ville klæde regeringen og Dansk Folkeparti, hvis man tog ansvar og sagde åbent: Ja, vi har været med til at skære ned, og vi synes, at det er i orden, at der er nogle, der i en periode lever i fattigdom. Man siger så ikke noget om hvor lang tid, men jeg kan forstå, at holdningen er, at hvis bare det kun er en afgrænset periode, børn lever i fattigdom, hvis det ikke er

hele livet, men kun nogle år, er det i orden. Sig det åbent i stedet for at begynde at snakke om alle mulige andre ting, hver gang vi stiller spørgsmål. Det ville dog i det mindste være et ærligt svar, som man kunne give videre.

Der er også i mange debatter herinde blevet snakket meget om, at det skal kunne betale sig at arbejde. Så kunne man jo hæve mindstelønnen, for det er da den nemmeste måde at sikre sig, at det kan betale sig at arbejde. Men jeg kan tydeligt huske den Rockwoolundersøgelse, der lagde grunden til hele den her debat, hvor de nåede frem til, at det kun var 500 kr., man kunne tjene ekstra om måneden, hvis man kom i arbejde.

Jeg kan godt huske, at der var mange borgerlige ordførere, der ikke mente, at det var særlig meget, at det måske bare var et par flasker rødvin, men for mange mennesker er 500 kr. om måneden altså rigtig, rigtig meget. Og der er også mennesker, der bliver glade for at få et arbejde og går på arbejde, selv om det måske er mindre end 500 kr., og selv om det måske for nogle koster penge at gå på arbejde.

Så lad os gå ind og se på, om ikke vi skulle være så anstændige at sikre, at alle har penge til mad tre gange om dagen hver dag.

Kl. 16:50

Formanden:

Der er et ønske om en kort bemærkning fra fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 16:50

Ellen Trane Nørby (V):

Det er fordi, jeg egentlig gerne vil ind til noget af det, som Enhedslistens ordfører har haft fokus på hele dagen, nemlig de stigende fødevarerpriser, og derfor vil jeg gerne spørge Enhedslistens ordfører, om det ikke er korrekt, at det generelt har været sådan, når vi kigger på den tid, regeringen har siddet fra 2001 og frem til 2007, så er de offentlige overførselsindkomster sådan set steget mere end priserne, hvorimod det eneste tidspunkt, der er sket en ændring, er fra 2007 og her til 2008, hvor CASA-rapporten også går ind og påpeger nogle helt konkrete faktorer bag det.

Kl. 16:51

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:51

Line Barfod (EL):

Jeg underer mig lidt, hvis fru Ellen Trane Nørby ikke er klar over, at denne regering og Dansk Folkeparti har skåret i kontanthjælpen, har indført starthjælp, kontanthjælpsloft, en 300-timers-

regel, der betyder, at folk har meget færre penge at leve for, end de havde tidligere, der betyder, at der er et stort antal mænd og kvinder og også deres børn, som lever i reel fattigdom. Det er det, jeg synes at ordføreren burde være optaget af, nemlig at finde ud af, hvad vi reelt gør for, at disse mennesker får penge nok til, at de kan købe mad til sig selv og deres børn.

Kl. 16:52

Formanden:

Fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 16:52

Ellen Trane Nørby (V):

Nu kan jeg høre, at ordføreren ikke svarede på det, jeg spurgte om, det er jo også lettere at svare udenom, når man ikke ønsker at forholde sig til det, der jo reelt set er fakta, nemlig at priserne kun er steget eksplosivt, når vi taler fødevarer, det seneste år, og at det faktisk, som CASA-rapporten også viser, er meget forskelligt, hvilke fødevarer der er steget, og hvilke fødevarer der ikke steget. Sådan noget som frugt og grønsager er jo ikke steget mere end 2,3 pct. – det er faktisk mindre end den regulering, som vi talte om på nogle områder. Sundhedsydelseerne har et samlet fald på 1 pct., og sådan er der jo mange af de forskellige grupper, som CASA-rapporten også viser. Derfor er den her debat jo mere nuanceret end det, Enhedslistens ordfører ønsker at lægge op til, og det er måske de nuancer, vi skal have på plads, hvis vi skal have en reel debat, hvor vi også får fokus på de enkelte personer, der har brug for hjælp. Og derfor vil jeg gerne spørge Enhedslistens ordfører: Når CASA-rapporten viser, at det er knap 12 pct. af en husstands samlede indkomst, der bliver brugt på fødevarer, er det så ikke korrekt, at der også er mange andre forhold, der gør sig gældende, og at meget af det her også ofte handler om gæld, og at det derfor er andre steder, vi skal sætte ind, end kun med hensyn til størrelserne på overførselsindkomsterne?

Kl. 16:53

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:53

Line Barfod (EL):

Nu har jeg sådan set i mange, mange år kæmpet for, at vi også skal kigge på gæld og har adskillige gange foreslået i dette Folketing, at vi skulle have gældsrådgivning, hvilket Venstre har sagt nej til. Det kan godt være, at ordføreren ikke synes, at 12 pct. af et budget til fødevarer er særlig meget, men for nogle af dem, der har aller-

mindst, så er det altså rigtig meget, og det er rigtig, at det især er mel og korn og den slags, altså brød osv., der er steget, og spaghetti, og hvad det ellers er, folk er nødt til at leve af, når de ikke har særlig mange penge. Det er i gennemsnit 200-300 kr. om måneden, og det er selvfølgelig ingenting for en folketingspolitiker, men det er det altså, hvis man er på starthjælp eller kun har sin folkepension eller førtidspension. Så er 200-300 kr. om måneden altså rigtig mange penge, og så hjælper det ikke noget, at frugt og grønt ikke er steget så meget, for det er alt det andet basismad, man skal have.

Kl. 16:54

Formanden:

Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger. Tak til fru Line Barfod. Så er det hr. Jørgen Poulsen som ordfører.

Kl. 16:54

(Ordfører)

Jørgen Poulsen (NY):

Jeg skal gøre mit til ikke at forlænge den her debat. Ny Alliance er med i forslaget til vedtagelse fra regeringspartierne. Det er vi jo ikke, fordi vi synes, at alting er, som det skal være, og at der ikke kan gøres en hel masse mere. Vi gør det egentlig af nøjagtig samme grund, som jeg hørte fra fru Mette Frederiksen, nemlig at man må prøve at få indflydelse der, hvor indflydelse er mulig.

Jeg synes om debatten, at det er utroligt at opleve den. Man skulle næsten ikke tro, at det er det samme land, vi taler om, når man hører de to sider. Det er jo ikke, fordi vi ikke synes, at der er masser af ting, vi gerne vil, men her har vi trods alt et løfte i en tekst fra en regering, som kan flytte noget, hvis den vil flytte noget, hvor man selv bruger begrebet den nye ulighed, og hvor man også taler om det her begreb og om, at det ikke kun handler om penge og materielle goder.

Hvad er velfærd egentlig? Jeg vil da gerne sige, at jeg altid har været af den opfattelse, at velstand dybest set er sociale reformer.

Vi synes jo, at vi gerne ville være med til at skubbe i den rigtige retning. Det er klart, at der er god plads til at skubbe. Med hensyn til sådan noget som f.eks. starthjælpen synes jeg, at starthjælpen rent faktisk ligger på den helt forkerte side af det, man kan byde mennesker. Jeg vil endda sige, at den næsten ligger på linje med madkasseordninger og andre ting af den slags. Jeg er også selv meget optaget af, at halvdelen af

de unge med indvandrerbaggrund faktisk falder ud af uddannelsessystemet.

Jeg er glad for, at regeringen her udtrykker sin vilje til at ville være med til at tage initiativer, selv om man jo altid skal passe lidt på, hvem der bestemmer i regeringen, men jeg har altså fuld tillid til, at ministeren har de holdninger, der kan bringe det her i den rigtige retning.

Kl. 16:57

Formanden:

Der er ikke ønsker om korte bemærkninger. Tak til hr. Jørgen Poulsen. Så er det velfærdsministeren.

Kl. 16:57

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Når man lytter til debatten, mener jeg, at det, der i virkeligheden er det grundlæggende træk, og det, man først og fremmest bør hæfte sig ved, er den meget store enighed. Når jeg siger det, er det jo, fordi der er en grundlæggende enighed om, at vi vil have et samfund, hvor der ikke er en stor økonomisk, social og kulturel ulighed og forskel mellem mennesker.

Vi er også meget enige om, hvilke grupper der har brug for at få en særlig opmærksomhed. Vi er også meget langt hen ad vejen enige om, hvad det er, der skal til for at sikre, at vi ikke får et voksende antal mennesker, der lever med sociale problemer, og enige om, hvad der skal til for ikke at øge afstanden mellem mennesker i det danske samfund. Det er jo fantastisk vigtigt, at vi holder os det for øje, når vi fører en række deldiskussioner om, hvorvidt det går hurtigt nok, og om, hvorvidt vi bruger de rigtige og mest effektive instrumenter.

Når det er sådan, er det jo ikke så underligt, fordi det også afspejler den holdning, der er i befolkningen, og det er jo som bekendt dem, der har valgt os, der er herinde. Her er det fuldstændig uomgængeligt, og det viser utallige undersøgelser, at der i den danske befolkning er en meget omfattende og grundlæggende enighed og konsensus om, at man ønsker et samfund, som bygger på en social indsats over for de dårligt stillede, og et samfund, hvor der ikke udvikles en for stor forskel mellem mennesker. Det er jo en af grundene til, at vi har et velfungerende samfund, og vi er vel nok et af verdens mest lige samfund.

Vi ved jo, at der inden for en række af de temaer, der har været berørt, er problemer. Der er stadig væk mennesker, der har brug for at få en forbedret livssituation, og vi skal være opmærksomme på, at der ikke sker en vækst i antallet af

dem, der har svære vilkår. Det kan f.eks. være unge, der ikke får begyndt på en uddannelse eller dropper ud af uddannelsen. Det kan være misbrugsproblemer. Det kan være mennesker, der bliver sat ud af deres lejlighed. Det er jo sådan noget, der er på programmet og til forhandlinger i Folketinget, hvor jeg igen oplever, at der er en meget bred enighed om at finde sammen om nogle løsninger. Det synes jeg egentlig at den debat her i dag har markeret meget godt.

Kl. 17:00

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger. Først fru Line Barfod.

Kl. 17:00

Line Barfod (EL):

Når nu ministeren taler så pænt om, at vi – sådan forstår jeg det – skal have så lidt ulighed som muligt i samfundet, vil jeg gerne høre, om det så også betyder, at ministeren mener, at det er vigtigt, at vi har en fælles, solidarisk velfærd? Det vil sige, at vi ikke skal fremme privatisering og ulighed, hvad enten det er inden for sundhed eller andre områder af velfærden, og at det derfor er rigtig godt, at der lige nu er så mange, der kæmper for, at vi skal have en fælles, solidarisk velfærd og ikke privatisering og medarbejderflugt fra det offentlige.

Kl. 17:01

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:01

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jamen jeg mener bestemt, man godt kan bruge ordet fælles, solidarisk velfærd om den velfærd, vi har. Den er jo bl.a. kendetegnet ved en meget stor vilje til at betale en høj skat for at sikre en solidarisk velfærd.

Men jeg mener i øvrigt, at man skal være meget forsigtig med, hvordan man bruger ordet privatisering. En privatisering, som jeg mener, man skal være på vagt over for, er, hvis man simpelt hen drosler det offentliges ansvar ned i forhold til at løse opgaver. Men hvorvidt den, der rent faktisk udfører opgaven, er offentlig eller privat, synes jeg altså ikke er afgørende. Det ved vi jo fra masser af områder inden for det sociale. På nogle af de tungeste områder har vi masser af private leverandører, og de fungerer jo rigtig godt.

Kl. 17:02

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 17:02

Line Barfod (EL):

Vi har masser af almenvelgørende foreninger og selvejende institutioner osv., hvilket er noget ganske andet end firmaer, der skal tjene penge.

Men hvis ministeren virkelig mener, at vi skal have en fælles, solidarisk velfærd af en god kvalitet, betyder det så også, at ministeren har tænkt sig at gå til sin kollega, finansministeren, og kræve, at man ikke udsulter det offentlige, og at der kommer penge til kommuner og regioner, for at de kan leve op til, at vi skal have en god solidarisk velfærd? Vil ministeren sikre, at der kommer penge til bl.a. den sociale indsats og derfor gå imod den lov, vi lige har haft til anden behandling i dag, hvorefter kommunerne bliver straffet og tvunget til at skulle betale adskillige millioner i dummebøder til finansministeren, hvis de bruger flere penge på den sociale indsats og f.eks. anbringer lige så mange børn i år, som de gjorde sidste år?

Kl. 17:03

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:03

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Nu kan man jo dokumentere sort på hvidt, at kommunerne gennem de senere år faktisk har fået flere penge til velfærd, og også at de har brugt flere penge på velfærd. Men samtidig er det jo utrolig afgørende ikke mindst for de svage grupper, at man sikrer en økonomisk politik, der betyder, at man ikke sætter gang i en løninflation, som skaber flere arbejdsløse. Det er jo fantastisk vigtigt.

Vi ved jo, at noget af det, der var mest skadeligt for de svage grupper op igennem 1970'erne, var, at man havde en højrentepolitik, som de velbjergede sådan set kunne leve godt på, mens de svage grupper kom i klemme. På samme måde, da man fik løninflation der i slutningen af 1980'erne, var det også til skade for de dårligst stillede grupper.

Derfor er det fantastisk vigtigt, at vi holder den balance, at vi både er i stand til at fastholde en meget lav arbejdsløshed og samtidig undgår løninflation.

Kl. 17:04

Formanden:

Så er det fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.

Kl. 17:04

Lise von Seelen (S):

Jeg hæfter mig ved, at ministeren siger her til sidst, at hun har lyttet sig frem til, at der både økonomisk, kulturelt og socialt er et ønske om et samfund med stor lighed. Det glæder mig meget, at ministeren hæfter de tre ting sammen, for jeg synes, at vi i debatten her i dag har oplevet et ønske om at adskille det økonomiske fra det kulturelle og det sociale, og de to ting giver for mig ingen mening. Ingen af delene kan stå alene. Hvis vi ønsker lige muligheder, hænger de tre ting sammen. Og det er simpelt hen en nødvendighed, for at vi kan sige med alvor, at vi ønsker at give mennesker lige muligheder.

Jeg vil bare lige lytte efter, om ministeren er enig med mig i det synspunkt, så jeg kan gå og glæde mig over det på min hjemfart her om lidt.

Kl. 17:05

Formanden:
Ministeren.

Kl. 17:05

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det er jo netop virkelig den samlede politik, der er blevet ført, som er forklaringen på, at så mange mennesker er kommet i arbejde. Altså, det er jo også det, at der er lavet nogle ændringer i reglerne, så det kan betale sig at arbejde. Det har jo været med til at sikre, at mennesker, der ellers levede på overførselsindkomster, er kommet i arbejde. Og det har jo også været med til at sikre, at det var nemmere for indvandrere at blive integreret og dermed også mindske de kulturelle uligheder. Så på den måde hænger ting sammen.

Selvfølgelig er det da vigtigt for livskvaliteten, at man har et ordentligt indkomstgrundlag, men den allervigtigste måde at sikre det på, er ved at sikre, at folk er i stand til at tjene deres egne penge, at der er arbejde til dem, og at der er mulighed for at få de job.

Kl. 17:05

Formanden:

Fru Lise von Seelen.

Kl. 17:05

Lise von Seelen (S):

Ikke desto mindre synes jeg, at vi har set forsøg på her i dag at tale om et nyt begreb, en ny ulighed, hvor økonomien ingen rolle har at spille. Men jeg hører, at der deler ministeren min opfattelse af, at man ikke kan skille tingene ad på den måde.

Så vil jeg gerne spørge, i forhold til at kommunerne har haft en øget aktivitet og dermed

øgede udgifter til særligt sårbare børn og unge: Vil ministeren love, hvis vi igen skal tage det alvorligt med de lige muligheder, at kommunerne får mulighed for faktisk at løfte deres opgaver, altså at de ikke bliver straffet økonomisk for at leve op til det, som jo står i serviceloven?

Vi har jo mange tilbagemeldinger om, at kommuner er meget tilbageholdende med den her indsats, fordi den koster mange penge, og fordi de har en risiko for at blive straffet. Og her kan vi altså se, der er en øget aktivitet, der er en merudgift for kommunerne. Hvordan har ministeren tænkt sig at ville leve op til, at kommunerne ikke forsøger at stramme loven, sådan at de her børn og unge ikke får det, de har brug for?

Kl. 17:07

Formanden:
Ministeren.

Kl. 17:07

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Lige først til spørgsmålet om den ny ulighed vil jeg sige, at tankegangen jo er den, at der også er mange mennesker, man ikke hjælper ved at hæve de sociale ydelser. De unge, der har svært ved at komme i gang med en uddannelse eller at fastholde en uddannelse, hjælper man jo ikke ved at øge SU'en, og man hjælper ikke andre mennesker ind på arbejdsmarkedet ved at hæve kontanthjælpen.

Det betyder jo ikke, at de ikke har brug for flere penge at leve for, men det får de ved, at man hjælper dem ind på arbejdsmarkedet. Den indsats kan jo også godt koste penge, men man skal ikke bruge de penge, man har, på at hæve ydelserne, man skal bruge dem på at hjælpe de mennesker, der har svært ved at komme ind og få fodfæste på arbejdsmarkedet.

Med hensyn til børnene vil jeg sige, at det jo er meningen, at de sociale ordførere bliver indkaldt inden sommerferien, hvor vi skal drøfte en fælles indsats, som jeg har nogle planer om, og som jeg vil orientere om der.

Kl. 17:08

Formanden:

Så er det fru Marianne Jelved for en kort bemærkning.

Kl. 17:08

Marianne Jelved (RV):

Jeg har jo for givet udtryk for, at kommunernes ansvar for at tage sig af børn, der måske skal anbringes eller i hvert fald skal have en behandlingsmulighed, ikke er noget, der er underlagt det kommunale selvstyre i den forstand, at kommunen kan vælge et serviceniveau. Det er fak-

tisk lagt fast i loven, hvad der skal gøres, og det er faglige hensyn og begrundelser.

Det giver jo en lidt anderledes situation end i forhold til så mange andre af kommunernes opgave, og derfor spørger jeg velfærdsministeren, om velfærdsministeren ville være åben over for at diskutere finansieringsmulighederne for de her opgaver i sammenhæng med kommunernes øvrige forpligtelser.

Kl. 17:09

Formanden:
Ministeren.

Kl. 17:09

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil sige, at der er to ting i det, som fru Marianne Jelved spørger om. Det ene er, om vi er nødt til at tydeliggøre det, der kan sikre børns retssikkerhed, lige meget hvor i landet de bor, altså sådan, at børn med alvorlige sociale vanskeligheder ikke bliver behandlet forskelligt, men hvor man siger, at de selvfølgelig skal have en ensartet hjælp, uanset hvor de bor. Når det er sikret, så kan der være et lokalt selvstyre, hvor man mere konkret håndterer det.

Det andet er, hvordan man skaber nogle økonomiske incitamentstrukturer i forhold til kommunerne, og der har jeg jo også medgivet i et samråd, at det er nogle af de elementer, vi skal se på, men jeg har også prøvet at beskrive nogle af de vanskeligheder, der er for at undgå kassetænkning og andre uhensigtsmæssigheder.

Kl. 17:10

Formanden:

Fru Marianne Jelved for en sidste kort bemærkning.

Kl. 17:10

Marianne Jelved (RV):

Jeg har også noteret mig, at velfærdsministeren i flere forskellige sammenhænge har erklæret sig – ligesom nu – positiv over for at se på nogle af de her dele. Det, jeg sådan ville ønske mig, var, at vi kunne få et forløb i en ordførerkreds, hvor man kunne afprøve forskellige muligheder, uden at man lagde sig fast på, hvad man så ville vælge, så man får belyst forskellige muligheder og fordele og ulemper ved dem. For det kunne godt være, at vi ikke møder op med den samme forestilling om, hvad der er hensigtsmæssigt.

Kl. 17:10

Formanden:
Ministeren.

Kl. 17:10

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg synes altså i høj grad, at den måde at arbejde på er meget tilstræbellesværdig. Man kan jo sige, at det lidt kunne ligne modellen for vores arbejde i forbindelse med førtidspensionen, hvor vi jo havde en række analyse møder, og hvor jeg oplever med mit kendskab – og det tror jeg også fru Marianne Jelved gør – til både de fordele og ulemper, der kan være ved mange forskellige økonomiske mekanismer, at dem er der også brug for at få grundigt belyst af nogle, der ikke bare har en socialfaglig viden, men også af nogle, der har en viden om de her specielle økonomiske mekanismer.

Kl. 17:11

Formanden:

Det er fru Lene Hansen for en kort bemærkning.

Kl. 17:11

Lene Hansen (S):

Det lyder rigtig positivt, at ministeren vil tage initiativ til at samle nogle ordførere. Jeg går ud fra, at kredsene også kan komme til at omfatte andre end sociale ordførere for netop at komme kassetænkningen til livs. For et område, som vi jo i dag også kun har drøftet ganske perifert, er den sociale ulighed i sundhed. Da bogen »Social ulighed i sundhed blandt børn og unge« kom, må jeg sige, at det gjorde et meget stort indtryk på mig, at vi på trods af mange års officiel sundhedspolitik på området, som vi har været fælles om, må sige, at der altså stadig væk er et stykke arbejde at gøre.

Jeg ved ikke, hvor initiativet skal komme fra, men det kunne jo være, at velfærdsministeren måske kunne snakke lidt sammen med sundhedsministeren og se lidt på området, for det, der virkelig batter ifølge forskerne her, er jo at få lavet en samlet sundhedspolitik på børn og unge-området, der netop skal imødegå den sociale ulighed.

Kl. 17:12

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:12

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jamen det er jo – kan man sige – fuldstændig afgørende, både i forbindelse med en socialpolitik, og når det gælder sundhedsområdet, at man har et samarbejde. Det er i høj grad noget, som spiller en rolle for psykisk syge og indsatsen der. Og det gælder jo i høj grad også samarbejdet med undervisningsministeren og Uddannelsesudval-

get, og man kunne jo tage Retsudvalget og justitsministeren med.

Omvendt kan man sige, at man med hensyn til muligheden for at få succes med at skabe lighed i sundhed og undgå sociale problemer i uddannelsessystemet og stigende kriminalitet, især blandt unge, også er afhængig af, at der sker en effektiv social indsats.

Så det er noget, jeg under alle omstændigheder arbejder med. Og det kunne godt være, at man kunne tage initiativ til at samle ordførerne – og det skal nok bare i første omgang være på tværs af to udvalg og så de berørte ministre – og så diskutere nogle af de berøringspunkter, der er.

Kl. 17:13

Formanden:

Fru Lene Hansen.

Kl. 17:13

Lene Hansen (S):

Det svar vil jeg gerne takke for, for jeg tror, det faktisk er vejen frem, i hvert fald til en model for en sundhedspolitik, der kan fjerne den sociale ulighed. Jeg tror også, det er den eneste vej frem.

Kl. 17:13

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:14

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg skal se, hvor langt jeg kan komme med det.

Kl. 17:14

Formanden:

Så er det fru Mette Frederiksen for en kort bemærkning.

Kl. 17:14

Mette Frederiksen (S):

Jeg kan forstå, at ministeren på baggrund af historiske erfaringer er vældig optaget af, at vi ikke får en højere inflation. Det er sådan set et fornuftigt synspunkt, al den stund at en for høj inflation aldrig er nogen fordel og slet ikke for nogle af de mere udsatte grupper.

Lige præcis på baggrund af det kan det jo undre, at man så har været så optaget af at give skattelettelser, for det er jo ikke sådan, som jeg synes ministeren antyder her i dag, at det, der genererer inflation, er stigende sociale udgifter og en forstærket indsats i forhold til udsatte børn og unge, eller at man bygger almene boliger. Inflationen kan jo lige så vel stige, fordi man går ind og fremmer et privat forbrug på en forkert måde og på et forkert tidspunkt i forhold til den økonomiske situation.

Derfor bare et helt konkret spørgsmål: Hvad er ministeren mest optaget af? Er det, at de børn, der har behov for at blive anbragt uden for hjemmet, kan blive det – også selv om det betyder, at kommunerne ikke kan overholde deres serviceramme, og også selv om det betyder stigende offentlige udgifter – eller er det at give skattelettelser?

Kl. 17:15

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:15

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det helt grundlæggende vigtige er jo, at børn får hjælp. Når vi overhovedet er i politik, jamen så er det jo for at sikre borgerne de bedst mulige vilkår.

Derfor mener jeg også, at når man snakker skattelettelser, og det gælder også de ændringer, der skete her, jeg kan snart ikke huske, for hvor mange måneder siden, og som jo i realiteten var skatteomlægninger – nu er der nedsat en skattekommission, og jeg har da hørt det sådan, at Socialdemokratiet heller ikke er afvisende over for at indgå i nogle skatteomlægninger, som kan betyde lettelse af skatten på arbejdsindkomst – så er det jo et miks af at sige: Jamen hvordan sikrer man et samfund med den vækst og den beskæftigelse, som er nødvendig, for også at sikre, at der er midler og muligheder for at hjælpe de dårligt stillede børn?

Kl. 17:16

Formanden:

Fru Mette Frederiksen, sidste bemærkning.

Kl. 17:16

Mette Frederiksen (S):

Skulle vi nu ikke lige få diskussionen bare en lille smule ind i virkeligheden? Altså, sagen er, at vi om ikke dagligt så i hvert fald på ugentlig basis får meldinger om, at kommuner skærer ned på den forebyggende indsats, på anbringelsesområdet, på hele det sociale område, hvad angår udsatte børn og unge. Sagen er den, har vi lige fået bekræftet, at kommunerne har sprængt rammerne, hvad angår anbringelsesområdet, fordi der er massive sociale problemer, der kun kan løses med en ordentlig socialpolitik.

Så vi er jo ikke i den situation, at alle sociale problemer er løst, og så taler ministeren om skatteomlægninger og alt muligt andet. Der er jo givet massive skattelettelser. Jeg går ud fra, at ministeren er enig med mig i, at hver gang man bruger 1 mia. kr. på skattelettelser i Danmark, så

må der nødvendigvis være en milliard mindre til at føre socialpolitik for.

Var det måske ikke snart en fornuftig overvejelse og tanke værd, om det ikke – i en situation, hvor vi ved, at der er børn, der ikke bliver anbragt, som burde blive anbragt uden for hjemmet, og i en situation, hvor vi ved, at hvis man lavede en forebyggende indsats, kunne man forhindre nogle af de sociale problemer, der omgiver vores børn og unge – var klogere at bruge pengene dér i stedet for at blive ved med at give skattelettelser?

Kl. 17:17

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:17

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg mener, at de lettelser i skatten på arbejdsindkomst, der er blevet givet senest, var skatteomlægninger, og under alle omstændigheder kan man jo ikke betragte skattelettelser som et nulsumsspil.

Nu ved jeg godt, at fru Mette Frederiksen ikke bryder sig om at høre referencer til 1990'erne, men det her er sådan set ikke kritisk sagt, det er bare en sammenligning, for da lavede man jo om noget skattelettelser eller skatteomlægninger: Man halverede arveafgiften, man afskaffede formueskatten, og man lavede nogle meget store lempelser i skatten på de høje indkomster, og det var jo ikke for at forgylde de rige, det var jo, fordi man mente, det var nødvendigt for at skabe den vækst og beskæftigelse i samfundet, der gjorde, at man kunne have en ordentlig socialpolitik.

Kl. 17:18

Formanden:

Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger. Tak til velfærdsministeren.

Hermed er forhandlingen sluttet.

Som tidligere meddelt, finder afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse sted tirsdag den 3. juni.

Det næste punkt på dagsordenen er:

38) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 93:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af frihedsrettigheder til kommunerne.

Af Rasmus Prehn (S) m.fl. .

(Fremsættelse 08.04.2008).

Kl. 17:18

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og velfærdsministeren har ordet.

Kl. 17:18

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Forslaget går ud på at indføre 29 forskellige velfærdsrettigheder, nej, 29 frihedsrettigheder for kommunerne. Det har jo lidt, synes jeg, en karakter af dårlig samvittighed over, at man har lavet de her 29 velfærdsrettigheder, for der har jo været en kritik af, at man pålagde kommunerne en række, hvad skal man sige, belastninger og på den måde ville begrænse det kommunale selvstyre. Og så går man ind og laver nogle frihedsrettigheder.

Hele tanken er sådan set positiv, men der er en række problemer i det, der bliver foreslået. Dertil kommer også, at nogle af de ting, der bliver foreslået, er noget, der allerede kan lade sig gøre.

Jeg kan ikke forstå, at Socialdemokraterne, når de siger, at de vil give de her frihedsrettigheder, så ikke kunne stemme for f.eks. Skanderborgmodellen. Jeg kan også sige, at der, når der er en række enkeltstager i medierne, er en tilbøjelighed til, at man kommer og foreslår stramminger i forhold til kommunerne.

Men det ændrer ikke ved, at der er et stykke arbejde at gøre med at finde ud af, hvordan vi sikrer det kommunale selvstyre bedst muligt. Der er det jo fint, at Socialdemokratiet er på banen, og jeg tror også, at det er noget, vi kommer til at snakke sammen om. Og så ligger der så et udspil her fra partiet, og det skal man grundlæggende ikke have utak for, for så har man en slags forhandlingsudspil.

Regeringen har lavet en kommunalreform, som jo grundlæggende giver nogle øgede beføjelser til kommunerne. Samtidig arbejder vi jo med en afbureaukratiseringsplan, hvilket jeg også har orienteret om flere gange i samråd. Endelig er der den del af kvalitetsreformen, som